

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aslı Eti

5.
BASIM

Unutma Beni

Ash EtI

1978 yılında İstanbul'da doğdu. Ortaokul ve liseyi Robert Kolej'de okudu. Boğaziçi Üniversitesi Felsefe Bölümü'nü bitirdi. 2000-2015 yılları arasında, reklam sektörünün çok uluslu ajanslarında marka yöneticisi, strateji uzmanı ve reklam yazarı olarak çalıştı. Öyküleri çeşitli edebiyat dergilerinde yayımlandı. 2015'ten bu yana tüm zamanını roman ve öykü çalışmalarına ayırıyor.

Kırmızı Kedi Yayınevi: 616
Çocuk ve Gençlik Kitapları: 154

Unutma Beni
Aslı Eti

© Aslı Eti, 2016
© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2016

Yayın Yönetmeni: Enis Batur

Editör: Alkım Özalp
Son Okuma: Mehmet Barış Albayrak
Kapak Görseli: © Ilona Konstantinidi / Shutterstock
Kapak Tasarımı ve Grafik: Serap Bertay

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

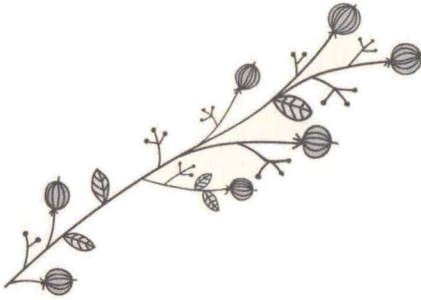
Birinci Basım: Haziran 2016, İstanbul
Beşinci Basım: Şubat 2018, İstanbul
ISBN: 978-605-9658-52-2
Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere/İSTANBUL
Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi
Ömer Avni Mah. Emektar Sok. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Aslı Eti

Unutma Beni

Değerli öğretmenim Adil İzci'ye teşekkürlerimle...

Canım Mina'ya, sevgiyle...

GİRİŞ

Bazı sözler çok sonra anlaşılacak için söylenir.

Eski bir öykü var anlatmak istediğim. Eski bir zamandan, uzak bir diyardan gelen... Unutmuştum onu ne zamandır. İşin kötüsü, unuttuğumun farkında bile değildim. Şimdilerde hatırlıyorum. Uğraşmam gereken onca şeyin, yetişmem gereken onca yerin arasında kaybolmuş olmalıyım. Ve zaman kalın bir perde çekmiş belli ki her şeyin üzerine. Ta ki bugün, o tozlu satırlar, nasıl olduysa, ansızın karşıma çıkana dek... Kitaplığımın tozunu alırken, cildi aşınmış, sayfalarının kenarları yırtılmış, elyazması o eski kitap, sanki yıllardır uykudaymış da o an uyanıp düşmeye karar vermiş gibi havada süzülerek iniverdi yere. Gözlerim, kitabın kapağına kazınmış iki sözcüğe kilitlendi. “Unutma Beni” yazılıydı kapakta ve bu sözcüklerin hemen altında, küçücük harflerle yazılmış bir cümle, bambaşka bir yer ve zamanda yaşanmış o inanılmaz yolculuğa dair her şeyi unuttuğumu hatırlattı bana:

*“Bu dünyada en basit gerçeklerdir en bilinmeyenler;
ilk onlar unutulmuşlardır çünkü.”*

Bir efsaneyi anlatıyordu kitap. Ama bildiğimiz efsanelerden farklıydı anlatılan, bir kahramanlık öyküsü değildi çünkü. Aksine, bir yanılsızın öyküsüydu. Kahraman olmadan dünyayı güzelleştirebilen küçük ama hünerli bir öykü...

Her şeyi hatırlamam gerekiyor tekrar. İşte bu yüzden anlatıyorum bugün kitaba yazılanları, yeniden. Kendim için. Çoktan unuttuğum ne varsa, hatırlamak için.

*Birini yok edecek güce sahipsek eğer,
yaratacak güce de sahip değil miyizdir?*

İda'nın yaşadığı köyde kışlar sert geçer, her yanı bembeyaz bir örtüyle örten kar yerden aylarca kalkmak bilmezdi. Heybetli sarp kayalıkların, geçit vermeyen dağların çevrelediği bu gözden uzak diyar, ancak güneş karları eritmeye başladığında yüzünü gösterir, derin bir nefes alırdı.

Böyle bir günde, gün ışığı baharı müjdeleyerek ağaçların kristal dallarında parıldarken başlıyor öykümüz. İda sekiz yaşındayken baharın, ağacın, toprağın taze kokusu odasının penceresinden içeri dolduğunda... Köy evlerinin bitiminde başlayıp dere yatağı boyunca ilerleyen, İda'nın hakkında bin bir hayal kurduğu gizemli patika, yeşilliklerin arasından ona göz kırptığında...

İçinde bastıramadığı bir heyecanla ve bir kelebeğin sessizliğiyle araladı İda kerpiç evin kapısını. Çantasını sırtına takıp usulca dışarı adım attı. Hızla eriyen yumuşacık karlara bata çıka ilerledi köyün sonundaki patikaya. Karlardan yansıyan gün ışığı ve ufuktaki ulu dorukların pusu altındaki manzara büyüleyiciydi. Fakat İda'nın ne aklı ne de

gözleri manzarayı fark edecek haldeydi. Bir başına evinden ilk kez böylesine uzaklaşmak, köyün ötesindeki dünyaya açılan patikayı adımlamak, tattığı ilk gerçek özgürlük olabilir miydi? Dondurucu soğukların, geceler boyu uluyan kurtların, dağları mesken tutmuş perilerin, iblislerin, kuzey rüzgârlarının taşla döndürdüğü cadıların, nedense güzelliklerin adını anmayan tüm bu eski hikâyelere konu olagelmış korkuların yasakladığı kocaman dünya, önünde göz alabildiğine uzanıyordu şimdi. Belki de özgürlüğün sarhoşluğuyla, İda tüm yasakları unuttu ve dünyası, bir kar lalesinin peşine düşmesiyle, hiç ummadığı şekilde değişti.

Buzul dağları deniyordu dört yanı çevreleyen ulu dağlara. Patikanın bitiminde başlayan Cennet ve Cehennem vadisi ufka doğru yükseldikçe genişleyip derinleşiyordu. Kar suları, dik kayaların arasından aşağıya inerek, çözölen buzulların oluşturduğu şelalelere kavuşuyordu. Her yanda, buz gibi sularla kaynayan pınarlar vardı. Puslu göğün altına gizlenmiş bu büyölü bölge, yüzyıllar öncesinden gelen efsanelere ev sahipliği yapıyordu. İda, ona sonsuzmuş gibi gelen patika boyunca ilerlerken kralların, imparatorların, tanrı ve tanrıçaların dilden dile yayılan hikâyelerini düşünüyordu. Yürüdükçe sanki başka bir diyara, başka bir zamana geçiyordu. Sisli doruklar, bulutlar, sırtlarında suların akıştığı öfkeli sarp kayalar, onu hayal âlemlerine götürüyordu.

Patika boyunca ilerlerken çıktı İda'nın karşısına kar lalesi. İda rüzgârın, kuş cıvıltılarının, güröldeyen şelalelerin arasında bir yerde fark etti onu. Öylece duruyordu toprağında. Sessiz, kendi halinde... Karların altından doğaya süzölüp filizlenivermişti. Hayatında gördüğü en güzel şeydi. Daha önce hiç böyle bir lale, hatta böyle bir çiçek

görmemişti. Beyaz, kadifemsi bir parlaklığı vardı yapraklarının, dokunmaya kıyamayacağınız cinsten. Yaprakları öyle bir iç içe geçip sarılıp sarmalanmıştı ki birbirine, bir kuğuyu andırıyordu çiçek. Üzerinde birikmiş çiğ damlaları pırıltılar saçıyordu. Ona bakmaya doyamazdınız bir kez görebilseydiniz. Etrafındaki diğer her şeyden o kadar farklıydı, o kadar ayrı duruyordu ki, kökleri aynı toprakta olmasına rağmen başka bir âlemden getirilip oraya bırakılmış gibiydi.

Patikanın neredeyse sonuydu, hem evden ayrılalı uzun zaman olmuştu, evdekiler birazdan fark edeceklerdi İda'nın yokluğunu. Bir an önce köye dönmeliydi. Ama yapamadı. Lalenin yanından ayrılamıyordu, bir türlü bırakıp gide-miyordu onu. Patikanın büyüüne kapılmışlığından, bir de ilk kez tattığı özgürlüğün sarhoşluğundan unutuverdi her şeyi. Sadece durup karların içindeki laleye baktı. Uzun uzun... Onun olmalıydı bu lale. Mutlaka. Onu öylece bırakıp yoluna devam edemezdi. Onu kopartıp yanına almaya, sonsuza dek saklamaya karar verdi.

Dizlerinin üzerine çöküp ona doğru eğildi. Elini gövdesine uzattı, tam koparacakken onu, fısıltıya benzer bir ses duydu:

“Yapma!”

Tedirginlikle arkasına döndü ama etrafta kimsecikler yoktu. Tekrar uzattı elini, lalenin gövdesini kavradı. Köküy-le birlikte alacaktı onu, böylece evine döndüğünde tekrar dikip yaşatabilecekti yeni yerinde.

“Lütfen yapma!” diye bir ses duydu tekrar.

Yine aynı ses, bu sefer daha yüksek... Kadife gibi yumuşak bir sestti, kulağını okşayan tatlı bir melodi gibiydi. İda tekrar bakındı etrafına, patikada kendisinden başka kimse

yoktu. "Nereden geliyor ki bu ses?" diye mırıldandı kendi kendine.

"Benim, ben konuştum. Ne olur koparma beni!"

İda kulaklarına inanamadı. Avcundaki kar lalesine baktı. Narin gövdesine, göz alıcı parlak yapraklarına, ağaçlarla çevrili patikanın dört bir yanına...

"Sen," dedi şaşkınlıkla, "konuşabiliyor musun gerçekten?"

"Beni duyabildiğine göre, evet..." diye yanıtladı lale.

"Hiç konuşan bir çiçek görmemiştim... Ve duymamıştım," dedi İda. "Nasıl yapabiliyorsun bunu?"

"Lütfen bırak burada kalayım," dedi lale, yalvararak. "Beni koparırsan ölürüm."

"Hayır," dedi İda. "Öldürmem seni. Tekrar dikeceğim seni gittiğimiz yerde, meraklanma."

"Olmaz," dedi lale, sesi titriyordu. "Kendi toprağımdan başka yerde yaşayamam ben, olmaz. Sakın yapma!"

"Neden olmazmış?" diye söylendi İda. "Tüm çiçekler dikildikleri yerde yaşarlar, herkes bilir bunu. Kandırmaya çalışıyorsun beni. Sırf seni almamı istemediğin için..."

"Bana inanmalısın, doğruyu söylüyorum," dedi lale, ısrarcıydı sesi. "Ben özelim, diğerleri gibi değilim."

"Özel olduğun belli, çok güzelsin. Bu yüzden bırakmam seni."

"Neden ki?"

"Hiç bu kadar güzel bir şeyim olmamıştı da ondan. Seni evime götüreceğim. Herkese göstereceğim. Kimsede yok böyle güzel bir çiçek, yalnız bende olacak."

"Güzelliğim kalmaz ki beni koparırsan. Sıradan bir çiçek olurum buradan gidersem. Ve hemen hastalanırım."

İda duraksadı, sıkılmaya başlamıştı lalenin ısrarından, konuşma fazla uzamıştı.

“Bana engel olamazsın. İstersem alırım seni.”

“Haklısın... Sana engel olacak gücüm yok. Sadece söyleyebilirim beni kopartmaman gerektiğini. Bana inanmak zorundasın.”

“Sana inanmak zorunda değilim. Seni tanımıyorum bile.”

İda çoktan karar vermişti kar lalesini almaya. Daha fazla konuşmaya niyeti yoktu. Ona doğru tekrar eğildi, narin gövdesinin köke en yakın yerini sıkıca kavradı ve olanca gücüyle çekmeye başladı. İç çekişleri duyuldu çiçeğin, sanki ağlıyordu. Yapraklarındaki çiğ damlaları sessizce toprağa dökülüyordu.

“Amma abarttın!” dedi İda. “Bir şey olmayacak, ölmeyeceksin merak etme.”

Lalenin gövdesini yukarı doğru var gücüyle çekmeye devam etti. İyice asıldı kökünü toprağından ayırmak için... Birden tiz bir çığlık duyuldu kar lalesinden. Kökleri toprağın sımsıkı avcundan kurtuluverdi, yeryüzüne kavuştu. İda öyle kuvvetli çekmiş olacak ki, elinde lalesiyle geriye doğru bir iki adım sendeledi.

“İşte oldu!” dedi kendi kendine. Etraftan birkaç ince kuru dal ve sarmaşık topladı hemen, onları annesinin öğrettiği gibi iç içe geçirerek sıkıca örüp küçük bir sepet haline getirdi. İçine eliyle biraz toprak doldurup kar lalesinin köklerini acemice gömdü. Parmak uçlarıyla toprağı şöyle bir düzeltip hayranlıkla eserine baktı.

“Küçük bir saksıdan farkı yok. Harika!”

Kar lalesi sessizce ağlıyordu. Fısıltılı yakarışları, hıçkıklarının arasında kayboluyordu.

“Yapma böyle ama,” dedi İda, onu rahatlatmaya çalışarak. “Canını acıttıysam özür dilerim. Merak etme, çok iyi bakacağım sana.”

Lalenin ağlayıp durması canını sıkıyordu. Eve döndüğünde doğru düzgün bir saksıya dikecekti ya işte... Bu kadar büyütülecek bir şey yoktu.

“Ne kadar iyi bakarsan bak, işe yaramaz,” diye yakındı lale. “Her şey bitti, asla eskisi gibi olamam artık...”

İda kulak asmadı lalenin söylediklerine. Tek isteği bir an önce köye dönüp kar lalesini herkese göstermekti. Nasıl da imreneceklerdi ona! Patikanın girişine doğru, elinde saksısıyla koşmaya başladı. Sık ağaçlarla örtülü toprak yolda, çalılıkların arasından hızla geçti. Fakat patika bitmek bilmiyor gibiydi. Yürüdükçe ağaçlar seyreliyor, ötede dik kayalar belirmeye başlıyordu. Sağa baktı, sola baktı, köyün hangi yanda olduğunu çıkaramadı. Bir süre sonra etraf hiç de tanıdık gelmemeye başladı İda’ya. Sabah geçtiği yola hiç benzemiyordu buralar. Karşısında beliren vadi giderek derinleşiyordu, iki yanında dik kayalıklar sıralanmıştı. Ağaçlar iyice seyrekleşmiş, yerini yabanıl otlara ve karla kaplı topraklara bırakmıştı.

İda korkmaya başladı, sağına bakındı, soluna bakındı, yol soracak birilerini aradı ama etrafta kimsecikler yoktu. Vadiden uzaklaşıp köyünün olduğu yöne dönmesi gerekiyordu ama ne yaptıysa, nereye baktıysa bulamadı köyün yolunu. Az önce üzerinde yürüdüğü patika da gözden kaybolmuştu. Umutsuzca ilerlerken, daha önce hiç görmediği bir göl çıktı karşısına. Çok büyüktü göl, buzullardan akan kar sularıyla besleniyordu. Üzerine çökmüş bulutlara asılmış koca bir elmas gibi duruyordu. Pusun, sisin içine

saklanmış gölün çevresini yabancı orkideler, şeytangözleri, çuha çiçekleri sarmıştı.

“Ne tuhaf,” diye düşündü İda, köyün yakınlarında böyle bir göl olduğunu ne duymuştu ne de görmüştü... Gölün parlak sularına yakından bakmak için birkaç adım attı. Kısa bir an durup sudaki yansımaları izledi öylece; zihnindeki ses hiç susmadan konuşuyor, bu tuhaf yerden ayrılıp köyüne giden yolu bir an önce bulması gerektiğini söylüyordu. Ev halkı onun yokluğunu çoktan fark etmiş olmalıydı, şu anda da mutlaka onu arıyorlardı. Ama ne tarafa dönse geçit vermeyen kayalıklar, irili ufaklı şelaleler çıkıyordu karşısına. İda yorulmuştu, başı dönüyordu. Geçen her dakika tedirginliği artıyordu.

Çaresizce kucağındaki kar lalesine döndü.

“Kayboldum sanırım. Köye giden yolu bulmam gerek. Bana yardım eder misin?”

“Üzgünüm, edemem,” dedi lale. “Yolu bilmiyorum.”

İda yaşadığı paniğin etkisiyle öfkelenirden.

“Sırf bana kızgın olduğun için böyle söylüyorsun. Benden intikam almak için. Buralısın sen, yolları bilirsin mutlaka.”

“Yanılıyorsun, yolu bilmiyorum. Toprağımdan ayrılmadım daha önce. Buralara hiç gelmedim. Hem yolu bilseydim mutlaka söylerdim, ben de geri gitmek istiyorum toprağıma.”

İda umutsuzca bir taşın üzerine oturdu. Lalesine baktı. Az önceye göre rengi soluktu sanki, ama fazla kafa yormadı onun haline. Şu an çok daha büyük bir derdi vardı, bir an önce köyün yolunu bulması gerekiyordu. Oturduğu yerden kalkıp az önce geldiği yönün tam tersine doğru yürümeye başladı.

“Lütfen beni geri götür toprağıma,” dedi lale, sessizce. “Patikayı bulduğun zaman, dikiver beni yine oraya, olmaz mı?”

“Olmaz,” diye yanıtladı İda. “Anlamıyor musun, sen benimsin artık, seni bırakmam.”

“Ama iyi hissetmiyorum kendimi, gücümü kaybediyorum,” dedi lale. “Fazla yaşamam böyle. Giderek daha da güçsüzleşeceğim. Yalvarırım dinle beni...”

“Bir şey olmayacak sana merak etme,” dedi İda. Çiçeği dinlediği yoktu, sadece üstünkörü cevaplarla geçiştiriyordu yakarışlarını. Tüm dikkatini önünde uzanan yola vermişti fakat hâlâ etrafta tanıdık tek bir yer görememişti. Uzun süre sırtında çantası, kucağında lalesiyle iki yanında sarp kayalıkların sıralandığı toprak yollarda döndü dolaştı. Sonunda toprak yol da bitti ve göz alabildiğine uzanan bir çayırılığın ortasında buldu kendini. Yemyeşil çayırılık, bulutlar, gökte daireler çizen atmacalar ve ötede yükselen, bildiği tüm dağlardan daha ulu, daha yüksek ve mağrur bir dağ... Tek görebildiği bunlardı.

Yürürken saatler geçmiş olmalıydı, kendini çok yorgun hissediyordu. Biraz dinlenip soluklanmak için bir taşın üzerine oturdu. Lalesini de yanı başına koydu. O an fark etti ondaki değişimi. Çiçek boynunu bükmüştü, göğe değil yere bakıyordu artık. O parlak kadife beyazlığı da kalmamıştı; soluk, çamur gibi bir renk almıştı yaprakları. Lalenin hırıltılı nefesi duyuluyordu sessiz çayırılıkta. Sanki zorlukla nefes alıyordu.

İda ilk kez o an, lalenin söylediklerinin doğru olabileceğini düşündü. Ansızın içini bir huzursuzluk kapladı. Çiçeğe doğru eğilip usulca sordu:

“Neyin var, iyi misin?”

Cevap vermedi lale, sadece kesik kesik nefes alıp verişini duyuluyordu.

“Küstün mü bana, konuşmayacak mısın?”

Tek söz etmedi çiçek. Ne yaptıysa, ne dediyse olmadı, konuşturamadı onu İda. Susmuştu lale. Umudunu kaybedip bırakmıştı kendini, belki de küskünlüğü sonsuza dek sürecekti.

İda göz alabildiğine uzanan çayırılığa baktı, sonra da başını kaldırıp masmavi göğe... Kocaman bir boşluk... Çıt çıkmıyordu, tek bir ses yoktu, çimenleri usul usul okşayan rüzgârın iniltisinden başka... Ne yöne gideceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Sırt çantasını ve lalesini alıp tekrar yürümeye koyuldu. Artık yönünü kestirmesi olanaksızdı. Neyle karşılaşacağını bilmeden, hiç durmadan yürüdü. Başka yapabileceği bir şey yoktu. Attığı her adımda kendi kalp atışlarını ve lalesinin nefesini duyuyordu. Arada iyice sessizleşiyordu lale, nefes alıp verişini dahi duyulmaz oluyordu. İda korkuyla durup dinliyordu lalesini birkaç saniye, derinden gelen soluğunu belli belirsiz duyduğunda biraz olsun rahatlıyordu.

Birkaç saat sonra gücünün tükendiğini hissetti. Çimenlere bıraktı kendini, usulca ağlamaya başladı.

“Özür dilerim. Bilemedim böyle olacağını...”

Hem ağlıyor hem konuşuyordu. Ağladıkça gözyaşları lalenin yapraklarına düşüyordu.

“Ne olur bir kerecik konuş, bir şey söyle. Buralarda yalnız bırakma beni!”

Öyle çok gözyaşı yağdı ki lalenin yapraklarına, lale damlaları kana kana içmeye başladı. Kendine gelir gibi oldu, bir

an için nefesi sıklaştı. İda sustu hemen, kesti ağlamayı. Lalenin nefesini dinlemeye başladı. Rengi hâlâ soluk ve griydi ama nefes alıp verişİ çok daha belirginleşmişti.

Lale, gücünü toplamaya çalışarak derinlerden fısıldadı, zorlukla nefes alıyordu:

“Baksana biri var orada. Git konuş onunla.”

İda şaşkınlıkla çevirdi başını. Ötede belli belirsiz bir karaltı gördü, orada gerçekten biri vardı. Hem lalesinin konuşmasına hem de karşısına yol soracak birinin çıkmasına sevinmişti. Gözyaşlarını silip toparlandı hemen.

“Sustuğunu sanmışım sonsuza dek.”

Lalesini kaptığı gibi hızlı adımlarla karaltıya doğru yürümeye başladı. Yürürken nefes almadan konuşuyordu:

“Bunu yapabilirim. Yolumu tekrar bulabilirim. Geri döneceğim evime...”

Ve koşar adım ötedeki karaltıya doğru ilerledi.

*Başladıysan bitecek demektir.
Sakın durma.*

İda yaklaştıkça karaltı büyüyordu. Şekli her adımda biraz daha belirginleşiyordu. Bir çobandı az ilerdeki kişi, kuzularını otlatıyordu. Kuzuların boyunlarındaki çanların sesleri duyuluyordu. Yaklaştıkça arttı İda'nın tedirginliği. Adımları yavaşladı.

"Yabancılarla konuşulmaz aslında. Umarım iyi biridir."

Lalenin sesi yeniden duyuldu hırıltılı nefes alış verişlerinin arasında:

"Konuş onunla. Belki sana bilmek istediğini söyler."

"Konuşacağım," diye yanıtladı İda. "Başka çarem yok. Umarım başımıza kötü bir şey gelmez..."

"Ben sana güvenmek zorundayım, sen de ona. Başka şansımız yok..." diye fısıldadı lale.

Sadece birkaç adım mesafe kalmıştı aralarında. İda usulca yaklaştı yabancıya. Çimenlere uzanmış, heybesini başının altına yastık yapmış, keyif çatıyordu çoban. İda'dan en fazla beş-altı yaş büyüktü. Geldiğini fark etmiş olmalıydı ama hiç istifini bozmuyordu. Yattığı yerden kuzularını

izliyor, boyunlarındaki çanların çingirtısına ritim tutuyordu.

Çan sesleri hoşuna gitmişti İda'nın. Köyünde de, sabahları yatağından kalkarken aynı sesleri duyardı. Bir an için korkusunu unutturmuştu çan sesleri, gülümsedi. Cesaretini toplayıp yabancıнын yanına gitti.

“Merhaba... Ben... yolumu kaybettim de... Belki bana yardım edebilirsin.”

Çoban yattığı yerden İda'ya baktı, başıyla onu selamladı. “Nereye gidiyordun?”

İda bir solukta anlattı olan biteni. Patikayı, dolaştığı yolları, sisli gölü, sonra kayboluşunu. Kar lalesini koparması dışında her şeyi... Ardından bir çırpıda sabırsızca sordu:

“Biliyor musun bahsettiğim köyün yolunu?”

“Tabii biliyorum,” diye yanıtladı çoban, hiç istifini bozmadan. Yattığı yerde keyifli görünüyordu. Gözleri parladı İda'nın. Tam yolu tarif etmesini isteyecekken, çoban söze girmekte ondan önce davrandı:

“Ama önce bana bütün hikâyeyi anlatmalısın.”

“Anlattım ya,” dedi İda sabırsızca.

“Hayır,” diye üsteledi çoban. “Her şeyi anlatmadın. Mesela kucağındaki o lale. Nereden buldun onu?”

İda başını önüne eğip lalesine baktı. O anda lalenin kurumuş yapraklarından biri kopup düşüverdi yere. İda düşen yaprağı almak istedi ama yakalayamadı, parmak uçlarından kayıp rüzgârla uçtu, gidiverdi yaprak.

“Boş ver onu, alsan da bir işe yaramaz artık. Ölmüş...”

İda bakakaldı yaprağın arkasından. Ufukta kayboluşunu öylece izledi. Elinden başka bir şey de gelmezdi. Lalesinin bir parçasının ölmüş olduğunu duymak içini ürpertti.

“Lalem hastalandı. Ama iyileşecek.”

“Koparmışsın onu toprağından. Bunu yapmamalıydın.” İda’nın gözlerinin içine baktı çoban. Bir açıklama bekler gibiydi.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu İda. Belki sadece onu kandırıyordu.

“Dikkatli bakarsan birçok şeyi bilebilirsin,” diye yanıtladı çoban. “Doğruyu söylemiyorsun, çünkü sadece kendini düşünüyorsun.”

İda bir şey diyecek oldu ama vazgeçip sustu. Kuzuların çan sesleri arasında kendi kalp atışlarını duyuyordu.

“Koparmışsın işte. O bir kar lalesi, kendi toprağından başka yerde yaşamaz.”

İda lalesine baktı, dokunmaya korkarak nazikçe sevdi birkaç yaprağını.

“Ayaklanıp da gidemeyeceğine göre...” diye devam etti çoban. “Onu sen kopardın. Bunu anlamak için profesör olmaya gerek yok.”

İda, utanç içinde eğdi başını. “Böyle olacağını bilmiyordum...”

“Anlattım sana,” dedi lale derinlerden; yumuşak bir şarkı gibiydi sesi. “Dinlemek istemedin beni.”

Çoban, laleyi onaylar gibi salladı başını. Yanlış bir şey yaptığında ne kadar kızsalar da ona, İda kendini hiç bu kadar kötü hissettiğini anımsamıyordu. Sanki dünyanın en büyük suçunu işlemişti ve herkes bunun farkındaydı.

“Abarttığını düşünmüştüm,” dedi gözlerini laleden kaçırıp başını önüne eğerek... “Sadece çok istemiştin seni, o kadar.”

Ne lale ne de çoban yanıt verdi İda'ya. Susmuştu ikisi de. Bir süre durdular öylece. İda sonunda kaldırdı eğdiği başını.

“Özür dilerim. İyileştireceğim onu, söz veriyorum...”

“Hiç kolay değil bu,” dedi çoban, kuzularından birinin başını okşadı. Güle oynaya arkadaşlarının yanına gitti kuzu. “O çok özel bir çiçek,” diye devam etti sözlerine. “Kar lalesinin kehanetini bilmediğine eminim. Pek kimse bilmez bunu.”

“Hayır...” dedi İda usulca. Çobanın bahsettiği kehanetten haberi yoktu.

“Dinle öyleyse...” dedi çoban yattığı yerden. “Herkes göremez kar lalesini, çok nadir bir çiçektir. İyiliğin ve güzelliğin çiçeğidir. Her bahar, karların altından yeniden doğup dünyayı güzelleştirir. Fakat yalnızca kendi toprağında büyüyebilir. Biri onu toprağından kopartırsa eğer, her şeyin sonu gelir. Hem koparanın kendisi hem de kar lalesi için... Lalenin toprağından ayrıldığı yerde ve anda kaybolup giderler ikisi de. Ta ki...” Çoban sözünü yarıda kesip sustu, belli belirsiz gülümsedi.

“Ta ki ne?” diye sordu İda sabırsızca. Kalbi küt küt atıyordu.

“Ta ki, o kişi laleyi toprağına geri götürene dek. Ancak o zaman yeniden doğabilir ikisi de. Ama oraya giden yolu aşmak zordur. Bir tek onu koparan kişi geçebilir yolu. Yolun sonuna varıp varamayacağıysa, yalnızca kendisine bağlıdır. Başka hiçbir şeye değil...”

“Varamazsa ne olur?” diye sordu çobana sesi titreyerek. Köyün yolunu bu yüzden bulamadığını düşündü dehşetle.

“Ne olacak?” diye yanıtladı çoban, göğe asılı duran kat

kat bulutlardan gözünü ayırmadan. “Kaybolduğu yerde döner dolaşır sonsuza dek.”

“Peki varırsa?”

“Varmış olur işte,” dedi çoban, gülererek. “Daha ne olsun!”

İda, duyduklarına inanamıyordu. Tepeden tırnağa ürperdiğini hissetti. Çobanın tüm bunları uydurduğunu umuyordu ama içinden bir ses gerçeği söylediğini fısıldıyordu.

“Bir an önce bulmalıyım yolu,” diye devam etti İda. “Madem kar lalesini ve kehaneti biliyorsun, evinin yolunu da biliyor olmalısın...”

“Elbette biliyorum,” diye yanıtladı çoban. Yattığı yerde şöyle bir gerinip İda’nın gözlerine baktı. “Kuzularıma ve bana bir iyilik yaparsan sana yolu söylerim.”

“Tabii, ne isterseniz,” dedi İda. Saatlerdir ilk kez yolu bilen biriyle karşılaştığı için sevinçliydi. “Ne yapabilirim sizin için?” Biraz düşündü, etrafına bakındı. Sırt çantası geldi aklına, sahip olduğu tek şey oydu. İçini açıp karıştırdı ve bir somun ekmek çıkardı. “İşinize yarayabilecek bir ekmeğim var, onu verebilirim,” dedi çobanın sevinmesini umarak.

“Tamam,” diye gülümsedi çoban.

İda derin bir oh çekti içinden. Neyse ki çobanın isteyeceği bir şey bulabilmişti.

“Sen acıkınca ne yapacaksın?”

İda bunu düşünmemiştir, en önemlisi dönüş yolunu bir an önce bulmasıydı.

“Onu sonra düşünürüm, önce yolumu bulmam gerek,” dedi çobana ve ekmeği uzattı.

“Peki,” deyip aldı ekmeği çoban.

“Hadi söyle bana, nerede gideceğim yer?” İda sabırsızdı.

“Şu dağın ardında,” diye yanıtladı çoban, parmağıyla ötede göğe yükselen, başı neredeyse bulutlara değecek gibi duran dağı işaret ederek.

İda bildiği tüm dağlardan daha yüksek olan ulu dağa baktı umutsuzca. “Emin misin?” diye sordu çobana.

“Eminim,” diye güldü çoban. “Gidilecek yerler hep o dağın ardındadır.”

İda’nın içini korku kapladı. Dağa ulaşması, ulaşsa bile zirveye tırmanması imkânsızdı. Düşüncesini duymuş gibi devam etti çoban sözlerine.

“Zor bir yol ama imkânsız değil. Daha önce de gidenler oldu.”

“Sahi mi? Kimler mesela, nasıl tırmandılar o kadar yükseğe?” diye sordu İda merakla. Belki yolculuğu sırasında işine yarayabilecek bir şeyler öğrenebilirdi çobandan.

“Vaktin varsa anlatayım,” dedi çoban. “Bana masalcı çoban derler buralarda.”

İda masalcı çoban diye birini hiç duymamıştı daha önce. Kulağa eğlenceli geliyordu. Ne de tasasız ve neşeli görünüyordu şu masalcı çoban.

“Var vaktim,” dedi, çobanın yanına oturup sırt çantasını ve lalesini dikkatlice yere bıraktı. Sıradan günlerde hep bir yerlere koşturması gerekirdi ama şimdi zaman durmuş gibiydi, dünyanın bütün vakti onundu nasıl olsa. Küçüklüğünden beri severdi masal dinlemeyi. Her gece uyumadan annesinin anlattığı masalları anımsadı. Bir masalla asla yetinmez, hep bir tane daha isterdi. Bunları düşündükçe kendini yapayalnız hissetti.

“Anlatayım öyleyse,” diye başladı söze çoban. “Bir keresinde yaşlı bir adam geldi buralara. Upuzun bir sakalı,

elinde de bastonu vardı. Çok uzun süre yürüdüğü belliydi, bastonuna dayanarak zar zor duruyordu ayakta. Yanıma geldi, aynı senin gibi. Biraz soluklandı ve aradığı yeri söyleyip yolu sordu bana. Ben de ilerdeki dağın ardında olduğunu söyledim.”

“Gidebildi mi dağa kadar?”

“Oraya geleceğiz... Önce bana hangi dağdan bahsettiğini mi sordu. O zaman anladım gözlerinin görmediğini.”

İda üzüldü yaşlı adam için. Gözleri görmeyen bir adam nasıl gelmişti kim bilir buralara kadar... Ama kendisi için de sevindiğini hissediyordu. En azından o adamcağızdan çok daha iyi durumdaydı. Yine de onun başına gelenleri dinlemeliydi önce. Adamın üstünlüğü, küçük bir kız olmamasıydı. Büyüklerin yeterince uğraşırlarsa her şeyi başara-bileceği, küçüklerinse uslu uslu büyümeyi beklemesi gerektiği söylenirdi hep. Bunları düşündükçe dağın ardına gitme fikrinden vazgeçecek gibi oldu ama başka çaresi de yoktu. Kapana kısıldığını hissediyordu. Yine aklının içindekileri duymuş gibi konuştu çoban. Bunu gerçekten yapabiliyor muydu? “*Ne inanılmaz bir tesadüf,*” diye düşündü İda.

“Kapana kısıldığını söyledi yaşlı adam,” diye sözlerini sürdürdü çoban. “Senin gibi düşünüyordu. Öyle çok yol kat etmişti ki nerede olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Düşünsene... Şu karşıdaki koskoca dağı göremiyordu üstelik.”

“Ne oldu sonra?”

“Dağı anlattım ona. Bütün ayrıntılarıyla. Hayali bir resim çizdim... Her adımı, her kıvrımı, her tepeyi anlattım bir bir. Ve izlemesi gereken yolu tarif ettim. Tek yaptığım buydu.”

“Başardı mı dağı bulmayı?”

“Önce umutsuzluğa kapıldı. Hayali resimleri göremeyecek kadar yaşlı olduğundan yakındı. En son bunu yaptığında küçük bir çocukmuş çünkü. Çok uğraştırdı beni.”

“Sonra?”

“Sonra yakınmayı bırakıp yola çıkmasını söyledim. Ve gitti.”

“Başarıp başaramadığını bilmiyorsun yani.”

“Bilmez miyim, biliyorum tabii! Bütün masalların sonunu bilirim ben. Dağı aşmayı başardı sonunda.”

“Nasıl biliyorsun ki? Onu görmüş olamazsın...”

“Kuşlar söyledi,” dedi çoban ve neşeli bir kahkaha patlattı. “Olan biten her şey eninde sonunda kulağına gelir. Eğer dikkatli dinlersen...”

Masalıcı çobanın doğru söylediğini umdu İda. “*Belki de gerçekten çocuk olmak o kadar kötü değildir,*” dedi içinden. “*Bu kadar yaşlıyken kaybolmaktan iyidir...*”

“Artık sen de gitmelisin,” dedi çoban. İda’nın yüreği ağzına geldi bu sözleri duyunca, ufuktaki dağa dikti gözlerini.

Masalıcı çoban, onun bu halini görünce yattığı yerde gülmüseddi. “Büyük şeyler sanıldığı kadar büyük olmayabilir. Sadece seviyorlar öyle görünmeyi,” diyerek İda’nın az önce verdiği ekmeğe uzandı. İda anlayamamıştı çocuğun ne demek istediğini. Anlamadığını söylediğinde şaşırdı çoban.

“Anlamayacak ne var ki?” diye haykırdı uzandığı yerden. “Dünyadan da büyük değil ya şu dağ. Buradan bakınca el kadar işte...” Gözlerini kıstı. Parmaklarını büküp dağı iki eliyle yakaladı. Sonra da dudaklarıyla “püf” diye üfleyip açtı ellerini. Eğlendiği her halinden belliydi.

İda yemyeşil çayıra, bulut kaplı gökyüzüne baktı. Sonra da yanında sessizce duran lalesine... Gerçekten hasta

görünüyordu lale. Az sonra kalkıp yola koyulması gerekiyordu. Tanımadığı birinin tarif ettiği bir yere, hiç bilmediği tehlikelere doğru, hasta bir çiçekle... Hayatında ilk kez yalnızdı, geceyi de yabancı yerlerde tek başına geçirecekti. Oracıkta ağlamaya başlayabilirdi ama tuttu kendini. İnsan tanımadığı birine ağlayamazdı ki. Çobanla deminden beri konuşuyorlardı ama aslında şu ötedeki dağ kadar uzaktılar birbirlerinden. Yalnızlık dedikleri, birinden bu kadar uzak olmaktı demek ki. Birkaç damla gözyaşı söz dinlemeyip yere düşüverdi.

“Haklısın,” dedi usulca. “Gitmeliyim, başka çarem yok. Yolu söylediğin için teşekkür ederim.”

“Bir şey değil. Ekmeğini vermesen de söyleyecektim yolu sana..”

“Neden?” diye sordu İda. Masalcı çoban yine şaşırtmayı başarmıştı onu. Tanıdığı hiç kimseye benzemiyordu. Sürekli onu şaşırtan şeyler söylüyordu.

“Lale için elbette,” diye cevap verdi çoban. “O toprağına kavuştuğunda kuzularım ve ben daha mutlu olacağız.”

“Ama... Sen buradasın, lalemin evinden çok uzaktasın. Kuzuların da seninle. Siz neden üzölünüz ki? Sizin derdiniz değil?”

“Tabii ki bizim derdimiz,” diye atıldı masalcı çoban. “O iyi olduğunda, biz de iyi olacağız. Hem bir yerde bir kötülük varsa üzüntüsü er geç bize gelir. Hep böyledir.”

“Bence sadece ukalalık ediyorsun,” dedi İda kendini tutamayıp. “Burada uzanmış çimenlerin üzerinde keyif yapıyorsun. Ve bize üzölmekten bahsediyorsun.” Lalesini kucağına aldı, gövdesini hafifçe okşadı.

“Bak işte buradasın,” dedi çoban sesini yükselterek. “Geldin bile. Üzdün bizi, üzöluyorsun. Tam da söylediğim gibi.”

İda, çobana verecek bir yanıt düşündü ama söyleyecek sözü yoktu.

"Dürüst olmak gerekirse," diye devam etti çoban, "bu hep olur. Şimdi gitmeden bizi mutlu edersen çok memnun oluruz."

"Ne yapabilirim ki?" dedi İda umutsuzca. "Ekmeğimi verdim ya size, başka da verecek bir şeyim yok."

"Haklısın, bu ekmek işimize yarar." Çoban ekmekten kocaman bir ısırık aldı, "Nefismiş," deyip lokmasını iştahla çiğnemeye başladı. "Her gün böylesi bulunmuyor buralarda," diye mırıldandı şapırtılar arasında. Öyle iştahlı yiyordu ki İda'nın canı çekti ekmeği. Bir lokma ısırarak için neler vermezdi... Yutkundu, yaladı dudaklarının kenarını ama çobana tek söz etmedi. Sadece izledi onu. Çoban, ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra ekmeğin kalanını ilerdeki su birikintisinin yanına, yere fırlatıverdi.

"Neden attın onu?" diye haykırdı İda. "O çok değerliydi, başka yiyeceğim yok. Yemeyecektiysen bana geri verseydin kalanını."

"Ama o artık bizim, bize verdin onu," dedi çoban sakince. "Bu da demektir ki, ne istersek yapabiliriz onunla. Ve yapacağım şey, tam olarak kuşlara bir ziyafet."

"Etrafta hiç kuş yok ki!" diye üsteledi İda. Bir lokma ekmeğin için bu kadar öfkelenip üzüldüğünü hiç hatırlamıyordu. İnsan bir lokma ekmeğin için karşısındakiyle gerçekten kavga edebilirdi demek...

"Kızma böyle. Kuşlar gelecek. Yiyeceğimiz olan akşamlar mutlaka gelirler. Geceleri sessiz oluyor buraları. Kuşlar geldiğinde neşeleniyoruz. Cıvıltılı arkadaşlarımızla bir

ziyafet, gecemizi güzelleştirecek ve mutlu olacağız. Seni hatırlayıp teşekkürlerimizi sunacağız sana.”

Gülümsedi çoban. Kuzular da hareketlendi masalcı çobanın söylediklerini duyunca. Boyunlarındaki çanların şıngır şıngır sesleri daha bir yükseldi. “Artık gitmelisin,” dedi çoban çan seslerinin arasından.

“Artık gitmeliyim,” dedi İda. “Karanlık olmadan bulmalıyım yolumu. Belki biraz bizimle gelip yolu gösterebilirsin.”

“Bu imkânsız,” diye yanıtladı çoban. “Söyledim ya, o yoldan yalnızca sen geçebilirsin. Hem ben buradan ayrılamam. Zaten kuzularım yola dayanamaz. Yalnız gitmelisin.”

İda, çantasını taktı sırtına, lalesini kucağına aldı, “Hoşça kal o zaman,” dedi çobana, gülümsemeye çalışarak.

Çoban başıyla selamladı onu, “Bol şans!” diye bağırdı arkasından.

İda ve lale yürümeye koyulduklarında, çayırdan kuş cıvıltıları yükselmeye başladı. Akşam oluyordu. Masalcı çoban keyiflenmiş olmalı ki kavalıyla tatlı bir melodi çalmaya başladı.

“Mutlu bir ev,” dedi lale, derin bir nefes alıp iç geçirerek. “Orada kalsaydın korkmazdın, tek başına da olmazdın.”

“Evet ama benim evim değil. Eve döneceğim ben.”

Kuzuların çan sesleri ve kuş cıvıltıları, arkalarındaki çayırdaki kaldı, silikleşti yavaş yavaş... Sonunda duyulmaz oldu.

*Eğer dikkatle dinlersen,
bir ağacın fısıldadığını duyabilirsin.
Ve çok daha fazlasını...*

Çayır gerilerde kalana dek yürüdüler hiç durmadan. İda gözünü ötedeki dağdan ayırmıyordu. Bir çırpıda ulaşmak istiyordu eteklerine ama ne kadar yürürse yürüsün bir arpa boyu yol gidemiyordu. Oldukları yerde sayıyor gibiydiler, hâlâ çok uzaklardaydı dağ.

“Dağa bu gece ulaşmamız imkânsız,” dedi lalesine. Nefes nefeseydi. Adımları yavaşlamıştı, zorlukla ayakta durur gibiydi.

Laleyi tedirgin ediyordu İda’nın bu hali. Daha yolun başında sayılırlardı, böyle giderse dağın eteklerine hiç varamayacaklardı. Çok geç olmadan bir şeyler yapmalıydı. Gücünü toplayıp, “O sırtındaki çanta ne, neler var içinde?” diye sordu.

“İçinde eşyalarım var,” dedi İda sıkkın bir sesle. Konuşacak pek hali yoktu, yürüyüş onu halsiz düşürmüştü.

“Ağır görünüyor. Bıraksana...”

“Asla!” diye atıldı İda. “Onları bırakırsam hiçbir şeyim kalmaz.”

“İhtiyacın var mı ki onlara?”

“Var tabii... Hepsine... Yani şimdi değil belki ama sonra olur.”

“Ama yavaşlatıyor seni.” Lalenin sesi tedirgindi. Hiç sözünü etmeseler de, eğer çok dikkatli olmazlarsa, önlem almazlarsa gidecekleri yere asla varamayabilirlerdi.

“Yakında hiç gücün kalmayacak. Böyle giderse varamayacağız toprağıma,” dedi dayanamayıp. Hiç bilmediği bu yerin ortasında yitip gitmekten korkmaya başlamıştı.

İda, bir an durup laleye baktı, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. “Sen sadece kendini düşünüyorsun. Tek derdin toprağına dönmek, beni düşündüğün yok.” Dayanacak gücünün kalmadığını hissediyordu. Tek başına en fazla evinin arka sokağına dek gitmiş bir kız çocuğunun bu yolculuktan sağ çıkması mümkün değildi. “Belki de seni geri götürmeye hiç çalışmamalıydım!” diye bağırdı kendini tutamayıp.

“İstersen bırakabilirsin beni,” dedi lale, kadife sesi ağlamaklıydı. “Buna engel olamam.”

“Yapamam,” dedi İda. “Burada tek başına kalırsan ölürsün.” Çobanın söyledikleri geldi aklına, ancak laleyi toprağına geri götürürse evine dönebilirdi. Ve bir yerde bir kötülük varsa üzüntüsü mutlaka bize kadar gelir demişti çoban... Haklı olabilirdi. Hem laleyi bırakmanın ona ne faydası olacaktı? Bilmediği yerlerde yapayalnız kalırdı lalesi olmadan.

“Bırakmayacağım seni...” diye devam etti sözlerine. “Dayanabilirim.”

“Gösterir misin bana çantanın içindekileri?”

“Olur.”

İda, lalenin saksısını dikkatlice yere bıraktı, çantasını açıp içindekileri yere döktü. Küçük bir uçurtma çıktı çantanın içinden, bir bez bebek, tahtadan oyma bir at, bir battaniye, bir matara su, kâğıt ve kalem, birkaç ceviz, evlerinin arka bahçesinden topladığı taşlar...

“Bir de ekmeğim vardı işte, onu çobana verdim.”

“Ne çok eşyan varmış,” dedi lale hayretle. “Gerçekten hepsine ihtiyacın var mı?”

“Bu hiçbir şey,” dedi İda. “Geldiğim yerde çok daha fazlası var.”

“Yaa...”

Şaşırmıştı lale, bu kadar eşyayla ne yapılacağını anlayamıyordu. İda bu durumu öyle doğalmış gibi anlatıyordu ki, gerçekten öyle olmalıydı geldiği yerde.

“Bunlar olmadan bir gün bile geçiremem. Senin yok mu sana ait eşyan?”

“Var tabii. Ama yanımda taşımama gerek yok. İhtiyacım olan her şeyi yeryüzü verir bana. Her yerde var onlardan.”

“Ne mesela?”

“Biraz toprak, biraz su, güneş, temiz hava, kelebekler, arılar... Hepsi bu. Ben de bunlar olmadan bir gün bile geçiremem.”

“Şanslısın,” diye mırıldandı İda.

“Hepsi sende de var, yok mu?”

“Aslında var.”

“Belki senin de başka bir şeye ihtiyacın yoktur,” dedi lale tüm saflığıyla. İda’nın tanıdığı bildiği hiç kimseye, hiçbir şeye benzemiyordu bu çiçek. Onu ilk gördüğü andaki güzelliği kalmamış olsa da, yanında olması güzeldi.

“İnsanların dünyasında çok daha fazlasına ihtiyaç var,”

diye yanıtladı İda. Bir yandan çantasını toparlamaya başlamıştı. “Büyükler gece gündüz çalışır fazlası için, yoksa yaşayamayacağımızı söylerler. Çok korkarlar hiçbir şaysız kalmaktan. Bu yüzden çalışmaktan başka bir şey yapmazlar. Yoksa zavallı olurlar ve kimse yardım etmez zavallılara.”

“Olamaz, ne korkunç... Belki yalnızca öyle olacağını sanıyorlardır.”

“Belki. Ama büyükler her şeyi bildiklerini söyler.”

“Beni de bilirler mi yani?”

“Seni mi? Efsaneyi biliyorlar tabii. Ama seni gerçekten bildiklerini sanmam çünkü hiç görmediler.”

“Demek her şeyi bilmiyorlar,” dedi lale düşünceli, ciddi bir ses tonuyla. “Mutlaka bilmedikleri başka şeyler de vardır.”

“Olabilir,” dedi İda. “Senin konuşabildiğini kesinlikle bilmiyorlar, hayatta inanmazlar buna.”

“Konuşuyorum ya işte. Onlarla da konuşurum.”

“Anlamıyorsun... Onlarla konuşsan bile inanmazlar. Delirdiklerini düşünüp ilaç üstüne ilaç içerler, korkarlar, hayal gördüklerini sanıp kimseye anlatmazlar. Gizlice doktorlara koşarlar... Yani haklısın, her şeyi bilirler diyemeyiz.”

“Sen bana inanıyorsun ama...”

“Ne var inanmayacak? İşte buradasın, benimlesin.”

İda çantasını toparlamıştı, yola devam etmeleri gerekiyordu. “Birazdan hava kararacak,” dedi içi ürpererek. Güneş ufukta alçalmaya başlamış, göğü altın sarısına boyamıştı. Uzaklardaki dağa baktı tekrar... Hayatında hiç bu kadar yüksek bir dağ görmemişti. Yürüdükçe yollarının üzerinde ağaçlar belirmeye başlamıştı. Upuzun ağaçlar her adımda

biraz daha sıklaşıyordu. Gökyüzü karardı, karardı... Zifiri karanlıkta etrafı göremez oldular.

“Korkuyorum ben,” dedi İda.

“Korkma,” dedi lale, “korkacak bir şey yok. Sadece bir orman. Geceyi geçirecek bir yer bulalım kendimize.”

“Karanlıktan hoşlanmıyorum,” dedi İda; olduğu yerde donup kalmıştı, tek adım daha atmıyordu. Sözcükleri hıçkırıklara boğuldu.

“Bak,” dedi lale sesini duyurmaya çalışarak, “şurada kocaman bir ağaç var, onun altında konaklayabiliriz. Hem yıldızlar yanar birazdan, merak etme.”

Ormanın her yanından fısıltılar yükseliyordu. İda sım-sıkı kapattı gözlerini. Her şeyin bitmesini diliyor, gözlerini açtığı anda kendisini evinde, odasında bulmak istiyordu. Bir adım daha atacak gücü kalmamıştı. Öylece durdu birkaç dakika. Ama olduğu yerde hareketsiz durarak geçmezdi ki bütün gece. Hem yorulmuştu, üşümeye başlamıştı.

“Lütfen,” diye fısıldadı lale, “ağaç hemen şuracıkta. Yalnızca birkaç adım...”

İda, cesaretini toplamaya çalışarak ağaca doğru bir-iki adım attı. Hayatında attığı en zor adımlardı sanki. Daha önce korktuğunda hiç böyle yalnız kalmamıştı. Sım-sıkı sarıldı kucağındaki çiçeğe, avuçları ter içindeydi. Nefesi sıklaştı lalenin, İda’nın kolları arasında boğulacak gibi oldu ama sesini çıkarmadı. Dayanmaya çalıştı. Yaprakları, İda’nın, her yanını saran ellerine değiyordu. Keşke ona biraz güç verebilseydi ama kendisi de bitkindi, yapamıyordu. Öylece durdu ve İda’nın birkaç adım daha atabilmesi için, içinden yalvarmakla yetindi.

İda’nın ağlaması giderek hafifliyor, hıçkırıkları hafif iç çekişlere dönüşüyordu. Ağaca dek gelmeyi başarmıştı. Can

simidine sarılır gibi sarıldı ağaca, soluklandı. Biraz toparlamıştı kendini.

“Bak yıldızlar yanmaya başladı,” dedi lale. “Küçüklüğünden beri beni mutlu eder bu.”

İda başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Birkaç yıldız ona göz kırptı.

“Yıldızlar yandığında uyku vakti yaklaşmış demektir.” Lale onu neşelendirmeye çalışıyordu ama çabası pek bir işe yaramıyordu.

“Hiç dışarda uyumadım ben. Hem karnım aç benim. Aç uyuyamam.”

Yeniden hiddetlenir gibi oldu İda’nın hıçkırıkları. Ağlar-ken bir yandan sırt çantasını çıkarıp karıştırmaya başladı. Cevizlerinden birini alıp ağzına attı, çiğnedi uzun uzun. İştahla bir tane daha atacakken ağzına durdu, vazgeçip cevizi çantasına geri koydu. Yolculuğun ne kadar süreceği belli değildi, o cevizlere çok daha zor bir anda ihtiyaç duyabilirdi.

“Benim de karnım aç,” dedi lale. Nefesi yine hırıltılıydı. “Biraz su dökebilir misin saksıma?”

“Affedersin unutmuşum,” dedi İda. Matarasını çıkarıp biraz su döktü lalesinin toprağına.

Lale kana kana içti damlaları. “Çok iyi geldi teşekkürler.”

Kendisi de dikkatlice birkaç yudum döktü ağzına, bir damlanın bile boşa gitmediğinden emin olarak. Çantasından battaniyesini çıkarıp üzerine örttü, sırtını ağaca yasladı. Tek istediği, gözlerini yumup sabah olana dek açmamaktı.

“Beni arıyordur ailem. Onlar da çok korkmuşlardır,” dedi laleye. “Bağırmayı deneyelim mi, belki duyarlar bizi.”

“Benim o kadar nefesim yok, ayakta zor duruyorum. Üflesen düşerim. Sen dene istersen.”

O anda fısıltıya benzer bir ses duyuldu sessizliğin içinde. İda’nın yüreği ağzına geldi, donup kaldı olduğu yerde. Kalbi küt küt atmaya başladı.

“Boşuna uğraşma, seni burada bulamazlar.”

“Sen de duydun mu?” diye fısıldadı laleye, kıpırdamadan.

“Duydum.”

“Neydi o ses? Nereden geldi?”

Aynı ses yine fısıldadı. “Korkma, korkacak bir şey yok. Benim sadece.”

“Kimsin sen?” dedi İda, gözlerini sımsıkı kapatarak.

“Benim işte. Şu anda bana yaslanıyorsun.”

İda, birden fırlayıp öte yana attı kendini, ürkmüştü, önünde dikilen koca ağaca bakakaldı. “Sen? Yani... Bu ses ağaçtan mı geliyor?”

“Evet,” dedi lale, hiç de tedirgin filan değildi sesi. Sanki gayet doğaldı olan biten her şey. “Ses ondan geliyor.”

Yine konuştu aynı ses. Aslında hiç de korkutucu değildi, hatta sanki tanıdık, bildik bir sestti. “Seni burada bulmaları imkânsız. Yani aslında burayı bulmaları imkânsız...”

“Neden?” diye atıldı İda. “Neredeyiz ki biz, neden böyle diyorsun?”

“Ormandayız tabii... Ama onlar gelemmez buraya. Eski-den belki, ama şimdi...” Durakladı ağaç, derin bir iç çekişin ardından yaprakları titrer gibi oldu. “Şimdi imkânsız inan...”

İda, ağaca doğru bir-iki adım attı, dizlerinin üzerine çöküp ayağının altındaki toprağa oturdu. “Madem bunu

biliyorsun, benim onları nasıl bulacağımı da biliyor olmalısın. Hadi söyle lütfen. Ne istersen veririm sana. Yani denerim...”

Tatlı bir gülüş yükseldi ağaçtan. “Senden bir şey istemiyorum. Ama ben sana bir şeyler verebilirim. Sorunun yanıtını veremesem de. Yanıtı bilmiyorum çünkü.”

“Neden herkes yalnızca bazı şeyleri biliyor ki...” diye söylendi İda kendi kendine.

“Hadi yaklaş biraz. Yukarıya bak,” dedi ağaç. “Dallarım da meyveler var, onlarla karnını doyurabilirsin. Bitkin görünüyorsun. Yapraklarım yumuşaktır, onlardan da kendine yastık yapabilirsin.”

İda biraz daha yaklaştı ağaca. “Meyvelere hayır diyemem.”

Ağaca bir çırpıda tırmanıp dallardan birinin üzerine yerleşti. Meyveleri ağzına doldurup iştahla yemeye başladı. Nefes bile almadan öyle çok yedi ki, sonunda karnı şişip kocaman oldu. Ağacın az önceki yumuşacık gülüşü yeniden duyuldu.

“Tam zamanında gelmişsin desene, amma acıkmışsın.”

“Hayatımda yediğim en tuhaf akşam yemeği. Ama çok lezzetliydi, teşekkürler.”

“Ne zaman istersen,” diye yanıtladı ağaç. Hafif bir rüzgâr esti derinlerden.

İda, sanki yapraklar saçlarını okşamış gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Uzun uzun baktı ağaca, gövdesine, dallarına, yapraklarına...

“Beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyorsun,” dedi ağaç, sesi keyifliydi.

“İlk kez görüyorum zaten. Yani çok ağaç gördüm ama seni görmemiştim.”

Ağaç bir şarkı mırıldanmaya başladı kendi kendine. “Yukarı bak, yıldızlar yanıyor,” dedi. “Kaçırma bunu.”

“Lalem de aynı cümleyi kurmuştu,” dedi İda şaşkınlıkla. Başını göğe kaldırdı. Bir-iki yıldız parıldadı gökyüzünde. Sonra art arda on, yüz, bin... Işık denizine dönmüştü gökyüzü. İda, göğü daha önce hiç böyle görmemişti, gözlerini ayırmadan izledi bir süre. Sonra ağacın göğe uzanan dallarını yukardan aşağıya süzmeye koyuldu, yerin yüzüne doğru. Yıldızların ışığı, ağacın yapraklarında parlıyordu. Gözlerinin önündeki manzara nefesini kesiyordu.

“Bu kadar güzel olduğunu fark etmemişim.”

“Hadi artık uyu,” dedi ağaç. “Yarın gidecek çok yolun var.”

“Nereden biliyorsun ki?” diye sordu İda oturduğu daldan aşağı inerken.

“Bu saatte burada olduğuna göre sen bir yolcusun. Gidecek yolun olmalı. Biraz düşününce, bunu bilmek zor değil.”

“Haklısın,” dedi İda esneyerek, günün yorgunluğu iyice ağırlaştırmıştı bedenini. Sırtını ağacın gövdesine yaslayıp lalesini dikkatlice yanına yerleştirdi. Ona iyi geceler dileyip battaniyesini üzerine çekti. Karnı doymuş, biraz olsun rahatlamıştı ama hâlâ korkuyordu. İlk kez bir ormanda tek başına uyuyacaktı. Yani lalesini ve bu nazik ağacı saymazsak tek başına...

“Korkma,” diye fısıldadı ağaç. “Ben uyanığım bütün gece, sana göz kulak olurum.”

Az önceki hafif esintiyi yine ensesinde hissetti İda, biri saçlarını okşuyormuş gibi tuhaf bir his... Düşünemeyecek kadar yorgundu. “Sana nasıl teşekkür edebileceğimi bilmiyorum...”

Ağacın o yumuşacık gülüşü havada süzüldü yine.
“Unutma bu geceyi yeter!”

Ay gökte yükselip ormanı aydınlatmaya başladı. İda, lale ve ağaç, ay ve yıldızlarla baş başa kaldılar. Ve İda, gözlerini kapatır kapatmaz derin bir uykuya daldı.

*Yeryüzü senin evin.
Köşeye sıkışmış olamazsın.*

Sabahın ilk ışıklarıyla uyandılar. Aslında İda'yı uyandıran, lalesinin hırıltılı öksürükleri olmuştu. Matarasından biraz su damlattı lalenin saksısına. Suyu içince biraz olsun rahatladı lalenin nefesi. Gece birkaç yaprağını daha kaybetmiş olmalıydı, iyice zayıf ve çelimsiz görünüyordu. Zarif boynunu yere doğru hafifçe bükmüş gibiydi. Yapraklarının çoğunu kaybetmişti. İçi sızladı İda'nın. Elinden bir şey gelmemesi ne kötüydü... Birine nasıl bakması gerektiğini bilemeyecek kadar küçüktü. Hastalandığında etrafındakileri nasıl canından bezdirdiğini anımsadı. Lalesiye hiç söylemiyordu, çok zorda kalmadıkça ondan hiçbir şey istemi-yordu.

"Üşüdün mü?" diye sordu laleye çekinerek.

"Biraz," dedi lale. "İdare ediyorum. En azından şimdi-lik..."

"Gitmeliyiz artık." İda biraz meyve attı ağzına, birkaç tane de çantasına yerleştirdi, daha sonra ihtiyaçları olacaktı bu meyvelere. Ağaçla vedalaştı, tekrar teşekkür etti ona.

Lalesini kucağına alıp dağın olduğu yöne doğru yürümeye başladı. Gün ışığında orman hiç de korkutucu görünmüyordu.

“Bize evini açtı,” dedi lale, İda’ya. “Ne kadar iyi biri, rahat ettirdi bizi.”

“Evet,” dedi İda. “Güzel bir evdi ağacın evi. Ama bizim evimiz değil. Daha gidilecek çok yolumuz var.”

Hiç durmadan yürüdüler uzun bir süre. İda başlarda iyiydi ama giderek yorulmaya, adımları birazcık hızlansa nefes nefese kalmaya başladı. Her yanı ağrıyordu. Böyle aralıksız yürümeye alışık değildi. Birkaç eşyasını bırakıp sırt çantasını hafifletmeyi düşündü ama hemen vazgeçti bu fikirden. Arada durup birkaç yudum su içtiler. Suları azalıyordu, ormanda bir yerden mutlaka su bulmaları gerekiyordu. En fazla bir gün daha idare edebilirlerdi mataranın içinde kalanla.

İda, giderek daha yorgun hissediyordu kendisini. Sabahları her şeyin daha olası, gün batarkense imkânsız göründüğünü düşünüyordu. Belki de o böyle hissediyordu... Kendi uydurduğu bir şey olmalıydı bu, gittiği yol aynı yoldu, gece ve gündüzün bununla ne ilgisi olabilirdi? Hem sürekli değişiyordu içinden geçenler, belli ki doğru düşünemiyordu. Bir an cesur, bir an korkak, bir an güçlü, bir an dünyanın en zayıf insanı oluyordu. Akli karışık duruyordu, hissettiklerinin hangisinin gerçek olduğunu bilemiyordu. Tek bildiği, bir daha evine dönememe ihtimalinin içini korkuların en büyüğüyle doldurduğuydu. Ama ne cesur ne de korkak olmak umurundaydı. Sadece evde olmak istiyordu.

Birkaç saat daha yürüdükten sonra, ağaçlar sanki sağlıklı sollu açılıp İda ve lalesine yol verdiler, karşılarında

yemyeşil bir düzlük uzanıyordu şimdi. Ufuktaki dağ biraz daha yakınlaşmış gibi görünüyordu. Yine de emin olamadı İda, yakınlaşmış olabilirdi de olmayabilirdi de...

"Biraz dinlenelim burada," dedi lalesine. "Yoksa devam edemeyeceğim."

Sırtını dayayabileceği bir ağaç buldu, tam oturacakken uzaklardan hiç beklemedikleri bir ses duyuldu. Akordeon sesine benziyordu. İda'nın o güne dek duyduğu en güzel melodiyi çalıyordu. Duygulu, insanın içine işleyen bir melodiydi.

"Duydun mu?" diye sordu lalesine şaşkınlık içinde.

"Evet," dedi lale.

"Akordeon sesine benziyor... Nasıl müzik olabilir ki ormanın orta yerinde? Bir köy ya da şehir mi var yoksa yakında, kurtulduk mu?"

"Bilmem," dedi lale. "Dinle bak, ses yaklaşıyor."

"Evet..."

İda kalakaldı olduğu yerde, lalesine sımsıkı sarıldı. Hem korkuyor ve sesin nereden geldiğini merak ediyordu, hem de dinledikçe müziğin büyüüne kapılıyordu. O kadar güzeldi ki akordeonun sesi, insanı mutlu ediyordu.

Ses yaklaştıkça az ilerde küçük bir oğlan çocuğu belirdi. Akordeonu çalan oydu, onlara doğru geliyordu. Başındaki tek tüylü fötr şapkası ve rengârenk gömleğiyle masal kitaplarından fırlamış gibi duruyordu. Bu tuhaf ormanda bir insan daha! Hem de bir çocuk... İda'nın yaşlarında görünüyordu.

Çok şaşırdı İda, onunla konuşmak için sabırsızlanıyordu. Köye gidiyordu belki, onlara da yolu gösterebilirdi. Çocuk da İda'yı görmüştü, ona doğru yaklaşıırken el salladı.

“Merhaba!”

İda olduğu yerden kıpırdamadan gülümsedi, temkinli davranıyordu. “Merhaba.”

“Ben Jal,” dedi, elini uzattı çocuk.

“Ben de İda.” El sıkıştılar. Ormanın orta yerinde tuhaf geldi bu tanışma İda’ya. Sanki her şey olağanmış gibi... Çocuğun keyfi yerindeydi, mutlu görünüyordu, kaybolmuş ya da korkuyor gibi bir hali yoktu.

“Ne arıyorsun burada?” diye sordu Jal.

“Kayboldum ben. Evime giden yolu arıyorum. Sen neden buradasın, sen de mi kayboldun?”

“Yo,” dedi Jal. “Gezintiye çıktım sadece. Güzel bir gün.”

“Burada mı yaşıyorsun yani?” diye sordu İda hayretle. “Evin, ailen burada mı?”

“Evet. Şimdilik yani...” dedi Jal. “İstersen tanıştırırım seni bizimkilerle.”

İda yanıt vermedi, bir an duraksadı. Aklı karışmıştı, bu nasıl olabilirdi? Jal ve ailesi ormanın derinliklerinde nasıl yaşırdı?

Lalenin sesi duyuldu birden. “İyi birine benziyor, hadi gidip tanışalım onlarla.”

“Hey!” diye bağırdı Jal, heyecanlanmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Çiçeğin konuşabiliyor!”

“Evet,” diye gülümsedi İda. “Merhaba diyebilirsin lale-me.”

Hemen ciddi bir tavır takındı Jal. Asil bir prens gibi öne doğru eğilip kollarını uzatarak selam verdi çiçeğe. “Merhaba sevgili lale, ne kadar güzelsin bugün!”

Lale, hafif bir kahkaha attı kadife sesiyle. Utangaç bir edayla çocuğa teşekkür etti.

“Ne zamandır iltifat almamış sanırım. Yazık... Halbuki bir çiçeğe daima iltifat etmeli. Siz de çok güzelsiniz İda!” Ve akordeonuyla selamını tamamlayan küçük bir melodi çalı-verdi. Gerçekten çok güzel çalıyordu.

“Konuşan bir çiçek. Ne şanslı bir gün. Fifika buna bayı-lacak!”

“Fifika da kim?” diye sordu İda. Daha önce hiç böyle bir ad duymamıştı.

“Birazdan görürsün,” dedi Jal. “Geliyorsunuz değil mi benimle?”

“Tamam,” dedi İda, birlikte yürümeye başladılar. “*Ne deli dolu bir çocuk,*” diye geçirdi içinden. Jal onları eğlendi-riyordu. Her şeye rağmen güldürebiliyordu. Hem çiçeğinin konuşmasını hiç de garipsememişti, yalnızca sevinmişti buna. İda, “*Ne inanılmaz biri,*” diye düşündü kendi kendine.

“Yolumuz uzun değil, şu ağaçlıkların ardında hemen bizim ev.” Hep birlikte hızlı adımlarla yürüyorlardı. Yol üzerinde Jal yine akordeonunu çalmaya başladı. Bu seferki başka bir melodiydi, kıpır kıpırdı müzik, insana mutluluk veriyordu. Ağaçlar, çalılar, her şey bu müzikle daha güzel görünüyordu. Birkaç dakika arayla böyle farklı görünebilir miydi koskoca orman insana?

Sık ağaçların arasından geçip dar bir patikaya girdi-ler. Toprak yolun sonuna geldiklerinde İda gözlerine ina-namadı. Biraz aşağıda küçük bir düzlük vardı. Bir tarafta birkaç at arabası duruyordu. Çift tekerlekli bu arabaların dört köşesine insan boyunda sıırıklar çakılmış, üzerleri aba gibi kalın bir kumaşla kaplanmıştı. Orta alanda tahta masa sandalyeler ve rengârenk giyimli bir sürü insan vardı. Öyle yüksek sesle bağıra çağıra konuşup gülüşüyorlardı ki...

Tam bir curcuna vardı düzlükte. İda şaşkınlıktan olduğu yerde kalakaldı.

“İşte!” diye bağırdı Jal gururla. “Ailem.”

“Ne kadar kalabalık bir ailen var... Ama evinin de burada olduğunu söylemiştin?”

“Burada zaten,” dedi Jal, atlı arabalardan birini işaret ederek. “Evimizi yanımızda taşıyız biz,” deyip güldü.

İda’nın aklı karışmıştı. İnsan evini nasıl yanında taşırdı ki? Herkesin bir yerde bir tane evi olurdu işte. Bu kadar basitti. İda’nın düşünceli hali komik geldi Jal’e, İda’nın elini kaptığı gibi onu aşağıya, düzlüğe doğru götürmeye başladı.

“Biz Çingeneler gezginizdir. Gurur duyarız bununla.”

“Bilmiyordum...” dedi İda.

“Evimizi de yanımızdan ayırmayız. Böylece istediğimiz her yer bizim evimiz olabilir.”

Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı İda. Güzel bir gelenek olduğunu düşündü. Düzlüğe inip insanların arasında dolanmaya başladılar. Hepsinin üzerinde rengârenk giysiler vardı. Erkekler şapkalıydı ve pantolonlarını tutan kalın askılar takıyorlardı. Kadınlar upuzun fırfırlı etekler giyiyorlardı. Saçlarına çiçekler takmışlardı, yüzleri boyalıydı, çok süslüydüler. Ve herkes yalınayaktı.

Hepsi de bir koşuşturma içindeydi. Kimileri masa ve sandalyeleri diziyordu, kimileri ağaçlara renkli fenerler asıyordu. İlerde bir ateş yakılmıştı, etrafında kadınlar oturuyordu ve ortada koca bir kazan kaynıyordu. Bir şarkı söylüyordu kadınlar kazanın başında, bir yandan kendi şarkılarına ritim tutuyorlardı. Her yerde güvercinler vardı, insanların omzuna, şapkalarına, masalara konuyorlardı.

Jal yanından geçtiği herkesi selamlıyor, onlar da selamına karşılık veriyorlardı. Kimileri İda'yı da başlarıyla selamlıyor, gülerek anlamadığı dilde bir şeyler söylüyorlardı. Koşar adım yürümeye devam ettiler ve ilerde bir ağacın altında bağdaş kurup oturmuş çok ama çok yaşlı bir kadının önünde duruverdiler. Kadının upuzun, bembeyaz saçları vardı. Yüzü buruş buruştu, yüz yaşında filan olmalıydı bu kadın, belki de daha fazla.

Jal, yaşlı ninenin yanağına kocaman bir öpücük kondu-rup İda'nın anlamadığı dilde bir şeyler söyledi. Yaşlı kadın büyük bir ciddiyetle süzdü İda'yı tepeden tırnağa. Başıyla selamladı onu, oturmasını işaret etti.

İda tedirgin olmuştu, Jal'e baktı ne yapacağını bilemeden.

Güldü Jal, "Oturabilirsin," dedi. "Bu benim büyükan-nem. Patia."

"Merhaba," dedi İda çekinerek. "Söylediklerimi anlıyor mu?"

Jal, bir kakhaha daha patlattı. "Tabii ki anlıyor. Her şeyi anlar o. Ona kaybolduğunu söyledim. Sana yardımcı olabilir. Çünkü Patia geleceği görebiliyor."

"Şaka mı yapıyorsun sen?" dedi İda. "Kimse göremez geleceği."

"Kim demiş!" dedi Jal. "Sen öyle sanıyorsun. Patia pekâlâ görebiliyor. Hep doğru çıkar söyledikleri."

"Ya..." dedi İda, aklı karışmıştı. Büyülenmiş gibi, tek söz etmeden Patia'ya bakıyordu.

Jal, Patia'ya bir şeyler söyledi yine. Her ne söylediyse, hafifçe güldü Patia. Uzanıp İda'nın saçını okşadı. "İda," dedi ve devam etti konuşmaya. İda onu anlamıyordu ama sesi tok ve kalındı.

“Gözlerine çok güvenmemen gerektiğini söylüyor,” dedi Jal. İda’nın yanında yere bağdaş kurmuş, Patia’nın söylediklerini tercüme ediyordu.

“Ne demek ki o?” diye sordu İda. “Anlayamadım.”

“Gördüğünden çok daha fazlası varmış etrafında.”

Bir şeyler daha söyledi Patia, kucağındaki laleyi işaret etti.

İda dikkatlice verdi ona saksısını. Patia’ya hayır denemezdi, bakışlarında tuhaf bir şey vardı, ne olursa olsun itaat etmek gerektiğini hissettiriyordu insana.

Patia aldı saksıyı eline, laleye doğru eğildi. Ona bir şeyler fısıldadı. Birden lalenin nefesinin hırıltısı azaldı. Patia saksıyı geri verirken İda’ya baktı, kaşları çatıktı. İşaretparmagını havaya kaldırıp sallamasından iyi şeyler söylemediği anlaşılıyordu.

“Onu asla koparmaman gerekiyormuş,” dedi Jal. “Bir daha bir başkası için karar vermemeni söylüyor Patia. Bu çok yanlışmış. Her çocuğun hikâyesi, kendinin olmalıymış.”

“Tamam,” diye yanıtladı İda, utancından kıpkırmızı olduğunu duyumsadı. Lalesini toprağına geri götüreceğini anlattı. Kendisi de bir an önce evine dönmeliydi. Belki Patia ona yardım edebilirdi, madem geleceği görüyordu, ne yapması gerektiğini, evine nasıl dönebileceğini de söyleyebilirdi.

“Şimdi olmaz diyor,” dedi Jal. “Güzellik uykusuna yatacakmış ve çiçeğe yaptıklarından dolayı sana kızgınmış. Belki sonra dedi.”

Geleceği gören birini bulmuşken ve ondan yardım alabilecekken, bu şansı böylece bırakıp gitmek istemiyordu İda.

Yüz yaşında birinin g z ll k uykusuna yatması hiç de gerçekçi değildi doğrusu.

“G z ll k uykusu mu? Ciddi misin sen?” diye sordu Jal’e.

“Tabii ki ciddiylim,” diye yanıtladı Jal, “İstersen Patia’ya kendin söyle g z ll k uykusunu ciddiye almadığını.” Mu-
zip bir gülümseme yayıldı yüzüne bu sözleri söylerken.

“Tamam sus, duymasın sakın. Bir şey söyleyecek deği-
lim!” diye fısıldadı İda, aralarındaki konuşmayı Patia’nın anlamadığını umarak. Ona doğru bakamıyordu konuşur-
ken. Çaresizce ayağa kalktı. Patia’yı selamlayıp Jal’le bir-
likte masaların olduğu orta alana doğru yürümeye ba ladı. İyice uzaklaştıklarında, “Sonra geleceğime bakar değil mi Patia?” diye sordu Jal’e sabırsızca.

“Bilmem, bakar herhalde. Eğer onu kızdırmazsan.”

Düzlük alanda dolaşmaya devam ediyorlardı, etraftaki ko u turma artmış gibiydi. Ağaçlar rengârenk fenerlerle s slenmi ti, tahta masaların etrafında büyük bir hareketli-
lik vardı.

“Ne yapıyor herkes, neden böyle ko turuyorlar?” diye sordu İda.

“Hazırlık yapıyorlar,” diye yanıtladı Jal yüzü aydınla-
narak. “Bugün büyük gün. Ak ama d ğ n m z var!” çok
mutlu görünüyordu.

“Sahi mi? Kim evleniyor?”

“Fifika! Ablam yani. Tobar’la evleniyor. Tobar harika bir
Şair ve ku  eğitmenidir.”

Gururluydu Jal, g ğ s  kabararak bahsediyordu Tobar’dan. O ve ailesi için itibarlı mesleklerdi bunlar anla-
şılan.

"Ben de onun ırağıyım. Onun gibi iyi bir şair olacağım bir gün. Ama hâlâ kafiyeli tek bir cümle bulamadım. Bu yüzden müzisyen olmamın daha yüksek ihtimal olduğunu söylüyor Tobar."

İda güldü Jal'in söylediklerine. Bir an için yabancı bir yerde, ormanın ortasında yapayalnız olduğunu unuttu. Jal'in dünyası o kadar renkliydi ki ona kapılıp gitmemek imkânsızdı.

"Ne güzel bir dnyanız var!" dedi lale, birkaç derin nefes aldı art arda.

"yledir," dedi Jal. "Ama bütün dünyalar güzeldir ben-
ce."

"Benimki de çok güzeldir," diye iç geçirdi lale. "Bir gün gelip grmeni isterim. nce benim geri dönmem gerek ta-
bii..."

"Tabii," dedi Jal. "Misafirin olmaktan mutluluk duya-
rım."

Lalenin ve Jal'in dünyasını, masalcı obaninkini, ağacın-
kini düşündü İda. Ve kendi dünyasını... Aynı anda başka
başka dünyalar olabiliyordu demek ki... Kendi evi de çok
güzeldi. Ama Jal'e onu misafir etmeyi teklif edemedi. An-
nesi ve babası, eve gezgin bir ocuk almanın tekin bir şey
olmadığını söyleyip kabul etmezlerdi Jal'i evlerine. Hele
Patia'yı grseler oldukları yerde bayılıp kalırlardı, bu ke-
sindi. Ayılınca da ona yaklaşmasına asla izin vermezlerdi.
Nasıl insanlar olduklarını bir türlü anlayamazlardı. "*Bazen
büyüklerin bir şeyi anlaması gerçekten imkânsız oluyor,*" diye
düşündü İda.

Az ilerde bir köşede genç kızlar toplaşmış, hararetili bir
Çalışma içindeydiler.

“Ne yapıyorlar orada?” diye sordu İda.

“Gelini süslüyorlar. Fifika orada, bak.”

“Fifika!” diye bağırdı Jal. Koştı, kalabalığı elleriyle yarıp orta alana geçti. İda ve lale de onu izlediler.

Fifika kalabalığın ortasında bir tabureye oturmuştu, uzun siyah saçlarına çiçekler takılmıştı. Rengârenk tüllerden upuzun, yerlere dek dökülen bir elbise vardı üzerinde. Elbise omuzlarını ve kollarını açıkta bırakıyordu. Teni bembeyaz, dudakları kıpkırmızı boyalıydı. Elinin üstünde bir de güvercini vardı. O kadar güzeldi ki, bir peri kızını andırıyordu. Jal’i görünce gülümseyip çocuğun başını okşadı. Etrafındaki kızlar yeni bir şarkıya başladılar, bir yandan da kollarına koyu renk bir boyayla motifler çiziyorlardı. Kızlardan biri, İda’nın da elini yakalayıp üzerine bir resim çizdi. Birbirlerine bakan Ay ve Güneş... Çok sevdi İda resmi.

Günbatımıyla birlikte başladı düğün şöleni. Ay ve Güneş aynı anda gökyüzündeyken başlarmış meğer tüm şölenler. İda nedenini sordu Jal’e.

“En imkânsız görünen şeylerin bile bir araya geldiği, her şeyin mümkün olduğu bir andır çünkü,” diye yanıtladı Jal. “Büyüldür. Mutluluk getirir.”

İda elindeki resme baktı, anlamı bu olmalıydı resmin... Diğer eliyle sımsıkı kavradı üzerinde resim çizili olan elini. Annesine tekrar sarılacağı ânu hayal etti.

Düzlüğün orta yerine çok büyük bir şölen masası kurulmuştu. Herkes masaya geçti, Patia masanın başındaydı. Sağındaki ve solundaki sandalyelerde Fifika ve Tobar karşılıklı oturmuşlardı. Jal ve İda, yan yana birer sandalyeye geçtiler.

“İşte yeryüzünün en güzel şölen sofrası!” dedi Jal. “Açlıktan karnım gurulduyor!”

İda'nın da karnı çok açtı, günlerdir sıcak yemek yeme-miştı. Öyle acıkmıştı ki bir dakika daha bekleyemeyecek gibiydi. Önce nefis, sıcacık bir çorba içtiler. Ardından yapraklara sarılı birtakım yemekler geldi masaya... İda hiçbi-rinin ne olduğunu bilmiyordu ama hepsi çok lezzetliydi. Bir çırpıda silip süpürdüler tabaklarını. Çiçeğine bol bol su verdi İda, birkaç bardak da kendisi içti. Karnı doyanlardan bazıları ayağa kalkıp kemanlarını aldılar ellerine, şarkılar çalmaya başladılar. Güneş batmış, yıldızlar yanmıştı gök-yüzünde. Şölen masasında konuşmalar, gülüşmeler bir süre daha devam etti.

Ardından masa toplandı, herkes bir bir kalkıp az ilerde yanan büyük ateşin etrafında toplanmaya başladı. Keman-lar susmuştu. Bir süre herkesin gelmesi beklendi sessizce. Gelenler ateşin etrafında oturuyordu. Jal, İda ve lale de yer-lerini aldılar.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı İda, Jal'in kulağına. Sessizliği bozmamaya özen göstererek.

"Şiirler okunacak," diye yanıtladı Jal. "Bu bir gelenektir. Önce ağaçlara, kuşlara, gökyüzüne aşkını sunacak Tobar. Sonra ailemize. En sonda da Fifika'ya."

"Ya," dedi İda, "çok romantik."

"Öyledir," diye gülümsedi Jal. "Diğerleri de katılacak şi-ire. Onlar da sözlerini söyleyecekler. Tek bir şiir olmuş ola-cak sonunda hepsi. Bu çok önemlidir."

"Neden?" diye sordu İda merakla. Hiçbir yerde duyma-dığı bir gelenektir bu, çok da güzeldi.

"Çünkü biz her şeyi hep birlikte severiz, ayrı ayrı değil," dedi Jal. "Herkesin katıldığı tek bir şiir olmalı."

"Bu harika," dedi İda, "Her şeyi seven tek bir şiir."

“Şiir ne kadar kalabalıkrsa o kadar güzel olur,” diye devam etti Jal. “Katılan ne kadar çoksa o kadar iyidir yani. Aşk o kadar büyük olur. Basit aslında.”

“Evet...” dedi İda. “Bunu eve gittiğimde anlatacağım.” O sırada bir-iki kişi daha gelip oturdu ateşin yanına.

“O yüzden ateşin başında birimizin bile eksik olmaması önemli,” diye açıkladı Jal. “Herkesin gelip oturması bekleniyor. Mesela bu gece sen geldin fazladan, daha kalabalık olduk, bu çok iyi.”

“Ben de mi şiir okuyacağım yani?” diye panikle sordu İda.

“Tabii ki okuyacaksın, ne sandın? Patia’nın gazabına uğramak istemezsin değil mi?” deyip güldü Jal.

“Asla!” dedi İda. Sustu. Kalbi küt küt atıyordu.

“Sakin ol, eminim çok güzel olacak” dedi lale, İda’nın kucağındaki yerinden. Kalbine o kadar yakın duruyordu ki, atışlarının gümbürtüsünü âdeta içinde duyumsuyordu.

Herkes ateşin başındaki yerini almıştı. Tobar ateşin başında ayakta duruyordu, Fifika ise hemen karşısında, ateşin yanında oturuyordu. Yüzü Tobar’a dönüktü. Diğer herkes ateşin birkaç adım gerisinde bir çember oluşturmuştu. Patia en ön sıranın başındaydı.

Büyük bir sessizlik hâkimdi ormanın ortasındaki düzlüğe. Çıt çıkmıyordu kimseden. Sadece ateşi besleyen dalların çıtırtıları duyuluyordu. Gökyüzü yıldız kaynıyordu. Ay kocaman, parlak bir lamba gibi asılıydı göğün ortasında.

Yumuşacık bir flüt sesi duyulmaya başladı birden. Gençlerden biri ateşin yanına geçmiş, flütüyle duygulu bir melodi çalmaya başlamıştı. Zaman durmuş gibiydi ormanın orta

yerinde. Tobar derin bir nefes alıp ilk şiirini okumaya başladı. Ağaçlara, kuşlara, gökyüzüne aşkını anlatmak için... Kendi dilinde okuyordu şiirini, Jal, İda için sessizce tercüme ediyordu sözcükleri:

*"Yürüdüğüm yoldaki her taş,
Bir sırrı anlatır bana,
En mavi gökyüzünden,
En karanlık denize,
Aldığım her nefes,
Hediye dir bana."*

Alkışladı herkes. Flütün büyü lü sesi havada süzölmeye devam ediyordu. Tobar'ın ardından, kalabalığın içinden biri söz aldı, diğ erleriyle paylaşt ı sözcüklerini:

*"Bir bulut olsam gökyüzünde,
Ya da denizde bir dalga,
Bir avuç toprak olsam,
Ya da yağmurda bir damla,
Kocaman bir dünyayım ben,
İçimde gökler, yıldızlar, okyanuslarla."*

Ardından başkaları da söyledi şiirlerini. Kalabalık her seferinde alkışladı şiiri okuyanı. Sıra, Tobar'ın aileye aşkını sunmasına gelmişti. Ateşe bakarak, sessizce başladı şiirine Tobar, hüznölüydü sesi. İda, sonlara doğru ona tercümanlık yapan Jal'in sesinin titremeye başladığını fark etti.

*“Zamanın da,
İnsanın da,
Kanatları vardır.
Uçup gider ikisi de,
Özgürce.
Unutma,
Hiçbir şey yok olmaz,
Gelip eklenir bize.”*

Jal sözcükleri çevirmeyi bitiremeden, oturduğu yerde sırtını döndü, İda onun sessiz hıçkırıklarını duyabiliyordu. Bir süre seslenmedi ona, Jal ağladığının görülmesini istemeyecek kadar gururluydu. Şiir sırası başkalarına geçti, Jal ancak birkaç dakika sonra gözyaşlarını silip yeniden döndü yüzünü. İda o zaman çekinerek sordu Tobar'ın şiirinin anlamını. Jal sözcükleri sakince çevirdi, İda'nın o güne dek duymadığı güzellikte sözlerdi.

“Ailemizden göçüp gidenleri anıyor bu şiir, onlara sevgisini gönderdi Tobar. Annemle babam da var aralarında.”

İda'ya bakmıyordu Jal, gözleri uzaklardaydı konuşurken.

İda'nın da gözleri dolmuştu, böyle büyük bir acısı olduğunu bilmiyordu Jal'in. Bir şey diyecek oldu ama vazgeçti, susup kaldı oturduğu yerde. Demek o da yalnızdı aslında bu dünyada, her ne kadar kocaman, renkli bir kalabalığın içinde de olsa. Yalnız olmayan çocukların, yalnız çocuklardan daha şanslı olduğunu düşündü İda.

Neden sonra, Jal bir nefeste anlattı geçmişte olanları. Annesi ve babası o küçücükken çıkan bir yangında can vermiş. Gece atlı arabalarının içindeyken çıkmış yangın, tüm ahali

derin uykudayken. Alevler büyümeye başladığında herkes uyanıp kaçışmaya başlamış ama bazıları için çok geçmiş. Jal'in anne ve babası dumandan nefesleri tıkanmış halde gözlerini açtıklarında çoktan sarmış alevler etraflarını. Jal'in bugün hayatta olmasının tek nedeni, o gece anne ve babasından ayrı yerde uyumasıymış. Fifika ve o, Patia'nın yanındalarmış o gece, yattıkları yer alevlerin en yoğun olduğu alanın biraz daha uzağında bulunduğu için kurtarabilmişler kendilerini. Herkes canlarını tehlikeye atma pahasına uğraşmış anne ve babalarını kurtarmak için, ama işe yaramamış. "Sonra da orayı terk edip bu ormana gelmişiz. Yeni evimize," dedi Jal. "Bazen onların da bizimle geldiğini düşünüyorum..."

İda, boğazının düğümlendiğini hissediyordu. Jal'i teselli etmek istese de onu rahatlatacak sözcüklerin hangileri olduğunu bilmiyordu. Jal'in hep hatırlayacağı o yangını söndürmeye sözcüklerin yetmeyeceğine emindi aslında.

Gece devam ediyordu. Gruptan birçok kişi art arda söz aldı, Tobar'ın Fifika'ya aşkını sunacağı bölüme geçilecekti artık. Şiir okumayan bir tek İda kalmıştı ve bu, sıranın onda olduğu anlamına geliyordu. Kalbi yerinden fırlayacak gibi atmaya başladığında, lale ona güç vermek için fısıldadı kulağına: "Korkma, yalnızca içinden geleni söyle onlara..."

İda sessizce durdu birkaç saniye, bilemedi ne söyleyeceğini. Dışardan bir misafir olarak o da kendi ailesine aşkını sunabilirdi. Kalbi duracak gibiydi, nefes alamıyordu. Kucağında kavuşturduğu ellerine baktı bir an ve içindeki sözcükleri dışarı söyleyiverdi:

*“Çok uzak olsak da birbirimizden,
Tekrar sarılacağız bir gün,
Güneş’le Ay gibi.”*

Herkes alkışladı şiirini. İda çok şaşırdı bu alkışlara, daha önce hayatında hiç şiir okumamıştı. Hatta böyle büyük bir kalabalığın önünde konuşmamıştı bile. Başardığına sevindi ama öyle çok özlemişti ki evini, acısı sevincini gölgeliyordu.

Jal keyiflendirmek istedi onu. “Büyük bir şair olduğunu neden sakladın benden?” diye atıldı. “Bilseydim senden biraz ders alırdım.”

Güçlkle gülümsedi İda, sıranın başından Patia’nın ona baktığını fark etti, korkup kaçırır gözlerini. Artık törenin son bölümüne gelinmişti. Tobar şimdi Fifika’ya aşkını sunacaktı ve sonra söz vereceklerdi birbirlerine. Fifika oturduğu yerden kalkıp Tobar’ın yanına geldi. El ele tutuştular. Tobar genç kızın gözlerine bakarak okudu şiirini:

*“Hiç dokunmadan eline,
Çok uzaklardan
Girebilmek kalbine,
En büyük sihirdir
Yeryüzünde.”*

Kalabalık coşkuyla alkışladı ikisini. “Onun harika bir şair olduğunu söylemiştim!” diye bağırdı Jal gururla. Alkışa katılmak için ayağa kalktı. Ardından ikisi de birbirlerini daima seveceklerine ve koruyacaklarına dair söz verdiler. Böylece evlenmiş oldular. Sessizlik bozuldu sonra, yerini gülüşler, kahkahalar aldı. Flüte kemanlar ve akordeonlar da

katıldı, herkes ateşin etrafında dansa başladı. İda da Jal'le dans etti bir süre. Uzun zamandır böyle eğlenmemiştir.

Eğlence ve müzik uzun süre devam etti, ateşin çevresi kıpır kıpırdı. Fifika ve Tobar dansı bırakmış, dostlarıyla sohbetে dalmışlardı. Jal, bir ara İda'nın kolundan çekip götürdü onu yanlarına. Yeni evlileri kutlayıp mutluluk dilediler. O sırada Fifika, İda'nın kucağındaki laleyi fark etti.

"Nedir o kucağındaki? Bir çeşit lale ama çok farklı görünüyor," dedi İda'ya.

"Kar lalesi o, meşhur efsanede adı geçen... çok nadir bulunur," diye yanıt verdi İda. "Şimdi hasta, o yüzden böyle çelimsiz ve rengi soluk gri. İyileştirmek için evine götürüyorum."

Jal, sabırsızca lafa girdi: "Fifika, o çiçek konuşabiliyor biliyor musun!"

"Sahi mi?" dedi Fifika, heyecanlanmıştı. İzin istedi İda'dan, "Konuşabilir miyim onunla?"

Gönülsüzce, "Tamam," dedi İda ve lalesini ona uzattı. Düşünde geline hayır demek olmazdı.

Fifika aldı küçük saksıyı eline, laleye, "Merhaba," dedi.

Lale de ona her zamanki yumuşacık sesiyle cevap verdi: "Merhaba."

Fifika çok etkilendi çiçeğin güzel sesinden. "Onu bana düşün hediyesi olarak verir misin?" diye sordu İda'ya. "Karşılığında sana Patia'nın en özel lalelerinden bir tane veririm."

Patia'nın yetiştirdiği meşhur lalelerden bir tane getirmek için koştu hemen. Kocaman, kadife yaprakları pırıltılı, pembe bir laleyle geri geldi. Lalenin büyüleyici güzelliği insanın başını döndürüyordu. Gören, gözünü alamıyordu laleden...

Herkes onunla ilgileniyordu. Kendi lalesinin nefesinin sıklaştığını İda'dan başka kimse duymuyordu.

“Ne dersin, hediye eder misin bana çiçeğini? Patia'nın laleleri çok özeldir. Dünyanın en güzel lalesidir bu, böylesi yoktur hiçbir yerde.”

Gerçekten de pembe lalenin güzelliği sözcüklerle anlatılacak gibi değildi. İda bir an duraksayıp baktı çiçeğe.

“Evet, Patia'nın lalesi gerçekten büyüleyici,” diye doğruladı Fifika'yı. “Ona hayır demek zor... Ama kucağındaki lale, basit bir çiçek değil, o benim arkadaşım. İnsan hiç arkadaşını verir mi başkasına?”

Önce duraksadı Fifika... Ardından, “Peki o zaman, sen bilirsin,” dedi, yüzü biraz asılsa da laleyi tekrar İda'ya uzatıp dostlarıyla sohbetine kaldığı yerden devam etti. İda sımsıkı sarıldı lalesine, kulağını yaklaştırıp dikkatlice dinledi. Nefesi sakinleşmiş, hırıltıları azalmıştı. Rahatladığını hissetti.

İda, söylediklerine kendisi de şaşırmıştı. Ama doğrudu... Öyle ya da böyle birbirlerinin tek arkadaşlarıydılar. O âna dek bunu hiç düşünmemişti, ne de olsa tek derdi evinin yolunu bulabilmekti. Doğruya doğru, lalesi de artık onu ilk gördüğü andaki güzeller güzeli çiçek değildi, hiçbir farkı yoktu etraftaki diğer çiçeklerden. Hatta çoğundan çok daha çelimsiz ve solgun görünüyordu. Yine de İda yola onsuz devam ettiğini düşünemiyordu. Evine dönebilmek için onu toprağına geri götürmesi gerekiyordu, evet, ama başarıp başaramayacağını bilmiyordu. Hem böyle yapması gerekmeseydi bile, bu yabancı yerlerde onsuz ve yalnız kaldığını düşünmek bile istemiyordu. Tüm bunlar onları bir çeşit arkadaş yapardı. Peki ama kendisini bu hale getiren biriyle arkadaş olabilir miydi lale? Belki de lalesi,

yaşananlardan sonra onu arkadaşı olarak görmüyordu ve asla da görmeyecekti... Bunda da son derece haklıydı. On-
dan bencilce dostluğunu isteyemezdi ya... Denecek tek söz
yoktu bu konuda. Yine de lalesini Fifika'ya vermediği için
kendini iyi hissediyordu.

Gecenin sonlarına doğru Jal'le birlikte orta alanda dans
edenleri izlerken omzunda bir el hissetti İda. Arkasını dön-
düğünde Patia'yla göz göze geldi. Kendi dilinde bir şeyler
söyledi Patia, onu izlemelerini öğütledi. Kalabalığın biraz
uzağında bir köşeye geçip karşılıklı oturdular. Patia, İda'nın
elini tutup avcunu göğe çevirdi, birkaç saniye baktıktan
sonra anlatmaya başladı. Jal, söylediklerini İda'ya tercüme
ediyordu.

"Kehanetin gerçekleştiğini söylüyor," dedi Jal. "Ama
korkmamamı, yıldızların senin yanında olduğunu söylüyor.
Avcuların yıldız doluymuş, bu iyi kalpli biri olduğunu ve
amacına ulaşacağını gösterirmiş."

İda hem heyecanlanmış hem de dehşete düşmüştü, ço-
banın bahsettiği kehanet gerçektir demek ki! "Evime dönebi-
lecek miyim yani?" diye sordu sabırsızca, kocaman açılmış
gözlerini Jal'e dikerek.

"Yolculuğunun sonunda amacına ulaşacakmışsın, ama
yolculuğun bitmeyecekmiş," dedi Jal, Patia'yı dinledikten
sonra.

"Nasıl yani? Bir şey anlamadım..."

"Böyle dedi... Bir şey daha: Bir damla, orman doğurabi-
lirmiş. Bunu hiç unutmamalıymışsın."

Ardından Patia oturduğu yerden kalkıp karavanların
durduğu tarafa doğru ilerledi.

“Bu kadar mı yani?” diye sordu İda. “Hani geleceği görrebiliyordu?”

“Bu kadar,” dedi Jal. “Söyledi ya işte gördüklerini. Devamı olsaydı söylerdi.”

İda, hayal kırıklığına uğramıştı. Her defasında aradığı yanıtları bulacağı için heyecanlanıyor ama sonunda hep hüsrana uğruyordu. Hiç bilmediği bu yerde yapayalnız kalması yetmiyormuş gibi, çıkış yolunu bir türlü bulamıyordu. Evine nasıl döneceğini, hatta bunu başarıp başaramayacağını bile bilmiyordu. Anlamadığı, bilmediği yerlerde köşeye sıkışıp kalmıştı. İşin kötüsü, onu kurtarabilecek kimsesi yoktu.

İda, lale ve Jal, düzlükte yıldızların altında yan yana uyudular o gece. İda, güzelce karnını doyurduğu, içecek su bulduğu ve bir daha hiçbir yerde göremeyeceği kadar büyümlü bir gece yaşadığı için Jal ve ailesine minnettardı. Jal, bugüne dek tanıdığı insanlar arasında en iyi anlaştığı arkadaşuydı. Ertesi sabah onu bırakıp gidecek olmak ne acıydı... Aynı yerde yaşasalar belki de her gün görüşürlerdi. Jal akordeonuyla neşelendirirdi onu, Tobar'ın kuşları nasıl eğittiğini anlatırdı. Ama İda, bunun mümkün olmadığını biliyordu. Yattığı yerden yıldızlı gökyüzüne baktı, ne kadar da büyüktü, sonsuzmuş gibi görünüyordu...

Gün doğarken uyanıp kahvaltılarını ettiler. Dün geceki eğlence tüm ahaliyi yorgun düşürmüştü, henüz uykudaydı herkes. Etraf çok sessiz, hava serin ve tazeydi. İda ve lale için ayrılma vakti artık gelmişti. Jal, isterse kendileriyle kalabileceklerini söyledi ama bu mümkün değildi. Burası İda'nın evi değildi, lalesini yeniden toprağına dikmesi ve

ardından evine dönmesi gerekiyordu. Jal, yanlarına almaları için yiyecek ve su verdi onlara. İda, aldıklarını çantasına dolduracakken bir an durakladı. Matarası ve battaniyesi dışında çantasındaki her şeyi çıkarıp Jal'e uzattı. Birlikte sadece bir gün geçirmelerine rağmen Jal ona gerçek bir dost gibi davranmıştı. Hem onun hem de lalesinin yüzünü güldürmeyi başarmıştı, gece uykuda bile yalnız bırakmamıştı onları. Jal'e kendini anımsatacak bir şeyler vermeliydi, çantasındakilerin onu mutlu edebileceğini düşünmüştü. Hem bunca ağırlığı yanında taşımanın artık pek bir anlamı olmadığına da emindi.

"Bunlar benim için çok değerli. Ama sana vermek istiyorum," dedi çantasındakileri uzatırken.

Jal çok sevindi hediyeleri görünce, bayıldı hepsine. Taşları yatağının başucuna koyacaktı, rengârenk boyamayı düşünüyordu onları. Kâğıt ve kalem de şiirlerini yazmak için kullanabileceğini söyledi olduğu yerde hoplayıp zıplayarak.

"Seni hiç unutmayacağım," dedi İda. "Her şey için sağ ol."

"Vedaları hiç sevmem," dedi Jal. "Tekrar görüşeceğiz nasıl olsa."

"Bu mümkün değil," dedi İda. "Ben eve dönüyorum. Ama senin evin burası."

"Dedim ya sana, yeryüzü benim evim," dedi Jal gülerek. "Nerede karşılaşacağımız belli olmaz!"

Çocuk kollarını iki yana açmıştı, bütün düzlüğü içine sığdırmaya çalışır gibi. Gece uyumadan söylediği bir söz geldi İda'nın aklına, "Hayal etmezsen, hiçbir şey olmaz," demişti Jal, bunun Patia'nın öğrettiği bir dua olduğunu, her gece

uyumadan mutlaka tekrarladığını, böylece birçok dileğinin gerçekleştiğini anlatmıştı. Sonra da hayali bir lambanın mumuna üfler gibi dudaklarıyla “püf” yapmış, gözlerini kapatıp rüyalar âlemine dalıvermişti. İda da geceleri uyumadan aynı duayı söylemeye karar vermiş, içinden aynı sözcükleri geçirmişti.

Güneş yükseliyordu, ahali uyanmaya başlıyordu yavaş yavaş. Artık gitme vaktiydi. Jal önce laleye iyi yolculuklar diledi, ona iltifat etmeyi unutmamasını öğütledi İda’ya. Güzelliklerin hatırlanmayı hak ettiğini söyleyip çiçeğine her gün en az bir güzel söz söylemesini salık verdi. Sımsıkı sarıldılar birbirlerine. Ne kadar uğraşılsa da, gözyaşlarını saklayamadılar birbirlerinden. Ardından İda ufuktaki dumanlı dağa doğru ilerledi, Jal de at arabasına...

*Hepimiz özgürüz aslında.
Bu basit gerçeği bilmediğimiz için,
değilmiştiz gibi davranıyoruz.*

İda ve lale, günlerce yürüdüler hiç durmadan. Sadece yemek ve uyumak için duruyorlar, bazen de bir ağacın altında birkaç dakika soluklanıyorlardı, o kadar. Hava soğumaya başlamıştı, belli ki kış yaklaşıyordu. İda, dondurucu hava bastırmadan zirveye ulaşmayı diliyordu, aksi halde yolculuğu tamamlamaları bir mucize olacaktı. Lalesinin durumu giderek kötüleşiyordu. Yaprakları iyice azalmıştı, kuruyup dökülmüştü çoğu. Çok fazla öksürüyor ve biraz sert bir rüzgâr estiğinde hemen titremeye başlıyordu. İda ona sık sık su veriyor ve her gün mutlaka güzel bir sözle iltifat ediyordu, Jal'e söz verdiği gibi... Bunlar lalesinin keyfini biraz yerine getirse de onu iyileştirmeye yetmiyordu.

Yürüyüşleri sırasında bir gün, yine soluklanmak için kısa bir ara verdiklerinde durup dururken, "Teşekkür ederim," dedi lale, İda suyunu dikkatlice toprağına damlatırken. "Beni Fifika'ya vermediğin için..."

“Seni ona vereceğimi bir an bile düşünmemeliydin,” diye yanıtladı İda.

“Çok güzeldi Patia’nın lalesi. Pırıltısı bana eski halimi hatırlattı...”

“Sadece güzel bir çiçek. Ama sen arkadaşısın. Tabii sen benim arkadaşım olmak istemiyorsun belki ve bunda haklısın. Seni bu hale ben getirdim... Ama benim için öylesin, arkadaşısın benim...”

“Sen de benim...” diye fısıldadı lale, titreyen sesiyle. İda, Jal’in yanından ayrıldığından beri ilk kez gülümsedi. Lalesinin onu affetmesine seviniyordu. Çiçeğine yaptığını birisi ona yapsaydı, sahip olduğu her şeyi alsaydı elinden, onu evinden uzaklarda yapayalnız bıraksaydı, o kişiyi asla affedemezdi. Lalesinin güzel bir kalbi vardı gerçekten, çobanın söylediği gibi. Kendisininse affedilmeyi hak edecek hiçbir şey yapmadığını düşündü.

Birkaç gün daha yürüdükten sonra suları buz gibi akan bir pınar buldular yol üzerinde. Kana kana içip mataralarını doldurdular ve pınarın başında gecelemeğe karar verdiler. İda, lalesini sıcak tutabileceği bir ağaç kavuğu bulmuştu, kendisi de ağacın gövdesine yaslanıp sıkıca sarınmıştı battaniyesine. Geceleri artık hava çok soğuk oluyordu, küçük dişlerini sıkıp duruyordu uykusunda. İda’nın dağa ulaşabileceğine dair umudu giderek azalıyordu.

Sabah uyandıklarında bembeyaz bir leylek duruyordu karşılarında. Sakin sakin pınardan su içiyordu. İda yavaşça yanına gitti, onu korkutup kaçırmak istemiyordu. Leylek onu gördüyse de istifini bozmadı, pınarın buz gibi suyuyla kanatlarını serinletmeye başladı.

“Günaydın,” dedi, “uyuduğunuzu görünce sessiz olmaya çalıştım ama...”

“Günaydın,” dedi İda, “sorun değil.” Leyleğe nereye gittiğini, nerede yaşadığını sordu.

“Şu dağın ardından geliyorum,” dedi leylek. “Havalar iyice soğumadan sıcak yerlere gitmeliyim.”

Kulaklarına inanamadı İda, öyle heyecanlanmıştı ki yer ayaklarının altından kayıyor zannetti. “Lütfen söyle ne var o dağın ardında, nasıl bir yer orası?” diye sordu kalbi küt küt atarak.

“Gökyüzü var, ormanlar var, dereler var, köyler var,” dedi leylek. “Çok güzel yerler var...”

İda’nın gözleri parladı sevinçten, demek doğru yoldaydı! Leyleğin bahsettiklerinden biri kendi köyü olmalıydı. Bir çırpıda anlattı leyleğe hikâyesini. Nasıl kaybolduğunu, bir daha yolunu bulamadığını ve evine dönmek için o dağın öte yanına gitmesi gerektiğini... Leyleğin sürüsü kış bastırmadan sıcak ülkelere gitmek için yola çıkmıştı ama leylek katılamamıştı onlara. Çünkü uçamıyordu, sayısız deneme yapmasına rağmen kanatları onu taşıyamamıştı bir türlü. Havalandığı an, yere çakılmış buluyordu kendini. Aslında şu iki kanadın onun tüm ağırlığını taşıyabileceğine inanmıyordu, korkuyordu kendini dağların tepesinden gökyüzüne bırakmaya.

“Sonunda sürü beni bırakıp gitmek zorunda kaldı,” diye devam etti sözlerine. “Kış yaklaşıyordu, daha fazla bekleyemezlerdi.”

Günlerce yuvasında tek başına oturduğunu anlattı İda’yla laleye, asla uçabileceğine inanmıyordu. Ta ki bir gün dev bir akbaba yuvasına saldırana dek.

“Öyle bir panikle attım ki kendimi yuvamdan dışarı, gökyüzünde süzüldüğümü fark etmedim bile. Meğer ne kadar yüksekten uçuyormuşum da haberim yokmuş!” Leylek, neşeli bir kahkaha patlattı. “Anlayacağınız, bir de baktım ki uçuyorum. Ve dünya, bulutların üzerinden daha önce hiç görmediğim kadar güzel görünüyor! Bakın şu işe!”

Yuvasından uzaklaşıp hayatında ilk kez başka diyarları görmek, aklını başından almıştı leyleğin. Yol üzerinde gördüğü yerleri öyle beğenmişti ki sürüye yetişmek yerine, bilmediği bu yerleri gezmeye ve yola tek başına devam etmeye karar vermişti.

“Çoktan varmıştır onlar,” dedi. “Ama benim acelem yok. Geziyorum ben... Hem uzun zaman geri dönemeyeceğim buralara, manzaranın tadını ancak şimdi çıkarabilirim.”

Hatta dağın ardında tekrar kısa bir gezintinin hoşuna gideceğini, eğer isterse hasta çiçeği de sırtına alıp oraya götürebileceğini söyledi. İda’yı alamazdı; çünkü o sırtında taşıyamayacağı kadar büyük ve ağırdı. İda’nın kalbi pır pır etti birden. Leyleğin sözlerine yanıt veremedi. Sonra lalesine sordu usulca. “Onunla gitmek ister misin?”

Bir an sessizlik oldu. Sadece pınarın şırıl şırıl sesi ve rüzgârın uğultusu duyuluyordu. İda, gözünü ayırmadan kucağındaki laleye bakıyordu. Yaprakları kuruyup azaldıkça, zavallı çiçek, saçları dökülmüş, iki büklüm olmuş çirkin bir ihtiyarı andırıyordu. Hemen toprağına giderse onun için çok iyi olurdu. Hem böylece kehanette bahsedilen mutlu sona da bir an önce ulaşmış olurdu. Ama yolculuğun geri kalanında tek başına kalma fikri İda’nın ödünü patlatıyordu. Yine de ne olursa olsun lalesinin bir an önce toprağına geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Leyleğin sırtında gitmesi

en doğrusuydu. Oraya dek gittikten sonra, onu toprağına dikecek iyi niyetli birini de bulurdu herhalde. Hele bir toprağına varsın, mutlaka hallederdi. Bunları düşündükçe, gözyaşları ip gibi süzüldü yanaklarından. Keşke bir çift kanadı olsaydı da onlarla birlikte gidebilseydi koca dağın ardına... O anda daha fazla istediğı hiçbir şey yoktu dünyada. Kısa bir sessizlikten sonra, lalenin kadife sesi duyuldu.

“Düşündüm de, İda’yla kalacağım... Onsuz gidersem köklerimi toprağına dikecek kimseyi bulamam, tek başıma ortada kalırım...”

Derin bir nefes aldı İda, rahatlamıştı. Lalesinin onu bırakmadığına inanamıyordu. Gitmekte özgürdü ama yine de kalmayı seçmişti. İda bir öpücük kondurdu lalenin narin gövdesine. “Seni bir an önce götüreceğim ben, merak etme,” dedi. “Hiç merak etme...” diye yineledi sözlerini.

“Peki o zaman,” dedi leylek. Yine de dağın ardına dönüp kısa bir gezinti yapacağını söyledi. Canı istediğinde sürünün yanına dönebilirdi, onlara anlatacağı harika hikâyeleri olacağı için seviniyordu.

“Dikkat et kendine,” dedi İda, leyleğe. “Soğuktan donup kalmanı ya da açlıktan ölmeni istemem. Leyleklerin kış gelmeden göç etmesinin bir nedeni var.”

“Ama ben sürüye yetişmek istemiyorum,” dedi leylek. “İstemediğimiz şeyleri yaparsak bize verilen şansı kaybederiz. Hep başkalarının istediğini yapan biri oluruz!”

Gökyüzüne havalanıp bir daire çizip tekrar yanlarına döndü. “Neyse ki beni istediğim yere uçuracak kanatlarım var,” dedi neşeyle.

Kısa bir vedanın ardından, dağın öte yanına doğru uçup gitti leylek. İda ve lale, oldukları yerde onun kanat

çırpışını dinlediler bir süre. Bir çift kanadın uzaklaşıp küçücük beyaz bir noktaya dönüşmesini, dağın ardında yok olup gidişini izlediler. İda lalesinin derin iç çekişlerini duyabiliyordu. Şu dünyada bir çift kanat nasıl da her şeyin üstesinden gelebiliyordu.

*Beceriksizliğin yaşayamamaktan...
Sana verilen bir şans var,
onu da ellerinle çöpe atma.*

Günler hızla geçiyordu. İda ve lale, hiç durmadan yürümeye devam ediyordu. Kara kış sonunda gelmiş, gece gündüz tüm ormanı dondurucu ayazıyla tir tir titretiyordu. Neyse ki sonunda dağın eteklerine varmayı başarmışlardı. Fakat buna bile sevinemeyecek kadar bitkin düşmüşlerdi.

Bir gece iyice yükseldi rüzgârın uğultusu. Yüzyıllık ağaçların dalları çıldırmış gibi sağa sola sallanıyor, havada uçuşan yapraklar, İda'nın etrafında dört dönüp yüzüne çarpıyor, saçlarına takılıyordu. Lalenin soğuklara dayanmayan çelimsiz bedeni son günlerde iyice çökmüştü, kalan üç-dört yaprağının böyle bir fırtınaya dayanabilmesi mümkün görünmüyordu. Geceleri o kadar hırıltılı oluyordu ki nefes alıp veriş, İda sabaha dek bir an bile gözünü kırpıyor, onu battaniyesine sıkıca sarıp toprağına döktüğü su damlalarıyla rahatlatmaya çalışıyordu. Bazı geceler sayıklıyordu lale. İda ne dediğini anlayamıyordu ama onu bırakıp gitmemesi için yalvarıyordu içinden. Kim bilir kaç gündür

yollarda savrulup doğru dürüst uyumamışken, onları iyice güçsüz düşürmek için şimdi de bu fırtına çıkmıştı. Sanki birileri bu yolcuğun bitmesini istemiyordu ve sürekli engeller çıkarıyordu karşısına. Kim bu kadar insafsız olabilirdi ki? İda, içinden Patia'nın söylediklerini tekrarlayıp duruyor, bu dumanlı dağın eteklerinde ölüp kalmayacaklarına kendini inandırmaya çalışıyordu. "Avuçlarında yıldızlar var," demişti Patia, kendinden son derece emin duruşuyla. "Ve bu sonunda amacına ulaşacağını gösterir."

İda, geceleri açıp avuçlarına bakıyordu ama tek bir yıldız dahi göremediği gibi yolunu bulacağına, amacına ulaşacağına dair tek bir işarete rastlamıyordu. Bazen her şeyin kötü bir rüyadan ibaret olduğunu, masalcı çobanın da, ağacın da, Patia'nın da onunla alay ettiğini düşünüyordu. Çok korkutuyordu onu bu düşünceler. En çok böyle zamanlarda geliyordu aklına annesiyle babası. Ne yapacağını, nasıl yapacağını soracak birilerini arıyordu yanında, eskiden olduğu gibi. Tüm doğru cevapları tek başına bulması, dağın zirvesine çıkmayı başarması, yolu aşip sonunda evine ulaşması, yalnızca çocukların inandığı mucizelerle dolu peri masallarını andırıyordu.

Rüzgâr giderek daha da sertleşiyordu, tüm orman tepeden tırnağa sallanıyordu olduğu yerde. "*Bir çeşit kasırga olmalı,*" dedi içinden İda. Hemen geceleyecek güvenli bir yer bulamazlarsa bu gece onun da lalesinin de sonu olurdu. Rüzgârda sağa sola savrularak, ağaçlara çarparak yürümeye çalışırken ağlamaya başladı. Ağaçların dalları kollarını, boynunu, yüzünü çizmiş, yara bere içinde bırakmıştı. Havada savrulan toz topraktan gözlerini açık tutamıyordu, biraz olsun gözlerini aralamaya çalıştığında

taneler küçük iğne uçları gibi saplanıp gözlerine batıyordu. Soğuktan donmuş elleri, lalesini zar zor taşıyordu. Ansızın ormanda yer yerinden oynadı, öyle bir gürültüyle inledi ki gök, binlerce kuş çığlıklar atarak aynı anda havalandı. Ardından gökyüzü yarıldı, tonlarca su boşaldı bulutlardan. İda, hiç böyle bir yağmur görmemişti daha önce, yağmıyor, sanki toprağa mızrak gibi saplanıyordu. Yürüyemedi daha fazla, lalesini korumaya çalışarak dizlerinin üstüne çöküp yere kapandı. Vücudunu ona siper etmeye çalışıyordu, kendisi de başına ve vücuduna örttüğü battaniyesiyle yağmurdan ve etrafa savrulan dallardan, taşlardan korunmaya çalışıyordu. Rüzgâra bir süre direndiyse de sonunda tırnaklarını geçirdiği topraktan ayrılıp sürüklenmeye başladı. Birkaç kez başını çok sert çarptı toprağa. Kendini kaybetmiş olacak, gözlerini araladığında nerede olduğunu bilmiyordu.

Uyandığında yerde yatıyordu. Etraf loştu, mum alevi gibi onlarca küçük alev vardı her yanda. Soğuk, taş bir zemindi üzerinde yattığı, bedeninin altında aba gibi sert bir tür kumaş seriliydi. Alnında ıslak bir bez parçası olduğunu fark etti, elleri loş ışıktaki görebildiği kadarıyla hâlâ yara bere içindeydi. Gözleri lalesini aradı hemen, saksının yanı başında durduğunu fark edince rahat bir nefes aldı. Ayılmaya başlayınca korku sardı içini. Neredeydi, neler olmuştu, nasıl gelmişti bu tuhaf yere? Lalesine sordu fısıldayarak ama yanıt vermedi çiçek, uyuduğunu ümit etti İda. Korkudan tüm vücudu ürperiyordu, ensesindeki tüyleri diken diken-di yattığı yerde. Kıpırdamaya çalıştı ama her yanı acıyordu. Baş ağrıyordu; sürüklenirken kollarını, bacaklarını fena incitmiş olmalıydı. *“Dünyanın en büyük kötülüğünü yapmış*

olmalıyım bunları hak etmek için," diye düşündü içten içe... Düşünceleri karanlığın içinden gelen bir sesle dağıldı.

"Uyandın demek... Merhaba..."

Sızlayan boynunu zorlukla çevirdi sesin geldiği yöne. Yaşlıca bir adam ona doğru geliyordu, elinde bir kap ve taha bir kaşık vardı.

"Korkuttun beni ama neyse ki iyisin."

"Neredeyim?" diye sordu İda. "Siz kimsiniz?"

Çevresine bakıp nasıl bir yerde olduğunu anlamaya çalışıyordu ama korkusu ve tedirgin düşünceleri, karanlık gölgeler gibi gözlerine perde çekiyordu.

"Benim evimdesin," dedi yaşlı adam. "Dağın eteklerinde bir mağaradasın."

Duvarlar taştandı, kayaların içine oyulmuş gibi duruyordu oda gerçekten. Hiç ışık yoktu, dört bir yandaki mumların zayıf, titrek alevlerini saymazsa...

"Fırtınada buraya kadar sürüklenmiş olmalısın. Seni bulduğumda baygındın. Çiçeğin de öyle..."

"Bizi siz kurtardınız demek..."

İda teşekkür etti yaşlı adama. Kim olduğunu, neden bu mağarada yaşadığını sordu. İnsan neden böyle bir yerde yapayalnız yaşardı ki, belki o da kaybolmuş, bir daha evine dönmeyi başaramamıştı.

Gülümsedi yaşlı adam, "Bilgeyim ben," dedi. "Kaybolmadım, kendi isteğimle buradayım." Önce biraz çorba içip kendine gelmesini, daha sonra istediği kadar konuşabileceklerini söyledi. İda, çorbasını yudumlarken lalesinin yaşayıp yaşamadığını sordu, kötü yanıtı duymaktan ölesiye korkuyordu.

"Yaşıyor, merak etme," dedi bilge. "Bir kar lalesinin toprağından uzakta yaşayabildiğini hiç duymamıştım. Bu

fırtınayı da atlattığına göre, bir mucizenin gerçekleştiğini söyleyebiliriz.” Demek bilge biliyordu kar lalesini, söyledikleri doğru olmalıydı o zaman. Sözleri İda’yı biraz olsun rahatlattı... Çorbasından birkaç yudum daha aldıktan sonra bitkin düşüp yeniden uykuya daldı.

Ne kadar süre orada öylece yattığını bilmiyordu. Tekrar gözlerini açtığında bu kez çok daha iyi hissediyordu kendini.

“Ateşini düşürmem günler sürdü,” dedi bilge. Yanı başında oturmuş, ona bakıyordu. “Doğa gereken tüm ilaçları verecek kadar cömert.”

İda, bilgenin uzattığı toprak kaptan biraz su içti, kalanını lalesinin toprağına döktü. Nefesini duyabildi sonunda, “Çok şükür hâlâ yaşıyor,” dedi. Lalesine nasıl olduğunu sordu ama yanıt alamadı.

“Henüz konuşamayacak kadar bitkin,” dedi bilge. “Ama yakında toparlar, merak etme. Bir avuç toprakta yaşayabildiğine göre, bunu da atlatacak.”

İda, sevindi bunları duyduğuna ama lalesine baktığında sevinecek hiçbir şey göremiyordu. Tek bir yaprağı bile kalmamıştı, tamamen keldi artık! Bir zamanlar herkesin başını döndüren o kar beyazı, parlak, kadife yaprakların yerinde yellere esiyordu. İki büklüm olmuştu, gövdesi şekilsizdi, üfleseniz uçup gidecek gibiydi. Onun bir lale olduğuna bile inanmazdı bilmeyen. Onu bu halde gördükçe yüreği öyle bir kabarıyor, boğazı öyle bir düğümleniyordu ki, yola devam edecek gücünün kalmadığını hissediyordu. Bu mağaradan bir daha asla çıkamayacaklardı belki de.

İda’nın yüzündeki acıyı gören bilge, şefkatle tuttu ellerini. “Daha kötü olamayacağına göre, daha iyi olacak

bundan sonra. Merak etme!" dedi, yüreğine biraz su serpmeye çalışarak.

"Nereden biliyorsunuz?" diye çıktı İda. Umutsuzluğu öfkelen diriyordu onu. O kadar yorgun, o kadar yalnızdı ki, yeryüzünde onu avutabilecek tek sözcük kalmamıştı.

"Bilgeyim ben," dedi yaşlı adam. "Bilmek benim işim."

"Saçma," diye atıldı İda, kendinden yaşlı birine, hem de hayatını kurtarmış birine böyle çıktığı için hemen utanarak. "Yani demek istediğim, kimse her şeyi bilemez. Herkes sadece bir kısmını bilir." Ne çoban, ne ağaç, ne Jal, ne Patia, ne leylek, ne lale, ne de kendisi... Hiçbiri tüm yanıtları bilmiyordu.

"Doğru," dedi bilge. "Ben her şeyi bilmediğimi de biliyorum." Kahkahası hafifçe yankılandı loş duvarlarda. "Senin de bilmene şaşırdım doğrusu, pek kimse bilmez bunu."

İda, ona nasıl kaybolduğunu, neden yola çıktığını, yolda başına gelenleri ve kimlerle karşılaştığını anlattı. Kar lalesini kopardığını da yaşlı adama itiraf etti.

"Kehaneti biliyorum ama... Belki benden de hoşlanmıyordur, ya da artık kendinden hoşlanmıyordur, belki mutsuzdur, onun için giderek kötüleşiyordur. Olamaz mı?" diye sordu sesi titreyerek. "Kehanette lalenin böyle can çekişeceğinden bahsedilmiyor..." Bilgenin vereceği yanıtı duymaktan korkuyordu.

"Bunca şeyi atlattığına, hâlâ direndiğine göre hayır... Değğin gibi olamaz. Yoksa çoktan bırakırdı kendini."

İda, bilgenin haklı olmasını diledi. O bir bilge olduğuna göre, en doğru yanıtı bilebilirdi. Kendisine yolunu aşmakta yardım etmesini isteyecekti ondan. Ama önce yanıtını merak ettiği başka bir soruyu sordu, neden dağın başındaki bu mağarada tek başına yaşıyordu?

“Fırtınalardan kaçtım,” diye yanıtladı bilge. “Dinmek bilmiyordu bir türlü... Bu mağaraya sığındım, sonra da alıştım buraya. Artık evim burası.”

“O kadar çok mu fırtına oluyor buralarda?” diye sordu İda.

“Çok kasırgaya yakalandım,” dedi bilge. “Artık yaşıyım, o yolları tekrar aşmama imkân yok.” Küçük bir ateş yakmak için elindeki dal parçalarını tutuşturmaya çalışıyordu.

İda, bilgenin sözleriyle ikna olmamıştı. Şu an kıştı ama eninde sonunda bahar geliyordu. Mutlaka fırtınanın dindiği günler geliyordu. Şu an bile rüzgârın uğultusu duyulmuyordu, dışarda hava sakinleşmeye başlamıştı belki de. Sığındığı bir mağarada sonsuza dek kalamazdı ki insan...

“Korkuyor musunuz dışarı çıkmaya?” diye sordu.

Bilgeyi utandırmayı hiç istemiyordu ama gerçekten merak etmişti neden burada yaşadığını. Bilgenin utanmış gibi bir hali yoktu, kendinden emin cevap verdi.

“Dışarıyı yeterince gördüm. Korkacak bir şeyim kalmadı.”

“Peki,” dedi İda, yine de tam anlayamamıştı ne demek istediğini. “Nasıl bilgelik yapıyorsunuz burada? Yani tek başınıza?”

“Neden yapmayayım?” dedi yaşlı adam. “Bilge, her yerde bilgedir.”

“Evet ama sizi dinleyecek kimse yoksa eğer, ne işe yarar bilgeliğiniz?”

“Bilgelik daima işe yarar,” dedi kararlı bir sesle. “Yalnız da olsun.”

“Belki de haklıdır,” dedi İda içinden. O da yalnızdı ve biraz bilgelik, onun da işine kesinlikle yarayabilirdi.

“Bana yardım edebilir misiniz?” diye sordu bilgeye. “Masalcı çoban, bu dağın ardına gitmem gerektiğini söyledi. Evimin yolu oradaymış.”

“Doğru söylemiş,” dedi bilge. “Başka neyi bilmek istiyorsun?”

“Zirveye nasıl ulaşacağımı, başarıp başaramayacağımı... Küçük bir çocuk için imkânsız değil mi bunlar?”

“Küçük bir çocuk için hiçbir şey imkânsız değildir,” dedi bilge. “Sadece ne aradığını bilmen gerekiyor.”

“Ne aradığımı çok iyi biliyorum,” diye atıldı İda; bilme-yecek ne vardı ki. “Evimin yolunu arıyorum, bir an önce bulmak istiyorum onu.”

O anda hafifçe öksürdü lale, İda hemen lalesine döndü, kucağına aldı onu. Yanındaki kaptan su döktü toprağına. Gövdesini nazıkçe okşadı. Nasıl olduğunu sordu ama yine yanıt vermedi lale. Herhalde yeniden uykuya dalmıştı.

“Görüyorum ki hem evine dönmenin, hem de lalenin ya-şatmanın bir yolunu arıyorsun,” dedi bilge gülümseyerek.

Doğruydu, ikisini de çok istiyordu İda. “Peki siz neyi arıyorsunuz?” diye sordu bilgeye.

“Buraya gelmeden önce tuğlaların altında kalan şeyi,” dedi bilge, sözcükleri öksürüklü kahkahasının içinde eriyip gitti.

“O da ne demek?” diye sordu İda.

“Madem merak ediyorsun...” deyip anlatmaya başladı hikâyesini. Küçük bir çocukken yaşadığı yer sular altında kalınca, evleri yerle bir olmuş. Ve hiç bilmediği bir diyara göç etmiş bilge. Oraya alışana dek çok açlık çekmiş, evini yapmaya çalışırken sokaklarda uyumuş bir başına. Çok fırtınalar atlatmış, çok üşümüş, çok hastalanmış... Sayısız kez toprak kaymalarıyla yerle bir olmuş evi, daha tuğlaları dizmeyi

bitiremeden... Tam umudunu kaybedecekken hayatının en büyük aşkı çıkmış karşısına: Lea! Bir gece ay ışığının altında karşılaşmışlar ve yıllarca ayrılmamışlar birbirlerinden. Lea, çok güzel bir kızmış, sesi de akıllara durgunluk verecek kadar güzelmış. O sesi bir duyan bir daha unutamazmış. Bir şarkıcıymış Lea. Kasabaları dolaşır, meydanlarda büyüleyici sesiyle şarkılar söyleyip insanları mutlu edermiş. Onunla tanışınca gece gündüz tuğla dizmeyi bırakmış bilge, Lea yanındayken gittikleri her yer evleri oluyormuş. Birlikte çok yer dolaşmışlar. Bilge, geçtikleri yerlerde öğretmenlik yapmış. Bir yerde görüp öğrendiğini başka bir yerde anlatırmış, kasabalardaki insanların çok işine yararmış bu bilgiler. Bilge de mutlu olmuş yararlı bir iş yaptığı için. Herkes ona saygı gösterir, bilmedikleri ne varsa ona sorarmış. Güzel bir hayatları olmuş, ta ki Lea, amansız bir hastalığa yakalanıp bu dünyadan göçüp gidene dek. Ve yapayalnız kalan bilge, kendine bir yer seçip gece gündüz tuğlaları dizmeye başlamış yine. Tek başına sokaklarda kalmak istemiyormuş. Ama sonbaharda fırtınalar yeniden başlamış, uğursuzluk sanki bilgenin üzerine yapışmış. Yine yağmurlar, yine fırtınalar, sellerle sürüklenen topraklar... Her seferinde yerle bir etmiş yapmaya çalıştığı evini. Bilge yıllarca uğraşmış, didinmiş, sonunda yaşlanmış. Birkaç kasırgada oradan oraya sürüklendikten sonra, bir gün bu mağaraya sığınmış ve bir daha da dışarı çıkmamış.

“Çok hüznülmüş hikâyeniz.”

“Kulağa öyle geliyor. Aslında o kadar da değil,” diye yanıtladı bilge. “Harika günlerim de oldu.” Elindeki mumları odun ateşinin aleviyle bir bir yakmaya başladı. “Sadece gece gündüz tuğla dizmeye çalışırken ne aradığımı unutmuşum.” Yine o öksürüklü kahkahasını attı, mumları

mağaranın duvarlarına dikkatlice dizerken. “Sanırım aradığım şey, tuğlaların altında kaldı.”

“Bulabilecek misiniz peki oralara yeniden gitmeden? Tuğlaları kaldırıp altına bakmadan?”

“Bulacağım elbet,” dedi bilge.

“Sıkılmıyor musunuz peki burada?” diye sordu İda. İnsan bu mağarada bütün bir gününü nasıl geçirirdi, akı al-mıyordu bir türlü.

“Bazen... Ama evim burası.”

“Buraya sürüklenmeden önce, ormanın içinde bir düzlükte kalabalık bir Çingene ailesiyle tanıştım. Dünyanın en güzel müziklerini çalıyorlardı, rengârenk elbiseleri vardı ve hepsi birer şairdi...” İda, Jal’in çaldığı şarkılardan birinin melodisini mırıldandı sessizce. “Arkadaşım Jal, bütün yer-yüzünün kendilerinin evi olduğunu söyledi.”

Oturduğu yerde gülümsedi bilge, yanıt vermedi.

“Hem büyükanneleri Patia, geleceği görebiliyor,” diye devam etti İda. “Bence tanışsanız iyi anlaşırdınız onunla. Belki o size aradığınız şeyin ne olduğunu söylerdi. Gerçi bilmece gibi konuşuyor, anlamak zor. Ama Jal, geleceği bildiğinden emin. Ben de ona inanıyorum.”

“İnanıyorsan öyledir,” dedi bilge. Biraz daha uyumasını, gücünü toplamak için bol bol dinlenmesi gerektiğini söyledi.

İda, altına serili abanın üzerine uzandı. Mumların titreyen alevleri, duvarlarda tuhaf şekilli gölgeler oluşturmuyordu. Uykulu gözlerle izledi şekilleri bir süre. Birini, yolculuğun başında karşılaştığı iyi kalpli ağaca benzetti, biri resmen masalcı çobanı andırıyordu, diğeri annesini... Patia’nın uykusu duasını içinden tekrarlayıp gözlerini yumdu. “Hayal etmezsen, hiçbir şey olmaz.”

Uykusunu, lalesinin hıçkırıkları böldü. Uyanmıştı, gözyaşları çiğ damlaları gibi damlıyordu mağaranın taştan zeminine. Toprağının içinde iyice iki büklüm olmuş, küçücük kalmıştı.

İda hemen kucağına aldı onu, “Ne oldu, neyin var?” diye sordu.

“Tek bir yaprağım bile kalmamış, kel olmuşum!” diye haykırdı lale, hıçkırıklara boğularak. “Şu halime bak. O kadar çirkinim ki...”

“Hayır, hayır, hayır,” dedi İda. “Çirkin değilsin.” Hiç düşünmeden konuşmaya çalışıyordu, lalesinin sesini yeniden duyduğuna dahi sevinemeden. Sözleri içini acıtmıştı ama sessiz kalırsa lale onun çirkinliği yüzünden üzüldüğünü düşünecekti. “Çirkin değilsin sen,” dedi ısrarla. “Aksine, sahip olduğum en güzel arkadaşınsın.”

Lale, olduğu yerde hıçkırarak ağlamaya devam ediyordu. “Hep bu iltifatları ediyorsun bana. Ama doğru değil biliyorum. Böyle olmaya katlanamam.”

“Böyle deme,” dedi İda, onun da gözleri yaşlarla dolmuştu. “Kasırğa çok kötüydü, buraya dek sürükledi bizi. Hasta etti ikimizi de. Ama bak yaşıyoruz. Giderek daha iyi olacağız.”

“Emin misin?” diye sordu lale.

“Tabii ki eminim,” diye yanıtladı İda güçlü, kararlı bir sesle. “Toprağına döndüğünde de eskisi gibi olacaksın. Söz veriyorum.”

Lalenin hıçkırıkları biraz olsun sakinledi. O sırada ateşi harlatmak için elinde dal parçalarıyla gelen bilgeyi gösterdi İda, onlara nasıl yardım ettiğini anlattı.

“Hiç mutlu görünmüyor,” diye fısıldadı lale, İda’ya. “Yanlış yaptığı bir şeyler olmalı.”

“Hişt, duyacak seni,” diye çıkıştı İda, lalesine. “Hayatımızı kurtaran kişiye özlemek istemeyiz.”

O sırada bilge fark etti fısıltıları. “Efsanevi kar lalesinin hakkımda ne dediğini bilmeyi çok isterdim” dedi gülümseyerek.

İda, yüzünün kızardığını hissetti. Utangaç bir gülümsemeyle cevap verdi bilgeye. “ok mutlu grnmediğinizi söyledi. Haksız sayılmaz... Bildikleriniz sizi mutlu etmiyor sanırım.”

“Aksine,” dedi bilge, “mutluyum. Sizi ağırlamak beni mutlu ediyor.”

O sırada lalenin tiz çığlığıyla irkildiler. “şuna bakın!” diye haykırdı lale.

Mumların titreyen alevi, duvarda sayısız gölge yaratıyordu ve ilerinden biri, lalenin gölgesiydi. İlginç olan, gölgenin, lalenin aynı toprağındaki eski hali gibi görünmesiydi. Kalın, dolgun yaprakları vardı duvardaki gölgenin, gövdesi dimdik ve çok zarif duruyordu. Asaletini geri kazanmıştı. şimdiki hasta, çelimsiz haliyle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Çok sevindi lale, kendini bir kez daha eskisi gibi güzel görebilmeyi hiç beklemiyordu. Uzun uzun baktı gölgesine, duvardaki halini izlemeye doyamıyordu.

“Nasıl olur?” diye atıldı İda. “Birinin gölgesi kendinden farklı görünebilir mi?”

“Gayet mümkün,” dedi bilge; gördüğü son derece sıradan bir şeymiş gibi konuşuyordu. “Lale şu an hasta ve zayıf olabilir... Ama gerçekte o çok özel ve güçlü bir iek. İçi iyilikle dolu, dünyadaki tüm güzelliklerden bir tutam saklıyor hâlâ içinde. Neden olmasın...”

Duvardaki gölgeler içinde kendininkini aradı İda.

Gölgesi başka onlarcasının içinde duvardaydı ama hiç de İda'nın beklediği gibi görünmüyordu. Küçüktü, çok zayıf görünüyordu, iki büklümdü, kambur duruyordu bedeni. İda'nın içi korkuyla doldu.

“Yani ben... Gerçekte böyle miyim?” diye sordu bilgeye.

Bilge, duvardaki gölgeye bakakalmıştı. “Hastasın, bitkinsin... Zayıf düşmüşsün. Ama iyileşeceksin merak etme.”

Gördüğü şey hiç hoşuna gitmemişti İda'nın, böyle küçük, zayıf ve çaresiz görünmeyi kendine yediremedi. Kim bilir lalesi günlerdir nasıl dayanıyordu düştüğü duruma... Hemen nasıl iyileşebileceğini sordu bilgeye; ağlamaklıydı sesi.

“Çok uzun sürebilir,” dedi bilge. “Aylarca dinlenmen gerek,” diye devam etti sözlerine. “Ama meraklanma. Burada istediğin kadar kalabilirsin.”

İda paniklemişti, o kadar vakti yoktu. “Yapamam, bir an önce yolumu bulup eve dönmeliyim. Hem lalem dayanamaz onca zaman toprağından ayrı kalmaya.”

“Bu halde dışarı çıkarsan başaramazsın,” dedi bilge. “Ne lale ne de sen... dağın zirvesine ulaşamazsınız, bu haldeyken başarmanız imkânsız.”

“Lütfen bize yardım edin,” diye yalvardı bilgeye. Ne yapacağını bilmiyordu ve onlara yardım edebilecek başka hiç kimseleri yoktu.

Bilgeyi de üzmişti İda'nın bu hali. Derin bir nefes alıp konuştu. “Daha hızlı iyileşmenin bir yolu var.”

Gözlerini alabildiğine açtı İda, “Nedir, söyleyin... lütfen!” dedi heyecanla, bilgenin bahsettiği şey ne olursa olsun, yapmaya razıydı.

“Güçlenmek için birine bir iyilik yapman, hayatını iyileştirmen gerekiyor. O zaman sen de iyileşip güçlenirsin.”

“Ne yapabilirim ki?” diye sordu İda umutsuzca. “Yardım edebileceğim tek kişi sizsiniz ve benim size hediye edecek hiçbir şeyim yok.”

Yanıt vermedi bilge. Sessizce çorbalarını içip battaniyelerini üzerlerine çektiler. İda çaresiz hissediyordu kendini, bu kez gerçekten köşeye sıkışmıştı. Ne yapması gerektiğini bilmeyi her şeyden çok istiyordu. Uyumadan önce artık hep yaptığı gibi Patia’nın uyku duasını tekrarladı içinden... Ve mağaranın karanlığında huzursuz bir uykuya daldı.

Sabah uyandığında bilgeyi yanı başında otururken buldu. Gözleri uzaklara dalmıştı, düşünceli görünüyordu. Birkaç dakika sessizce durduktan sonra başladı sözlerine. Mağaranın arka tarafında dar bir tünel olduğunu ve onu daha önce yaşadığı eski topraklara götürdüğünü söyledi. Sadece oraya çıkıyordu tünel, başka hiçbir yere değil. Eğer isterse gelip onunla birlikte yıkılan evin tuğlalarından birkaç tane-sini taşımasına yardım edebileceğini söyledi İda’ya. Böylece ona yardım etmiş olacaktı. Bu şekilde hızlıca kavuşabilirdi eski gücüne.

“Harika!” diye haykırdı İda. “Size nasıl teşekkür etsem az. Bugüne dek gördüğünüz en iyi tuğla taşıyıcısı ben olacağım!” Tuğlaların altında ne olduğunu görmek için de sabırsızlanıyordu...

Bilge, İda ve lale, birlikte girdiler tünele. Kayaların içine oyulmuş yol daracıktı, çok karanlıktı etraf. İda, sımsıkı sarıldı lalesine, korkmamasını söyledi... Bilgeyi izleyerek adım adım ilerlemeye başladılar. Acele etmemesini, tedbirli adımlar atmasını salık verdi bilge. Tünelin karanlığı gözlerini kör etmişti, hiçbir şey görmüyorlardı yürüdükleri yolda.

Tünelin sonuna geldiklerinde, dışardaki parlak ışık gözlerini kamaştırdı önce. Gözleri alışana dek hiçbir şey göremedi İda, nerede olduğunu anlayamadı. Gözleri alıştıkk  fark etti pembeye  alan şeker gibi gökyüzünü. Çok güzel görünüyordu. Göğün altında sarı ve kahve renkler, kırmızının tonlarıyla i  içeydi. Kilden yapılma bir ya da iki katlı, birbirine benzeyen evler vardı etraflarında. Taşlarla d şeli daracık sokaklar ve çok eski oldukları her hallerinden belli olan birkaç kule, hemen göze çarpıyordu. Sokaklar kalabalıktı. Satıcılar,  ocuklar, kuzular, eşekler geziniyordu dört bir yanda.

Bilge gözlerini kapatıp toprağının havasını derin derin içine çekti. Ufukta, ilerdeki dağların belli belirsiz silueti seçiliyordu. Birlikte dar sokaklardan birine girip ilerlediler. Adım başı rengârenk kumaşların, testi ve çömleklerin, camdan parfüm şişelerinin, taze meyvelerin olduğu küçük pazarlar çıkıyordu karşılarına. Malların başında satıcılar, İda'nın bilmediği bir dilde  ığırıp duruyorlardı. Kilden duvarlara, taş merdivenlere ürünlerini dizmişler, gelen ge enle atışıyorlardı.

“Az ilerde... Geldik sayılır,” dedi bilge. Bilgenin eskiden bir türlü inşa edemediği evinin olduğu yere birkaç adım sonra ulaştılar.

Tuğlaların  st üste, tepeleme durduğu bir yıkıntı vardı karşılarında. Boylarını aşıyordu tuğla yığını, neredeyse gökyüzüne dek çıkıyordu. Evin eski damı, yıkıntıların arasında bir yerde duruyordu. Güneş batıyordu yavaş yavaş, akşam oluyordu. İda, ilk tuğlayı yerden kaldırmaya çalıştı, çok ağırdı. Onu yerinden kıpırdatmak için bile büyük bir güç harcaması gerekiyordu. Böylece daha küçük bir

parçayla başlamaya karar verdi. Yığının içinden ilk tuğla-sını kaldırıp koyuverdi kenara. Bunu yapabildiğine sevin-mişti.

Çok geçmeden yıldızlar belirdi gökyüzünde. Sokaklar ışıl ışıldı, sayısız yıldız asılıydı tepelerinde. Arka sokaklar-dan çalgıcıların sesleri, çocukların bağırışları duyuluyordu. Mutlu bir eve benziyordu İda'nın üzerinde durduğu bu topraklar.

Bilge ve İda, yıldızların altında çalıştılar bütün gece. Lale, onlara yardım edemediği için üzülüyordu ama dar so-kakları dolduran müzik sesini dinlemek, yıldızları izlemek hoşuna gidiyordu. Kendi evine, toprağına geri döneceği günü düşlüyordu.

Yanlarından bir çalgıcı grubu geçti, güzel bir kadın dans etti onlar için, şans diledi. Selamlaşıp yollarına devam et-tiler. Elinde mleğiyle tuhaf bir adam ortaya çıktı sonra. İda ve lale için, küçük bir gösteri yaptı; fltne üfleyerek bir koca bir yılan çıkardı önce çömleğin içinden. Yılan sağa sola sallanarak dans etti bir süre, sonra çömleğin içine gi-rip kayboldu. İda hiç durmadan çalışıyor, tuğlaların bir bir azalmasından büyük bir heyecan duyuyordu.

Ay, dev bir ayna gibiydi gökte. Gece uzundu, bir türlü gün doğmuyordu. Sanki herkes ve her şey, İda ve bilgenin işlerini bitirmesini bekliyordu. G toplamak için evin eski damının üzerine uzanıp kestirdiler bir süre, ardından var gleriyle çalışmaya devam ettiler.

Bazı tuğlalar çok ağırdı, kıpırdamıyorlardı yerlerinden. Onları ancak bilge, kan ter içinde kalarak kaldırabiliyordu. Her tuğlanın bir anısı olduğunu, bazılarını koyduğu za-manın çok önemli günlere ve olaylara denk geldiğini, bu

yüzden daha ağır olduklarını anlattı İda'ya. Lea'yı ilk kez gördüğü gün mesela, evlendikleri gün, büyük fırtınanın çıktığı gün, kötü bir kavga ettikleri gün, Lea'nın hastalandığı gün, Lea'nın bu dünyadan göçüp gittiği gün...

Bilge, öyle bir kuvvet harcayarak kaldırıyordu ki o tuğlaları yerinden, nefesi kesiliyordu; yüzü birden kıpkırmızı oluyor, tepeden tırnağa ter içinde kalıyordu. Her tuğlada canı yanıyordu, acı çekiyordu ama söylenmiyordu, tek söz etmiyordu. Sadece birini alıp birini bırakıyordu tuğlaların, hiç ara vermeden...

Saatler sonra azalmaya başladı tuğlalar. Bilge biraz hafiflemişti, tuğlaların en ağırılarını kaldırmayı bitirmişti çünkü. Ansızın, yerde kalan tuğlaların arasından Lea'nın büyüleyici sesi duyuldu. Çok neşeli, güzel bir şarkı söylüyordu, onlara eşlik ediyordu adeta. Bilgenin dediği kadar vardı, sesinin güzelliğini sözcüklerle anlatmak olanaksızdı. İda ve lale, bu sihirli sesi hiç konuşmadan dinlemeye koyulmuşlardı....

Son birkaç tuğla kalmıştı yerde. Gökyüzü hafiften aydınlanmaya başlamıştı, birazdan gün doğacaktı. Bir-iki tuğla daha kaldırdı İda, bir kenara koydu. Yerde son tuğla kaldığında, ikisi de durakladı. Bilgenin unuttuğu şey her neyse, bu son tuğlanın altında olmalıydı. Bilge, kararlılıkla eğilip o son tuğlayı kaldırırverdi yerinden. Altından çok eski, toz toprak içinde küçük bir kutu çıktı.

Bilge hemen açtı kutuyu. İçinde alacalı, şekilsiz bir taş vardı. Avcuna sığacak kadar küçüktü taş. Bilgenin gözleri parladı onu görünce, yüzü mutlulukla aydınlandı. Bunun çok özel, şifalı bir taş olduğunu, çok nadir bulunduğunu ve dünyada sadece birkaç kişinin onu kullanmayı

bildiğini anlattı. Her derde deva bir taşı bu ve bilge, gençliğinde öğrenmişti onu nasıl kullanacağını. Taşı dikkatlice eline alıp baktı. Kutuda bir de sararmış küçük bir kâğıt parçası duruyordu, içinde de bir not yazılıydı. Çok uzun yıllar önce, kasabaları gezip öğretmenlik yaptığı günlerde yazmıştı onu bilge. Şöyle diyordu kâğıt parçasında:

Kendini iyileştirmeye, başkalarından başla.

Acıyı unutmak, yeryüzünden onu silmeye başlamakla mümkün.

“Bunların var olduğunu bile unutmuşum,” dedi bilge sevinçle. Notu okur okumaz, gece boyu çalışıp kaldırdıkları tuğla yığını, bir avuç toza dönüştü, uçup gidiverdi rüzgârla. Aradığını bulmuştu bilge, taşı avcunun içindeydi. Ne yapması gerektiğini artık biliyordu. Kasabada kalıp öğretmenliğe geri dönecek, şifalı taşı insanlara yardım etmek için kullanacaktı. Burada yardıma ihtiyacı olan biri kalmazsa başka bir kasabaya doğru yol alacaktı.

“Senin yardımın olmadan yapamazdım,” dedi, sarıldı İda’ya.

“Senin yardımın olmadan hayatta kalamazdım,” diye yanıtladı İda, sımsıkı tuttu bilgenin elini.

Bilge isterse onunla kalabileceklerini söyledi ama bu imkânsızdı. İda’nın evi değildi burası. Evine dönmeliydi ama önce lalesini toprağına dikecekti. Onun iyileştiğini, eski gücüne ve güzelliğine kavuştuğunu görmeliydi önce.

İda, saatlerdir uyumadan tuğla taşımasına rağmen kendini güçlenmiş hissediyordu. Bilgenin söyledikleri doğrudu, yorgun ve bitkin hali kalmamıştı. Lale de tatlı bir şarkı mırıldanıyordu ara sıra, nefes alıp veriş i iyiydi, buranın

havası ona da iyi gelmişti belli ki. Ama artık yola devam etme zamanıydı. İda ve laleye iyi yolculuklar diledi bilge. Yalnız yakında havanın iyice soğuyacağını, geçecekleri yolların mutlaka kar ve buzla kaplı olacağını söyleyerek yol boyunca çok dikkatli olmalarını öğütledi. Ve ekledi:

“Unutma. Uçurumdan düştüğünde kimse gelip bir çift kanat vermez. Oturup o kanatları kendin yapmalısın.”

İda’nın aklına leyleği getirdi bu sözler. Lalesini dağın ardına uçurmayı teklif ettiğinde, onlarla gidebilmek için bir çift kanadı olmasını nasıl her şeyden çok istediğini anımsadı. *“Bilgenin söyledikleri ne tuhaf bir tesadüf,”* diye geçirdi içinden.

İda ve lale, bilgeyle vedalaşıp tünelden tekrar geçerek mağaraya çıktılar. Yanlarına biraz yiyecek ve su aldılar, bir de İda’nın üzerine uzandığı abayı. Bu kalın kumaş onları dağın sert soğğundan koruyacaktı.

Duvardaki gölgesine son kez baktı lale... Kalın, dolgun yapraklarını, dimdik ve zarif gövdesini izledi bir süre.

“Meraklanma,” dedi İda, “Yakında kavuşacaksın eski gücüne. Hem bu halinle de en güzel arkadaşımsın benim.” Mağaranın girişine doğru yürürken, yavaşça okşadı lalenin gövdesini.

Dışarı çıktıklarında mağara, aynı bilgenin evinin tuğlaları gibi bir avuç kuma dönüşüp yere dökölüverdi. İda ve lale, rüzgârla savrulup giden zerreciklerin ardından şaşkınlıkla bakakaldılar.

*Doğayı evcilleştiremezsin.
Ne içindekini, ne dışındakini...*

Sessizliğin içinden ansızın geldi kar. Yeryüzünü beyaza bürüdü. Usul usul yağdı günlerce, hiç durmadan... İda ve lale, gece gündüz, karlara bata çıka ilerlemeye devam ettiler. Dağın etekleri geride kalmış, tırmanış başlamıştı. Sık ağaçlar, sarp kayalıklar ve aralıksız yağan kar... Zirveye baktıkça yüksekliğinden başları dönüyor, ona ulaşmaları imkânsız görünüyordu. Böyle düşündüğü anlarda masalcı çobanın çayırını anımsıyordu İda. Orada kuzularla otururken ufuk-taki dağ nasıl da uzak bir hayal gibi görünmüştü gözlerine. Ama şimdi oradalar mı işte, gerçekten imkânsız değildi demek ki bu yolculuk. İda, sık sık masalcı çobanın sözlerini anımsatıyordu kendine. "Büyük şeyler sanıldığı kadar büyük olmayabilir. Sadece seviyorlar öyle görünmeyi..."

Etraf, göz alabildiğine beyazdı. Ağaçların karla kaplı dallarında onlarca, yüzlerce kar kristali vardı. İda, abasından kestiği bir parçaya sarmıştı laleyi, bu şekilde taşıyordu onu, yoksa dondurucu soğuğa dayanması mümkün olmazdı. Onu korumak için ne kadar özen gösterse de, çiçeğin

öksürükleri giderek kötüleşiyordu. Artık her sabah uyandığında, gövdesinde biriken çiğ damlalarından gözyaşlarını toprağa döküyordu lale. Gözlerini araladığında, damlalar, berrak sular gibi üzerine bastıkları toprağa karışıyordu.

Bir yandan da karın yüksekliği her geçen gün artıyordu. İda dizlerine kadar kara batmış haldeydi, adımları giderek yavaşlıyor ve yürümesi zorlaşıyordu. Neyse ki rüzgâr ve fırtına yoktu. Aksine doğa öyle sessiz ve suskundu ki kar toprağı, ağaçları örtmekle kalmamış, tüm canlıların ayak seslerinin, kalp atışlarının üzerine de kalın bir örtü sermişti sanki. Çok az yiyor, bilgenin mağarasından aldığı yiyeceği idareli kullanıyordu. Ağaçlardaki tüm meyveler donmuştu çünkü, koskoca dağda yiyecek tek bir lokma yoktu. Bu durum öyle korkutuyordu ki İda'yı, zihnini dağıtmaya, bunları hiç düşünmemeye çabalıyordu. Ya bir şarkı mırıldanıyordu kafasını dağıtmak için ya da Jal ve ailesinin şiirlerini...

Lalesinin açıkta kalan başına, kar taneleri konuyordu ara sıra. Eriyip yok olana dek, saçlarına takılmış zarif birer süs gibi duruyordu taneler. "Bu halinle bir kar perisi gibisin," dedi İda. "Çok yaklaşıyor kar sana."

"Bu iltifatların sonu gelmeyecek sanırım," diye yanıtladı lale öksürüklerinin arasından. "Jal çok daha ustalıkla yapıyordu ama yine de teşekkürler."

Lale sitem etse de, İda ona övgü dolu sözcükler sarf etmekten vazgeçmiyordu. Tek arkadaşını biraz olsun gülümsetmekten bir zarar gelmezdi. Onun için yapabileceği başka hiçbir şey yoktu ne de olsa...

Gecelemek için ya bir ağaç kovuğu buluyorlardı ya da kayaların içinde bir oyuk... Mağaradan aldıkları abaya sım-sıkı sarınıp birbirlerinin nefesleriyle ısınmaya çalışıyorlardı.

İda, ateş yakmayı biliyordu ama şimdi tüm ağaç dalları ıslaktı, tutuşmaları mümkün değildi. Geceleri soğuk ve karanlıkta, birbirlerine sokularak, bir an önce sabah olmasını dileyerek huzursuz uykulara dalıyorlardı.

Hava çok erken kararmaya başlamıştı, hemencecik akşam oluyordu. İda ve lale, geceyi geçirmek için bir ağaç kovuğu aramaya başlamışlardı yine. Bulundukları bölge açıklık bir yerdi, ağaçlar seyrekleşmişti, uyuyabilecekleri bir kovuk bulmak kolay değildi. Karanlık çökmeden kendilerine bir yer bulamazlarsa sabaha sağ çıkmaları mümkün olmayabilirdi. İleride gördükleri kalın gövdeli, ulu ağaca doğru ilerlemeye başladıklarında birden olduğu yerde kalakaldı İda. Gözleri kendinden birkaç metre ötede parlayan iki mavi noktaya kilitlendi. Noktalar da onun gözlerine takılıp kalmıştı, hiç kıpırdamadan onu izliyorlardı. İda, nefes dahi almıyordu. Karların içinde bir heykel gibi hareketsiz duruyordu.

“Sen de görüyor musun?” diye fısıldadı lalesine.

“Evet,” dedi lale, sesi titriyordu.

“Sakın öksüreyim deme,” dedi İda. “Lütfen ses çıkarma.”

Öylece karşılıklı durdular birkaç saniye. Sonra parlak mavi noktalar ansızın kıpırdadı. Ardından yayından fırlamış ok gibi, hızla İda ve laleye doğru atıldı. İda’nın düşünecek vakti yoktu. Saniyelerden daha kısa bir anda karar verip yanı başındaki yaşlı ağacın üzerine attı kendini, dallarını birer ikişer tırmanmaya başladı. Ardına bakmadan tırmanıyordu; elleri, ayakları buzun üzerinde kayıyordu. Kar kristalleri avuçlarına batıyor, buzlu dallar parmaklarını kesiyordu. Soğuktan öyle uyuşmuştu ki elleri, parmaklarını hissedemez olmuştu. Doğru düzgün tutunamıyor, dengesini kaybedip düşecekken son anda bir dalı zorlukla

yakalayıp kendini yukarı çekiyordu. Tam daldan dala atlayarak yukarılara dek tırmanmışken kayıp gitti ellerinden saksısı. "Hayır!" diye haykırdı İda. Aşağıya baktığında gördü onu, iki parlak mavi noktanın sahibini. Ağacın dibindeydi, heykel gibi dikilmiş, ona bakıyordu. Güçlü ve mağrurdu. Karların içinden çıkmış, karlar kadar beyaz bir kurt...

Lalesi, beyaz kurdun ayaklarının dibinde boylu boyunca yatıyordu. Onu bir an önce yanına almalıydı İda. Zavallı lale fazla dayanamazdı buz gibi rüzgâra, olduğu yerde donup kalırdı.

"Lütfen git buradan!" diye bağırdı kırda. "Lütfen!"

Beyaz kurt onu duymuyordu sanki, mermerden bir heykel gibi kıpırdamadan bekliyordu olduğu yerde. Gözlerini İda'dan bir an bile ayırmıyordu. İda, ağaçtan büyük bir dal koparmaya çalıştı, kurdun üzerine atıp onu kaçırmayı deneyebilirdi. Ama mümkün değildi ulu ağacın kalın dallarını kırmak, hem de üzerleri ayna gibi buzlarla kaplanmışken. Dalların üzerindeki sarkıtlardan birini almaya çalıştı, beceremedi. Öyle kalındılar ki bir türlü kırılmıyorlardı. Zaten soğuğun etkisiyle parmakları hissizleşmişti... Ellerini doğru düzgün kullanamıyordu. Nefesiyle ısıtmaya çalışıyordu parmaklarını ama pek bir işe yaramıyordu. Olduğu yerden lalesini kurtarmak için hiçbir şey yapamayacaktı belli ki. Aşağı inmeliydi, başka yolu yoktu.

Fakat aşağı inmek ölüm demekti. Diğer seçenek ağaçta beklemektir, kim bilir ne kadar sürecekti bu bekleyiş. Dakikalar, saatler, belki de günler... Ne İda ne de lale buna dayanabilirdi. İçlerinde en dayanıklının beyaz kurt olduğuna adı gibi emindi İda. Bu kez kurtuluşları yoktu. Korkudan titremeye başladı olduğu yerde. Usulca ağlıyor, gözyaşları

kirpiklerinde donup kalıyordu. Kendini mucizelere inan-
dırmaya çalışması, ne kadar da aptalcaydı. Laleyi kopardı-
ğı gün başlamıştı lanet ve bedelini ödeyecekti belli ki. Ne
çoban, ne ağaç, ne Jal, ne Patia, ne de bilge bilebilirdi bu
yolculuğun nereye varacağını. Kehanet de aynı böyle söylü-
yordu. Sonunun böyle olacağına inanamıyordu İda. Dışleri-
ni öyle sıkıştı ki, çenesi titriyordu. "Lütfen, lütfen, lütfen!"
diye fısıldıyordu olduğu yerde.

Hava kararmıştı, zifiri karanlıktı etraf. İda, sımsıkı ka-
pattı gözlerini. Açtığında yine beyaz kurdun masmavi
gözleriyle karşılaşacağını biliyordu. Sürekli lalesinin sessiz
hıçkırıklarını duyduğunu sanıyordu. Ya da belki bedeni
donmaya başlamıştı ve duyuları ona oyunlar oynuyordu.
Ölüyor muydu lalesi, nefesi mi kesiliyordu? İda, onun ölü-
münü görmek istemiyordu, katlanamazdı böyle bir acıya.
Sonsuza dek açmayacaktı gözlerini. Bu kâbustan nasıl çıka-
cağını bilmiyordu. İşin kötüsü, asıl kâbus gözlerini açtığın-
da başlıyordu.

Birden hafif bir esinti hissetti İda. Bu hissi tanıyordu,
ormandaki ilk gecelerinde onları misafir eden ağaçtayken
hissetmişti aynısını. Sanki ağacın yaprakları saçlarını okşu-
yordu... O anda bir fısıltı duydu derinlerden.

"Buraya getir çiçeğini. Yoksa ölecek..."

"Sen mi konuştun?" diye sordu İda, ağacın karlar örtülü
dalına dokunarak. Gözleri hâlâ sımsıkı kapalıydı.

"Evet," dedi ağaç. "Başka kim olacak? Hadi, git al onu."

"Yapamam," dedi İda. "Korkuyorum."

"Hadi ama," dedi ağaç. "O da korkuyor... Aç gözlerini de
lalenin haline bak. Gözlerini böyle kapatırsan, ne durumda
olduğunu göremezsin."

“Biliyorum,” diye fısıldadı kurdu işaret ederek. “Ama aşağı inersem saldıracak. Beni bekliyor. Hem dallara tutunamıyorum bile. Parmaklarım iyice uyuştı, hiçbir şey hissetmiyorum.”

“Başka şansın yok,” diye fısıldadı ağaç. “Sonsuza dek korku içinde bekleyemezsin. Hem merak etme. Doğru olanı yaparsan, doğa sana yardım eder.”

İda, gerçekçi bulmadı bu öğüdü. Yine de günlerce korkuyla bekleyemeyeceğini biliyordu.

“Başka kimsesi yok, sadece sen varsın. Yapmak zorundasın,” dedi ağaç, şefkatli sesiyle.

İda, cesaretini toplamaya çalışarak gözlerini araladı. İki parlak mavi nokta, hâlâ aynı yerdeydi, ayaklarının ucunda da lalesi... Boylu boyunca uzanmış yatıyordu. Beyaz kurt laleyle ilgilenmiyordu, o, İda’yı istiyordu.

“Başka kimsesi yok... Sadece sen varsın...” diye fısıldadı ağaç tekrar. Ardından hafif bir esinti İda’nın ensesini okşadı.

Gözyaşlarını silerek ayağının altındaki dallara baktı İda. Bir tanesi olduğu yere çok yakındı. Atlayıverdi o dala. Dal-dan dala geçerek aşağıya inmeye devam etti. Beyaz kurtla aralarında birkaç dal kalmıştı sadece. Kurt sivri dişlerini gösteriyordu, sessizliğin içinde hırıltısı duyuluyordu.

Ağaç fısıldadı tekrar: “Ya şimdi, ya hiç.”

İda, kendini aşağı bırakmadan, kurda sordu. “Benden ne istiyorsun?”

“Her yer karla kaplandı, yiyecek bulmak imkânsız,” diye homurdandı kurt. “Karnımı doyurmalıyım. Daha da önemlisi, yavrularımın karnı aç. Yemek bekliyorlar.”

“Lütfen beni rahat bırak!” diye haykırdı İda.

“Yapamam!” diye yanıtladı kurt. “Bu gece senden başka şansım yok. El ayak çekildi, tüm yemler deliklerine girdi. Başka kimse yok... Yavrularımın ölmesine izin veremem.”

“Lalemi almalıyım.” Ağlamaklıydı İda’nın sesi. Kurdun ona izin vermeyeceğini adı gibi biliyordu. Ayaklarının önünde, karların üzerinde yatan zavallı çiçeğe baktı kurt.

“Bu mu? Bu çelimsiz ot parçasını mı kastediyorsun?”

“O çelimsiz bir ot parçası değil!” dedi İda. “Aksine çok özel biridir. Orada kalırsa donacak. Onu yanıma almalıyım bir an önce. Ben de onun ölmesine izin veremem.”

“Gel de al o zaman” dedi kurt, yüzünde hain bir gülümsemeyle, gözlerini bir an olsun İda’dan ayırmadan.

İda, bunun bir tuzak olduğunu biliyordu. Söz konusu olan hayatta kalmaksa, kimse kimseyi düşünmüyordu bu dünyada. Yemek bekleyen yavruları düşündü, karların üzerinde donmak üzere olan lalesine bir kez daha baktı. “Herkes sadece kendini düşünmese, her şey ne kadar kolay olurdu,” diye geçirdi içinden. Bu uğursuz geceden bir çıkış yolu bulamayacağını düşündüğü sırada karın üzerinde kan kırmızısı lekeler olduğunu fark etti. Yaralıydı beyaz kurt, kan kaybediyordu.

“Yaralısın sen,” dedi usulca. “İzin ver sana yardım edeyim.”

Önemsemedi kurt, “Yavrularıma yiyecek götürmeliyim,” dedi buz gibi bir sesle, “başka yapabileceğim bir şey yok.”

“Böyle yaparsan hepimiz öleceğiz,” dedi İda, kendini bile şaşırtan kararlı bir sesle. “Sen, ben, lalem ve yavruların... Hepimiz. Bu hiç akıllıca değil. Bırak inadı da sana yardım edeyim,” diye devam etti sözüne. “O zaman hayatta

kalır, yavrularınla ilgilenebilirsin. Ben seni iyileştireyim, sen de canımı bağışla.”

Biraz düşündükten sonra, “Tamam” dedi kurt. İda bir çırpıda yere indi, lalesini hızlıca kucağına alıp yeniden tırmandı ağaca. Hastayken bilgenin onun için hazırladığı merhemlerden almıştı yanına, tekrar yere inip kurdun derin yarasına bolca sürdü. Ve uyumak üzere ağacın yüksek dallarından birine yerleşti. Lalesini, ısıtmak için sarındığı abasının içine soktu, nefesiyle gövdesini ıltmaya çabaladı bir süre.

“Kurtardın onu,” diye fısıldadı ağaç. “Gerçek bir dostsun sen.” Ve dallarını yavaşça içeri doğru kıvrıdı, İda ve lalenin olduğu dalın etrafını kapatıverdi onları korumak ister gibi. Soğuğun içeri giremediği bir odacık sunmuştu onlara.

İda, ağacın bunu yapabildiğine inanamadı. Yapraklardan yumuşak bir yastık yaptı kendine, yumdu gözlerini. Kalbinin, lalesininkiyle bir attığını hissettiği an fark etti, artık evinden çok uzaklardaki bambaşka bir dünyaya ait olduğunu. Bu ağaçta lalesiyle birlikte olmanın, köydeki küçük kız olmamak anlamına geldiğini, bir şeylerin sonsuza dek bu tuhaf ormanda kaybolduğunu düşündü.

Lalenin kalp atışları düzene girmişti. Yumuşacık sesiyle teşekkür etti İda’ya, kendini tehlikeye atmak pahasına hayatını kurtardığı için ona minnettar olduğunu söyledi.

“Seni ölüme terk edebilir miydim?” dedi İda. “Asla yapmam böyle bir şey.”

Kendi toprağındayken kaybetmek istemeyeceği tek şeyin güzelliği olduğunu anımsadığını söyledi lale. Onu görebilen herkesi büyülemekten ne büyük bir zevk alırdı... “Güzelliğimi kaybedersem yaşayamayacağımı düşünürdüm,”

diye devam etti sözlerine, “emindim bundan. Ama yanılmışım.”

Her şey çok hızlı oluyor, hızla değişiyordu. Günler, geceler art arda geçip gidiyordu. Şimdi hayatta kaldığına seviniyordu lale. Bilgenin mağarasının duvarındaki gölgesini düşünüp durduğunu söyledi İda’ya. “Eski güzelliğim bir yerlerde duruyor demek ki, o gölge, benim gölgemdi çünkü.”

“Tabii ki duruyor,” dedi İda, sımsıkı sarıldı lalesine.

Gözlerini kapatıp öylece durdular bir süre. Birbirlerinin yanında olmanın rahatlığıyla uyuyakaldılar.

İda, uyandığında eğilip aşağıda bekleyen kurda göz ucuyla baktı, yarası kapanmış gibi görünüyordu. Aşağıya inip daha yakından bakmaya karar verdi. Daldan dala geçerek yere vardığında beyaz kurt hareketsizdi. İda, birkaç adım attı ona doğru. Fakat hiç beklemediği bir anda, İda’nın üzerine atıldı kurt! Çıldırılmış gibi hırlıyor, dişlerini geçirmeye çalışıyordu. Sözü nü tutmaktan vazgeçmişti. İda canını kurtarmak için debelendikçe, kurt dört ayağıyla üzerine kapanıyor, pençeleriyle İda’nın hareket etmesini engelliyordu. Birkaç saniye karları savurarak dönüp durdular oldukları yerde. Ve birden ormanı inleyen bir gümbürtü duyuldu. Ses giderek daha yakından geliyor, yaklaştıkça yükseliyordu. Dev gibi bir çığ, inleyerek karların içinden üzerlerine doğru aktı. Göz açıp kapayınca dek vardı yanlarına, onları da önüne katıp ormanın derinliklerine doğru sürüklemeye başladı.

Sonunda ortalık durulduğunda, yığılıp kaldıkları yerde gördüler beyaz kurdun yavrularını. Yavrular, annelerinin başına üşüştüler hemen. İda o an fark etti kurdun yarasının

yeniden açıldığını. Bu kez ilk halinden çok daha kötüydü, çığın önüne katılıp sürüklendiklerinde yara iyice açılmıştı belli ki. Çok kan akıyordu, beyaz kurt bedeninin etrafındaki kan gölünde can çekişiyordu. Kesik kesik nefes alıyor, inlemesi tüm ormanda yankılanıyordu.

İda kurdun fazla dayanamayacağını düşündü, ne yapabileceğini de bilmiyordu. O anda kan kokusunu alan hayvanlar bir bir çıkmaya başladılar inlerinden. Kendilerine beklenmedik bir ziyafet çekmek için kurdun başına toplandılar. Yavrular annelerinin başında dört dönüyorlardı, hiç durmadan... Beyaz kurdun yaralı bedenine üşüşen diğer hayvanlara saldırmaya başladılar. İda koşarak uzaklaştı yanlarından... Yavrular için de bir şeyler sonsuza dek kaybolup gitmişti bu tuhaf ormanda. Artık yalnızdılar. Onlar için de güvenli tek bir sığınak kalmamıştı dünyada.

İda, ağaca dönüp lalesini kucağına aldı. Beyaz kurdun hüzünlü sonuna yas tutarken, kendi annesini düşündü sessizce. Onu bulmak için elinden gelen her şeyi yapmış olmalıydı, bundan emindi. Karlara bata çıka zirveye doğru yürümeye devam ederken, düşünceler hiç susmadan sıralanıyordu zihninde... Kendini rahatlatmaya çalışıyor, tanık olduğu vahşetin etkisinden kurtulmaya çabalıyordu. Kucağındaki lalesine bakıp, aynı sözcükleri yineleyip duruyordu: “Yalnız değiliz biz, olamayız...”

*Olduğunu sandığın kişi değilsin.
Kim olduğunu bilmiyorsun.
Ama kim olduğunu bilmediğini biliyorsun.*

Sonunda bahar gelmişti. Sert rüzgârlar, fırtınalar geride kalmış, güneş yüzünü cömertçe göstermeye başlamıştı. İda ve lale, zirveye giden yolu yarılamışlardı. Yolculuğun bundan sonrasında hayatlarının çok daha kolay olmasını umuyorlardı. Karlar eriyordu, yol boyunca yanı başlarında akan derenin gür suları hayatta kalmalarını sağlardı. Koca kışı toprağın sunduklarıyla iyi kötü beslenerek geçirmişlerdi, yakında da ağaçlar meyve vermeye başlayacaktı.

Uzun yürüyüşleri boyunca, lale sık sık eski günlerinden bahsediyordu. Her sabah gün doğarken uyanıp gözyaşlarını sessizce toprağa dökmeye devam etse de, eski günleri anmanın onu mutlu ettiğini düşünüyordu İda. Yağmur damlalarını nasıl toprağındaki dostlarıyla birlikte yudumladıklarını, sert rüzgârlardan birbirlerine yaslanarak nasıl korunduklarını anlatıyordu sürekli. Günbatımını, yıldızları birlikte izlediklerini, yapraklarına konan kebeğin peşinden gitmenin nasıl bir şey olduğunu birlikte hayal ettiklerini söylüyordu.

Tabii o zamanlar düşünemezdi bir gün toprağından ayrılacağı, bu kadar uzaklara gideceğini... Evinden ayrılmayı ne kadar hayal etse de, o günlerde bu hayali pek de önemsemediğini söylüyordu. Hepsi eğlenceli bir masaldı onun için ne de olsa, gerçek olması mümkün görünmüyordu.

İda'nın ise böyle bir hayali dahi yoktu, o dünyayı kendi evinden ibaret sanıyordu çünkü. Jal'in dünyanın kim bilir nerelerinde bir sürü evi olduğunu öğrendiğinde ne kadar şaşırdığını anımsıyordu.

Yorulmaya başlamışlardı, biraz soluklanacak rahat bir yer bulmaları gerekiyordu. İda o sırada fark etti uzaktaki karaltıları. İlerdeki tepeceğin üzerindeydiler, bulundukları yerden küçücük kulübelere benziyorlardı. Hızlı adımlarla o yana doğru ilerlediler. Eğer düşündükleri gibi evler varsa orada, biraz yiyecek de bulabilirlerdi.

Uzun yürüyüşün sonunda haksız olmadıklarını anladılar. Küçücük bir dağ köyüydü burası! İda, beş ev saydı tepenin eteklerinde. Sadece beş haneden oluşan küçücük, saklı bir köy... Evlerden birine doğru yönelmişken cıvıltılarla onlara doğru koşan çocukları gördüler. Beş erkek çocuk, kendi aralarında konuşup gülüşerek İda ve laleye doğru yaklaşıyorlardı. Birbirlerine yakın yaşlardaydılar, bir-iki tanesi İda'dan küçük görünüyordu, diğerleri de en fazla onun kadardı. Koyu renk saçları kıvrır kıvrırdı, kocaman parlak gözleri ilk bakışta dikkat çekiyordu. Üzerlerine ince kumaştan çok basit dikilmiş entariye benzer giysiler geçirmişlerdi, ayakları da çıplaktı. Bileklerine yan yana taktıkları rengârenk bileklikler, farklı motiflerle örülmüştü.

"Merhaba," diyerek el salladı çocuklar İda'ya, koşar adım geldiler yanına.

“Köyümüze hoş geldin.”

“Merhaba,” dedi İda. Adını söyleyip ardından lalesini tanıştırdı çocuklarla.

“Bir lale mi?” diye hayretle sordu çocukların en küçüğü. Gözünü ayırmadan İda’nın kucağındaki saksıyı inceliyordu. Etrafında dönüp bir daha bakıyor, sonra başını uzatıp iyice yaklaşıyordu lalenin narin gövdesine.

“Yani gerçekten bir lale mi bu? Hiç yaprağı yok, kuru bir dal parçasına benziyor...”

İda, lalesinin çok üzüleceğini biliyordu bu sözlere. Çocuğa böyle konuşmamasını öğütleyip onun ne kadar özel bir kar lalesi, ayrıca kendisinin de en iyi arkadaşı olduğunu anlattı.

“Hastalanmış o lale,” dedi yaşı biraz daha büyük olan diğer bir çocuk. “Belki ona yardım edebilirim.”

“Gerçekten edebilir misin?” diye atıldı İda, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

“Tabii edebilir,” dedi bir diğer çocuk. “Onun yeteneği budur. Şifalıdır elleri, hastaları iyileştirebilir.”

“Sahi mi? Bu harika!” diye atıldı İda. “Lalemi muayene edersen çok sevinirim.”

“Memnuniyetle,” dedi çocuk.

Laleyi dikkatle aldı İda’nın kucağından, incelemeye koyuldu. Ardından yüzü asıldı hemen.

“Ne oldu?” diye sordu İda; içini tedirginlik kaplamıştı.

“Toprağından zorla kopartılmış bu lale,” diye yanıtladı çocuk. “Ve bu ona iyi gelmiyor, onu zayıf düşürüyor.”

İda, anlattı ona olanları. Lalesini evine, toprağına geri götürdüğünü söyledi. Bu hikâyeyi her anlattığında daha çok üzüldüğünü hissediyor, konuşurken lalesinin yüzüne

bakamıyordu. Pişmanlığını anımsaması, yaptığı hatayı utanç içinde birilerine itiraf etmesi gerekiyordu her defasında... Yine de bunu yaparken kendini tuhaf bir şekilde iyi hissediyordu.

“İyi olmamış,” dedi çocuk. “Ona biraz güç verebilirim, ama hepsi bu. Başka bir şey gelmez elimden.”

Çiçeğin gövdesine nazıkçe dokundu. Lale çok daha iyi hissetti kendini. Derin derin nefes aldı. Kadife sesiyle çocuğa teşekkür etti.

Lalenin sesini duyunca heyecanla haykırdı çocukların en küçüğü: “Konuşabiliyor! Onun da yeteneği bu demek ki!”

“Öyledir,” dedi İda gülümseyerek. “Söylemiştim çok özel biri olduğunu.”

Çocuk laleyi kucağına alıp ona sorular sormaya başladı; nazıkçe yanıtlıyordu lale soruları. Nereden gelmiş, eskiden neye benzermiş, en çok ne yapmayı severmiş, dostları var mıymış... Onca zaman sonra yeniden ilgi odağı olmak, yabancı birinin ona bakarken gözlerinin böylesine parladığını görmek hoşuna gitmişti lalenin. Çocuk da o konuştuğu keyifleniyor, laleyi kucağından bir an olsun bırakmıyordu.

İda, az önce lalesine güç veren çocuğa dönüp bunu nasıl yapabildiğini merakla sordu.

“Arkadaşımın dediği gibi, benim yeteneğim bu,” diye yanıtladı çocuk. “Hastalara şifa vermek. Köyümüzde herkesin bir yeteneği vardır.”

İda’ya, kendisini ve arkadaşlarını tanıtmaya başladı. Adı Boika’yymış, Boikany’yymış aslında ama aralarında kısaca Boika diyorlarmış, “iyileştiren kişi” anlamına geliyormuş dillerinde.

"Bu Mawa," dedi yaşça daha küçük olan çocuklardan birini işaret ederek. "Sesi meleklerinki kadar güzeldir. Daha sonra bir şarkı söylersin misafirlerimiz için, değil mi Mawa?"

"Tabii," diye atıldı çocuk. "Zevkle!" Mawa, "melek gibi güzel sesli" anlamına geliyormuş.

İda sabırsızlanıyordu Mawa'nın güzel sesini dinlemek için.

"Ve bu da Kafintan," dedi Boika, az ötedeki diğer bir çocuğu işaret ederek. "Çok iyi bir marangozdur. Aklına düşen her şey gelir elinden. Heykeller, aletler, her tür eşya... Ne istersen... Yapamadığı, onaramadığı şey yoktur."

Diğerleri gibi, onun da adı yeteneğini ifade ediyordu. Adlar bu köyde yeteneklere göre veriliyordu. Dördüncü çocuğun adı Mai'ydi. Onun yeteneği çok hızlı koşmasıydı. Mai, yani Mai Tseren Gudu gururla konmuş bir addı ve "hızlı koşan" demekti.

"Bütün ormanda ondan hızlı koşanı zor bulunur," diye devam etti Boika anlatmaya. "Büyükbabam tazılardan bile hızlı olduğunu söylüyor."

"Peki onun adı ne? diye sordu İda, lalesiyle konuşmakta olan en küçük çocuğu işaret ederek.

"O Magariba."

"Nedir adının anlamı? Onun nasıl bir yeteneği var?"

"Henüz bilmiyor," dedi Boika. "O bilmediğine göre, kimse bilmiyor."

"Hiçbir yeteneği olmadığını söylüyor," diye atıldı Mawa. "Bu yüzden mutsuz."

"Böyle konuşma," diye azarladı onu Boika. "Böyle konuşsak, bir yeteneği olmadığına kendini inandırır boş yere."

"Magariba ne demek peki?" diye sordu İda merakla.

Köyde tüm adlar yeteneklere göre veriliyordu, bu adın da bir anlamı olmalıydı mutlaka.

“Magariba, ‘alacakaranlık’ demektir,” diye yanıtladı Boika. “Gün doğmadan önceki karanlık.”

İda, içinin ürperdiğini hissetti. Lalesiyle konuşup duran neşeli, kocaman parlak gözlü güzel çocuğu izledi bir süre. Adı hiç de yakışmıyordu ona. “Neden böyle bir ad verilmiş ki ona?” diye sordu. “Biraz karamsar bir ad değil mi Magariba?”

“Hiç de değil,” diye güldü Boika. “Aksine güzeldir. Gökte ne ayın ne de tek bir yıldızın olduğu, gün doğmadan önceki en karanlık andır Magariba. Adı Magariba olan çocuk, köyün âdetlerine göre henüz doğmamış sayılır. Ne yapacağını bulduğunda doğmuş olacak.”

Boika’nın sözlerini tam olarak anlamadı İda. Dünyaya gelmiş bir çocuk, nasıl doğmamış sayılabilirdi ki?

“Başta bütün çocuklara Magariba adı verilir. Çocuk kim olduğunu, ne yapacağını bulunca gerçek adını alır. Kendi seçmiş olur adını,” diye açıkladı Boika. “Çünkü köyümüzün inanışına göre insan, dünyada yaptıklarıyla anılır, öyle tanınır. Basit...”

Düşündükçe gerçekten basit ve güzel geliyordu İda’ya. Hızlı koşuyorsan koşucu adını alıyordun, insanları iyileştiriyorsan ona göre bir ad veriliyordu sana... Köyde herkesin bir görevi, bir hüneri oluyordu. Böylece herkes en iyi olduğu işi yapabiliyordu, yararlı olabiliyordu köydekilere. Hikâye bu kadarla da kalmıyordu. Gökteki yıldızlardan biri, adını alan çocuğun oluyordu. Köyde her yıldızın bir çocuğa ait olduğuna, onun için parladığına inanılıyordu. Çocuk yaşlanıp o seferki hayatına veda ettiğinde yıldızı da sönüyordu. Yeni hayatında, yıldızı da yeniden doğuyordu. Yani

mutlaka bir yıldızı vardı her çocuğun. Hem de sonsuza dek... Adlarını bulup o yıldızı almaları gerekiyordu yalnızca.

"Magariba neden bulamadı yeteneğini? Ne yapacak peki? Adını, yıldızını alamayacak mı?" diye sordu İda.

"Tabii ki alacak," diye yanıtladı Boika, büyük bir kararlılıkla. Aksinin söz konusu olmadığını söyledi. Her çocuğun mutlaka gökte bir yıldızı olurdu. Mutlaka.

"Sadece onu bu köyde bulamıyor," diye devam etti. "Yeteneğini bulmak için dağın öte yanına gitmesi gerekiyor. Bunun için de önce dereyi geçmeli. Biz de onunla gideceğiz, onu yalnız bırakmayız."

Yanı başlarında akan dereye baktı İda. Bembeyaz köpüklerle akıyordu. Suları gür, yatağı çok geniş; uçsuz bucaksız yeşilliğin içinde dağın eteklerine doğru uzanıyordu. Çok büyük, sivri kayalar vardı yatağı boyunca. Dereyi aşır karşıya ulaşabilmek için bu sık kayaların üzerinden geçmek gerekiyordu. İnsanın ayaklarını parçalardı bu sivri kayalıklar...

"Aynen öyle," dedi Mai. "Ayaklarımız paramparça olur suyu geçmeye kalkışırsak."

"Hiç denediniz mi?" diye sordu İda.

"Henüz değil," diye yanıtladı Boika. "Bunun için birer çift ayakkabıya ihtiyacımız var. Hem dereyi geçtikten sonra da gidecek çok yolumuz olacak. Ayakkabısız başaramayız."

"Bu yüzden hazırlıyoruz ayakkabıları," dedi Mai. Dört mevsimdir kendileri için kalın urgandan sandaletler ördüklerini anlattı. Yuka bitkisinin liflerinden ördükleri dayanıklı sandaletler, yolculukta ayaklarının yaralanmasını önleyecekti. Çocuklardan dördünün sandaletleri hazırды.

“Beşinci de tamamlanmadan yola çıkamayız,” diye atıldı Boika.

“Beşinci sandalet kimin?” diye sordu İda.

“Magariba’nın,” dedi Mai. “O tamamlandığında hazır olacağız.”

“Ama acele etmeliyiz, hatta boşa harcayacak bir dakikamız bile yok,” diye devam etti Boika büyük bir ciddiyetle. “İlkbahar geldi, karlar hızla eriyor, kar suları derenin sularına karışıyor. Çok yakında derenin suyu iyice yükselecek. Bir-iki güne kalmaz suyun iyice yükseldiğini göreceğiz, dere geçilmez olacak,” dedi kaynayan sulara bakarak. Düşünceli yüzü, tedirginliğini ele veriyordu. Magariba’nın bir mevsim daha adsız ve yıldızsız kalmasının mümkün olmadığını söyledi. Ne yapıp ne edip sandaleti hazır etmeliydiler. Sular yükselmeden Magariba dağın öte yanına geçmeliydi.

“Size yardım edebilirim,” dedi İda, “Birlikte çok daha hızlı öreriz sandaleti. Örme işinde iyiyimdir.”

“Bu harika,” dedi Mai. “Bizim için yapar mısın bunu gerçekten?”

“Yaparım tabii!” dedi İda. “Sonra da hemen yoluma devam ederim.”

İda, sandaleti hazır olanların yolculuğa neden önden çıkmadıklarını sordu. Derenin öte yanına geçip, gidecekleri yolu belirleyebilirlerdi pekâlâ. Hem önden etrafı kolaçan etmiş olurlardı, böylece zaman da kazanabilirlerdi.

“Bu mümkün değil,” dedi Boika. “Magariba’yı bırakamayız. Bir eksik olursak tam olmayız ki.”

“Zaten hep birliktesiniz ya. Sadece birkaç gün... Bu kadar değiştirir mi her şeyi?” diye sordu İda. Lalesi toprağından, kendisi de köyünden kim bilir ne zamandır ayrıydı... Geri

dönüp kaldıkları yerden devam edeceklerdi işte. Boika'nın abarttığını düşündü İda, birkaç günde her şey sonsuza dek değişecek değildi ya.

"Olmaz," dedi Mai. "Düşünsene... Gövdesi, dalı ya da kökü olmayan ağaç olur mu hiç? Birlikte olmazsak olmaz yani. Birlikte gideceğiz."

"Hem önden gitmemizin bir anlamı yok," dedi Boika. "Aradığı şeyi biz bulamayız. Nereye bakmamız gerektiğini bile bilmiyoruz. Kendisi bulmak zorunda."

Böylece, hep birlikte Magariba'nın sandaletini örmeye başladılar. Güneş batıp Ay gökyüzünde belirdiğinde, Ay'ın parlak ışığını kendilerine lamba yaparak devam ettiler çalışmaya. İda, önce liflerden ipleri örüyordu, sonra da hep birlikte bu iplerle sandaleti örmeye girişiyorlardı. Günün ilk ışıklarına dek çalıştılar ara vermeden... Uykusuzluğa, yorgunluğa aldırmadan ördüler... Fakat büyük bir sorun vardı. Ördükçe tamamlanacağına azalıyordu sandalet! Ne yaparlarsa yapsınlar, ne kadar sık ve sağlam örerlerse örsünler olmuyordu. Sandalet azalıp küçülmeye devam ediyordu. İda, ağlamaklı gözlerle kanayıp nasır toplamış parmaklarına baktı, bir de elindeki küçücük, bitmek bilmeyen sandalete...

"Günlerdir, haftalardır bitiremiyoruz bu sandaleti," diye atıldı Mai. "Ne yaparsak yapalım olmuyor. Kafi'nin marifetli elleri bile bitiremedi onu. Şimdi de durum aynı, asla bitiremeyeceğiz..."

"Tabii ki bitireceğiz," diye kesti sözünü Boika. "Mutlaka bitireceğiz. Bir şeyi eksik yapıyoruz ama neyi?" diye mırıldandı kendi kendine.

Bir süre sessizce oturup güneşin doğuşunu izlediler. İda oturduğu yerde elindeki ipleri örmeye devam ediyordu

ama sandaleti bitireceğine dair umudunu kaybetmişti. Bir sorun olduğu kesindi, aylardır bu yüzden bitirememişti çocuklar bu son sandaleti.

O anda sessizliğin içinden ürkek bir ses duyuldu.

“Eksik yaptığınız bir şey yok. Yola çıkacak cesaretim yok, o kadar,” dedi Magariba titreyen sesiyle. Ve başını dizlerinin arasına alarak yüzünü gizleyip öylece durdu. Arkadaşları aylardır, gece gündüz onun sandaletini bitirebilmek için uğraşıp durmuşlardı. Ama o cesaret edememişti doğruyu söylemeye. Korkusunu bile itiraf edemeyen biri, yolculuğun kendisine nasıl çıkacaktı? Bu mümkün değildi.

“Şimdi anlaşıldı,” dedi Boika. Sorun büyüktü, Magariba istemezse asla gerçekleşmeyecekti bu yolculuk. O, cesaretini toplayıp yola çıkmaya karar verene dek yolculuk yoktu. O yüzden sandalet bir türlü örüleliyordu. Bunca zamandır yanlışıyla meşgul olduklarını, önce Magariba’ya yola çıkacak cesareti vermeleri gerektiğini söyledi Boika. Gerçek bir arkadaşın görevi buydu. Sandalet, Magariba cesaretini topladığında hemen hallolacaktı zaten.

Gün boyu konuştular Magariba’yla, ikna etmeye çalıştılar onu. Her çocuk cesaret verecek, ilham dolu sözcükler söyledi ona sırayla. Magariba tüm sözleri dikkatle dinlese de pek etkilenmiş benzemiyordu. Cesaretini toplamış gibi bir hali yoktu. Aksine oturduğu yerde üzgün ve yılgın görünüyordu. Günlerdir yatağından çıkmamış bir hasta gibi bitkindi; umutsuzluğu yüzünden okunuyordu. Arada bir laleyi kucağına alıyor, yalnızca onunla sohbet ediyordu. Toprağından bunca zaman uzak kalmasına rağmen nasıl olup da korkmadığını soruyordu ona. Eve dönebileceğinden emin olup olmadığını da...

“Eminim,” diyordu lale kadife sesiyle. “Eve döneceğimi biliyorum... Hem korkmadığımı kim söyledi? Bazen tahmin edemeyeceğin kadar çok korkuyorum,” diyordu Magariba’ya. “Cesaret korkmamak değil bence. Korkudan ölsem de şu tuhaf ormanda yürümeye devam etmek... Zirveye varabilirsek eğer, eve de varmış olacağız. Başka şansımız yok.”

Saatler geçti, çocuklar hâlâ Magariba’nın karar vermesini bekliyorlardı. Bir an önce... Derenin suları tamamen yükselmeden... Ama çıt çıkmıyordu Magariba’dan. Sessizce duruyor, utancından arkadaşlarının yüzüne bakamıyordu. Herkes ona yardım etmek için hazır bekliyordu ama o bir türlü harekete geçemiyordu. Cesaretini toplamak bir yana, içindeki korkuyu asla söküp atamayacağını düşünüyordu. Dağın öte yanında nasıl tehlikelerle karşılaşacağını bilmiyordu, köyünden hiç çıkmamıştı daha önce. Hatta aile büyüklerinden uzaklaşan olmamıştı, köyde sakin bir hayat sürmeyi tercih etmişlerdi hepsi de. Tabii hiçbirinin yeteneğini bulmak için böyle bir maceraya atılması gerekmemişti de ondan... Nasıl da şanslılardı! Daha bu yaşta yollara düşüp bir başına hayatta kalamazdı, bundan emindi Magariba.

Derken akşam oldu, yıldızlar bir bir yanmaya başladı gökyüzünde. Çok geçmeden Ay belirdi ve tepelerindeki gök parlak yıldızlarla dolup taşı.

“Bak,” dedi Boika, Magariba’ya. Gökyüzünü işaret etti. “Ne çok yıldız var. Seninki de orada bir yerde, biliyorsun.”

Magariba, utançla başını kaldırıp göğe baktı. “Gökyüzü yakın gibi görünüyor ama aslında çok uzak...” dedi içini çekerek. “Belki de sıradan biriyim... Bulunacak bir yeteneğim filan yok belki...”

“Kimse sıradan değildir,” diye atıldı lale, kendinden emin bir sesle. “Sakın bırakma kendini.”

Ertesi gün derenin suları yükselecekti, bir mevsim daha beklemesinin mümkün olmadığını biliyordu Magariba. Adını ve yıldızını bulma şansını, ebediyen kaybetmek üzereydi. Ailesine, arkadaşlarına, köyüne üzüntülerin en büyüğünü yaşatacaktı...

“Köydeki bunca insan içinde...” diye fısıldadı İda ve laleye, “...neden bir tek ben bu yolculuğa çıkmak zorundayım? Keşke her şey, benim için de onlar için olduğu gibi kolay olsaydı.”

İda, ne diyeceğini bilemedi. Magariba için üzülüyordu. Aklına Patia’nın duası geldi. Jal düğün gecesi öğrettiğinde ona çok iyi gelmişti, belki Magariba’ya da iyi gelirdi kim bilir?

“Hayal etmezsen, hiçbir şey olmaz,” dedi İda, Magariba’ya. Patia’yı, Jal’i anlattı ona. Her gece uyumadan bu sözü içinden birkaç kez mutlaka tekrarlamasını öğütledi. Belki onun da dileği gerçekleşirdi... Magariba, İda’nın sözlerine kulak verdi ve gözlerini yumdu. Derin bir nefes alıp sözcükleri içinden defalarca yineleyerek uykuya daldı.

Rüyasında kendi yıldızındaydı. Yüksekçe bir tepenin üzerinde ayakta duruyordu. Yıldızı ona bir şeyler söylüyordu:

“Bak, buradan bütün dünyayı görebilirsin,” dedi yıldız. Uzay, gezegenler, galaksiler alabildiğine uzanıyordu önünde. Aralarında bir yerde dönüp duran dünyaya baktı Magariba. Kendi köyü dışında bir yeri görmemişti daha önce, şimdi durduğu yerden bütün dünya görünüyordu! Masmavi parlıyordu boşluğun içinde. Ayaklarının dibinde bir ip belirdi o sırada. Upuzun, ince bir halat...

“Al bu ipi,” dedi yıldız. “Dünyanın en uzun ipidir bu. Bir ucunu şuradaki ağaca bağla, diğer ucunu da beline. Korkmadan bırak kendini aşağıya.”

Magariba hemen arkasındaki yaşlı ağaca baktı, bir de ayaklarının dibindeki uçuruma. Çok yüksekti uçurum. Aşağısı kapkaranlık uzaydı. Kendini böyle bir uçurumdan aşağıya nasıl bırakacaktı ki?

“Görünmez bir iptir bu, aşağıya atladığın an görünmez olur,” diye devam etti yıldız sözlerine. “Ama o hep belinde olacak ve sen onun daima orada olduğunu bileceksin. Böylece korkmadan dolaşabileceksin dünyayı. Keşfedeceğin her şey orada. Seni bekliyor...”

Baş döndürücü güzellikteki dünya, karşı konulamaz bir çekim gücüyle Magariba’yı çağırıyordu kendine. Magariba gözünü alamadı ondan; bir an durdu, ardından hemen cesaretini topladı. İpin bir ucunu yaşlı ağaca bağladı, diğerini de beline.

Yıldızına, “Şimdilik hoşça kal!” deyip kendini uçurumdan aşağı bıraktı. “Yakında görüşürüz,” diye bağırdı boşluğa ilk adımını atarken.

“Bu görünmez iple hep yanımdayım, unutma!” Yıldızın sesi boşlukta yankılandı. Magariba düşüşün hızıyla saçlarını, yanaklarını, ensesini ürperten rüzgârı hissediyordu boşlukta savrulurken. Uzayda rüzgâr olmazdı, ses de duyulmazdı. Dünyanın atmosferine girmişti demek. Hızla aşağıya düşmeye devam ediyordu. Gök, Güneş, Ay, yıldızlar, bulutlar, hepsi bir bir gözlerinin önünden geçip kayboluyordu. Nefesi kesildi birden, açiverdi gözlerini.

Sabah olmuştu, gün yeni doğuyordu. Herkes uykudaydı, çok sessizdi etraf. Sadece Magariba ayaktaydı. Kalkıp

derenin buz gibi suyuyla yüzünü yıkadı, temiz havayı derin derin içine çekti... Artık emindi, geçecekti derenin öte yanına. Kararını vermişti. Belini yokladı elleriyle, yıldızıyla arasındaki görünmez ipi anımsadı. Ve sabırsızca uyandırdı arkadaşlarını. Bir nefeste anlattı rüyasını onlara. Boika ve diğerleri çok sevindi sonunda kararını vermesine.

Magariba heyecanlıydı, hemen sandaletini bitirip geçmek istiyordu derenin öte yanına. Sular gece boyu yükselmeye devam etmişti, birkaç saat içinde dere yatağı geçilmez olacaktı. Keşfedeceği her şeyin onu dağın öte yanında beklediğini söyledi İda'ya, laleye ve çocuklara. Bir kâşif olmalıydı belki de aradığını bulabilmesi için. Belki de yeteneği buydu, kâşiflik! Olamaz mıydı yani, pekâlâ bir yetenekte kâşiflik de. Tek yapması gereken keşfetmeye başlamaktır.

İda ve çocuklar, hemen başladılar beşinci sandaleti örmeye. İda'nın yara bere içindeki elleri iyice nasır tuttu, parmakları iyice yaralar bağladı. Ama sızlayan yaraları umursamadan devam ettiler sandaleti örmeye. Magariba kararını vermişken, yola çıkmaması olmazdı, mümkün değildi bu. Ne yapıp ne edip yetiştireceklerdi onu sular iyice yükselmeden.

Güneş tam tepeye vardığında hazırды Magariba'nın sandaletleri. Hemen geçirdi ayaklarına, elleriyle belini yokladı, görünmez ipinin orada durduğuna emin oldu. Her şey tamamdı, artık yola çıkabilirlerdi. Tüm çocuklar derenin kenarına toplandılar. İda ve laleye, yardımları için teşekkür ettiler. Boika, İda'nın eline ve lalenin narin gövdesine hafifçe dokunup güç verdi onlara. Yolculuklarını bir an önce bitirmeleri, evlerine sağ salım ulaşmaları için. Bir de kollarını süsleyen rengârenk motifli bilekliklerden hediye

etti. Köyde, bu bilekliklerin şans ve uğur getirdiğine inanıldığını söyledi. Sarıldılar birbirlerine. Yola çıkmadan önce Mawa, herkesi keyiflendirmek için, büyüleyici sesiyle neşeli bir şarkı söyledi. Öyle güzeldi ki sesi, Mawa'nın şarkısı ve Jal'in akordeonu bir araya gelse dünyanın en muhteşem orkestrasının ortaya çıkacağını düşündü İda. Birlikte harika bir ekip olurlar, istedikleri her yere seyahat edip gösteriler yapabilirlerdi. Belki ilerde karşılaşarlardı, kim bilir...

Sürekli bir dost kaybetmenin acı verdiğini düşündü İda. Evine döndükten sonra bu insanlarla bir kez daha karşılaşma şansı bulabilecek miydi? Yanıtı bilmiyordu... Tanıştığı, dost olduğu, sevdiği herkes havadaki toz zerrecikleri gibi yok olup gidiyordu sanki. Tutmak istese de tutamıyordu hiçbirini, ne olursa olsun onları bırakıp yoluna devam etmesi gerekiyordu... Hayatta onun olduğunu sandığı birçok şey onun değildi aslında, kimsenin değildi. Bırakın dostları; hava, su, ağaçlar, rüzgâr, yağmur bile... Bugüne dek bunların farkına varmamış olmak tuhaf geldi İda'ya. İşte Mawa, Magariba ve diğerleri derenin kaynayan gür sularının öte yanına geçiyorlardı bile. Neyse ki lalesi hâlâ yanındaydı. Sımsıkı sarıldı ona, derenin öte yanına varmakta olan arkadaşlarını izlerken...

Geceyi dere kenarında geçirip sabahın ilk ışıklarıyla yola devam etmeye karar verdiler. Bir ağacın altına yerleşip birlikte yıldızları seyrettiler. Kendinin de keşfedeceği bir yeteneği olması gerektiğini düşündü İda. Bu dünyaya, iyi yapmak için geldiği bir şey olmalıydı mutlaka... Uykulu gözlerini yummadan, gökteki yıldızlardan bir tanesinin de kendisi için parladığını düşündü.

*Bir avuç toprak,
Bir parça hava,
Bir damla su orman doğurabiliyorsa,
Yeryüzünde her şey mümkün demektir.*

İlkbahar yerini sıcak ve kurak yaz mevsimine bırakmıştı. Otlar, bitkiler kızgın güneşin altında sararıyor, buharlaşıp giden su birikintilerinin altında çatlamış toprak zorlukla nefes alıyordu. İda ve lale, hiç durmadan yürümeye devam ediyordu. Baharın yumuşak, ılık havası günlerce hızla tırmanmalarına imkân vermiş, kayda değer bir mesafe kat etmelerini sağlamıştı. Zirve hiç olmadığı kadar yakınlarındaydı artık.

Kurak mevsimle birlikte su bulmaları çok zorlaşmıştı, yolculuğun başındaki gibi yine mataradaki damlaları sayarak yudumluyorlardı. Dere yatağı arkalarında kalalı çok olmuştu; artık tek bulabildikleri, birkaç küçük su birikintisiydi. Geçen günlerin bahar havası laleye iyi gelir gibi olduysa da, diğer çiçekler gibi yeniden doğup güçlenmesine yetmemişti. Kehanette söylendiği gibi, ancak kendi toprağına dönerse kurtulabilecekti. Sıcak, nem ve kuraklık da daha önce

hiç olmadığı kadar güçsüz düşürmüştü laleyi. Birkaç günde bir konuşur olmuştı çiçek, nefesi iyice hırıltılıydı, günün büyük kısmını uyuyarak geçiriyordu. İda sürekli yalvarıyordu içinden, bu kadar yol kat etmişken biraz daha dayanmasını söylüyordu ona. Zirveye oldukça yakındılar, yolun sonuna bu kadar yaklaşmışken bırakıp gidemezdi onu, ne yapıp ne edip yolu tamamlayacaklardı. Buna inanmaları gerekiyordu, ellerinden başka bir şey gelmiyordu.

Bir gün hafif bir akşam esintisinin serinliğiyle kendini biraz toparlayıp konuşmuştu lale. "Hatırlıyor musun Magariba'nın rüyasını?" diye sormuştu fısıldayarak, sayıklar gibi hülyalı bir sesle...

"Tabii," demişti İda, "hatırlıyorum..."

"Hani görünmez bir ip olduğunu söylemişti yıldızıyla arasında..."

"Evet..."

"İşte aynı o ipten bizim aramızda da var... Görünmez bir iple bağlıyız birbirimize. Dokununca hissetmesek de, bakınca görmesek de o ip hep aramızda..."

"Kesinlikle," demişti İda, "sonsuz dek o iple bağlıyız birbirimize."

Lalesinin narin gövdesine bir öpücük kondurup tüm kalbiyle dua etmişti içinden. Onun da bu yolculukta karşılaştığı diğer dostları gibi, havaya karışıp gidivermemesi için...

Aldıkları nefesleri dahi idareli kullanarak, dilleri damakları kurumuş halde, alınlarında ter damlacıklarıyla yürüdüler günlerce zirveye doğru. Ve bir sabah lalesinin nefesini duyamadı İda. Dikkatle dinledi, biraz bekleyip tekrar dayadı kulağını gövdesine. Hiç ses yoktu. Onunla konuştu, sesini duyup duymadığını sordu. Çıt çıkmadı laleden. İda

hemen matarasına baktı, yalnızca birkaç damla su kalmıştı içinde. Kendisi de saatlerdir bir damla su içmeden yürümüş, nemin ve sıcaklığın etkisiyle güçsüz düşmüştü. Bu birkaç damlanın onları kurtarması mümkün değildi. Gözünün görebildiği mesafede hiç su birikintisi de yoktu. Gücünü hızla yitirdiğini hissediyordu İda, sanki bayılıp kalıverecekti olduğu yerde. Elleri titremeye, başı dönmeye başladı. Bu halde yürümeye devam edemeyecekleri kesindi, belki de yolculuğun sonuna gelmişlerdi. Patia'nın, bilgenin söyledikleri doğru değil miydi? Bırakın zirveye ulaşmayı, bir adım daha atacak hali yoktu. Olduğu yere bırakıverdi kendini. Çatlamış toprağa uzandı, biraz gözlerini kapatıp dinlenmek iyi gelebilirdi. Güneş tüm yakıcılığıyla tepelerindeydi. Lalesini aldı yanına, eteğinin kumaşıyla ona küçücük bir gölge yapmaya çalıştı. Ardından yumdu gözlerini.

Bir süre öylece yattıktan sonra, rüya mı yoksa gerçek mi olduğunu anlamadığı bir ses duydu.

“Yardım et bana, ölüyorum.”

Gözlerini aralayıp lalesine baktı hemen, ses ondan gelmiyordu. Hâlâ nefes almıyordu lale, belki de çoktan ölmüştü. Bu ihtimal, dehşete düşürdü İda'yı. Tobar'ın, bu dünyadan göçüp giden aile üyelerini anmak için söylediği şiiri yineledi içinden:

*“Zamanın da,
İnsanın da,
Kanatları vardır.
Uçup gider ikisi de,
Özgürce.
Unutma,*

*Hiçbir şey yok olmaz,
Gelip eklenir bize."*

*"Hiçbir şey yok olmaz,
Gelip eklenir bize."*

Kendini biraz olsun yatıştırmaya çalışmak için başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Bitkin bedeni yerden kalkmasına izin vermiyordu. O sırada yeniden duydu aynı sesi:

"Yardım et ne olur. Yoksa öleceğim..."

Ses, küçük bir çocuğunu andırıyordu. Fakat oldukları yer dağın başıydı, ıssızdı, etrafta kimsecikler yoktu. Yattığı yerden çevresine şöyle bir baktı İda. Toprak, gök, bembeyaz bulutlar göz alabildiğine uzanıyordu. Çok ilerde ağaçlar görülüyordu ama ses onlardan gelmiyordu. Çok daha yakından ve çok daha küçük birinden geliyordu. İda, o sırada fark etti sesin arkasından bir yerden geldiğini. Hafifçe döndüğünde, çatlamış toprağın içinden yolunu bulup zar zor çıkıvermiş küçücük bir fidan gördü.

"Sen misin?" diye soru fidana. "Sen miydin yardım isteyen?"

"Lütfen," diye yanıtladı fidan, güçlkle konuşuyordu. "Lütfen bir damla su ver bana. Yoksa öleceğim."

"Olur," dedi İda. "Ama sadece birkaç damla suyum var. Hasta lalemlle benim de suya ihtiyacımız var. Yoksa biz de öleceğiz."

"Lütfen," dedi fidan ağlamaklı bir sesle, "ölmek istemiyorum. Daha çok küçüğüm."

Fidan çok küçüktü gerçekten... Bir çocuktu henüz, bu çatlak topraklarda yalnız kalmaması gerekiyordu.

Küçük bir çocuk gözleri önünde öldüğünde, bunu görece kadar yaşarlarsa eğer, mutlu olabilecekler miydi bir daha? Tabii ki hayır. "Birimiz olmazsa tam olmayız," demişti Boika. O küçük fidan eksilirse aralarından, bu dağ da tam olmazdı. Hem bir yerde bir üzüntü varken, diğerleri nasıl mutlu olabilirdi? O üzüntü mutlaka oldukları yere kadar gelmez miydi? Eninde sonunda gelirdi... Masalcı çobanın kendisine gülümsediğini görür gibi oldu İda, gözlerine inanamadı. Onun evi çok uzaklarda kalmıştı halbuki. Rüyada gibiydi bunları düşünürken, gölün parlak sularındaki yansımaya bakar gibiydi...

Patia'yı gördü birden karşısında. Jal, kendi dilinde söylediklerini ona tercüme ediyordu.

"Avuçların yıldız doluymuş," diyordu Jal. "Bu, iyi kalpli biri olduğunu ve amacına ulaşacağını gösterirmiş."

Heyecanlanıyordu İda, "Evime dönebilecek miyim yani?" diye soruyordu.

"Yolculuğunun sonunda amacına ulaşacakmışsın, ama yolculuğun bitmeyecekmiş," diye yanıtlıyordu Jal.

"Nasıl yani? Bir şey anlamadım..." diyordu İda, şaşkın gözlerle.

"Böyle dedi..." diyordu Jal ve bir şey daha ekliyordu sözlerine: "Bir damla, tek bir damla orman doğurabilirmiş. Bunu hiç unutmamalıymışsın."

"Unutmam," diyordu İda içinden. "Unutmam..."

İda, yattığı yerde bitkindi. Ve lalesi hâlâ nefes almıyordu. Yanı başındaysa ölmek üzere olan küçük bir fidan, yaşamak için ona yalvarıyordu. Elleri titreyerek açtı matarasının

kapağını. Bir damlayı fidana verdi, bir damlayı lalesinin toprağına döktü, son kalan damlayı da kendi dudağına değdirdi. Ve birden karardı her yer.

Gökten art arda düşen iri yağmur damlaları yüzünü ıslatmaya başlayınca araladı gözlerini İda. Gök yarılmışçasına yağmur yağıyor, bir yanda güneş parlamaya devam ediyordu. Saçları, elbisesi tepeden tırnağa sıırılsıklamdı. İda, mutlulukla gülümsedi yattığı yerde. Kana kana içti yağmur sularını. Kucağındaki lalesine baktı hemen, nefes alıyordu. Keyifliydi hatta, yumuşak sesiyle tatlı bir şarkı mırıldanıyordu. Ölmemişlerdi, yaşıyorlardı, bu inanılır gibi değildi. İda, hemen arkasındaki fidana baktı, gördüklerinin bir rüya olup olmadığını merak ederek. Fidan gerçekte ve tam da baktığı yerdeydi! Fakat gövdesi çok daha büyük, yaprakları çok daha iri ve parlak görünüyordu. Kana kana içiyordu yağmur sularını, içtikçe de büyüyordu.

İda, yattığı yerden doğruldu. "Nasıl oldu bütün bunlar?" diye sordu fidana.

Neşe içinde cevap verdi fidan: "Hayatımı kurtardın. Bana verdiğin o damlayla... Tek ihtiyacım oydu."

"Sahi mi?" diye sordu İda, şaşkınlıktan iri iri açılmıştı gözleri. Hayal filan görmüyordu, o küçücük fidan resmen bir günde büyümüş, serpilmişti. Ayaklarının altındaki topraksa az önceki gibi çatlak ve kuru değildi. Yağmur damlaları düştükçe yeşeriyordu, taptaze otlar bitiyordu üzerinde.

"Bir tek damla... Böyle değiştirebilir mi her şeyi?"

"İşte bak, değiştirdi bile," dedi fidan, keyifliydi sesi. "Hayatımı kurtardın, sana ne kadar teşekkür etsem az."

"Bir şey değil," dedi İda gülümseyerek. Lalesiyle tanıştırdı onu, yolculuklarının hikâyesini anlattı.

“Onu kopardığına inanamıyorum,” dedi fidan onaylamaz bir ifadeyle. “Az önce hayatımı kurtaran kızla, şu zavallı laleyi koparan kız, aynı kişi olamaz...”

Utançla eğdi başını İda. “Ne tuhaf” dedi içinden. O bahar sabahı, patikadaki halini düşündü zihninde. O gün kar lalesinin başında, onu koparmak için ısrarla dikilen kız, şu anda onu kucağında sarıp sarmalayan; hem kendinin hem lalesinin hem de fidanın hayatını kurtaran kız olamazdı. Hayır, ikisi aynı kız değildi kesinlikle.

*Uçurumdan düştüğünde,
kimse gelip bir çift kanat vermez sana...
Oturup kanatları kendin yapmalısın.*

Küçük fidana hayat veren damla, bir orman doğurmuştu gerçekten... Patia'nın kehaneti doğru çıkmıştı. Ve bu orman sayesinde İda ve lale, kurak yaz günlerini her adımda bir su birikintisi bularak, genç fidanların yanı başında, ağaçların gölgesinde, tatlı bir esinti eşliğinde dağa tırmanarak geçirmişlerdi. Birilerini mutlu etmenin ödülü olabileceğini düşünüyordu İda tüm bunların. Sanki dünya birlik olup en kurak yaz günlerinde yardım etmişti onlara. Mutluluğun, alışılmış bir sözden öte, basit ve güzel şeyler olduğunu düşündü. Bir damla su, lalenin söylediği bir şarkı... Böyle şeylerdi işte...

Günbatımının tüm göğü pembenin ve morun bin bir tonuna boyadığı enfes bir akşamda vardılar zirvenin eteklerine. Koskoca dağın zirvesi, birkaç adım ötelinde tüm mağrurluğuyla dikiliyordu. Dağın başı dumanlıydı, sislerin içinde kayboluyordu zirve. Ama oradaydı. İda ve lalenin biraz ötesinde, büyük olasılıkla bir saatlik yürüyüş mesafesinde...

İda ve lale, dört mevsim öncesini düşündü. Zirveye çıkmadan bir an durup zaferlerinin tadını çıkarmak istiyorlardı. Masalcı çobanın çayırındayken, dağın eteklerinin bile ne kadar uzak, ulaşılması ne kadar imkânsız görüldüğünü düşündüler. Ona ulaşmak için çabalarken yaşadıkları onca şeyi anımsadılar. “Gerçekten de dağ görüldüğü kadar büyük değilmiş!” diye düşündü İda içinden, masalcı çobana hak veremeliydi. “Ama böyle görünmeyi sevdiği belli!” dedi lalesine gülümseyerek. Gözlerini dumanlı zirveden ayırmıyordu.

“Hazır mısın?” diye sordu laleye. “Bu gece evdeyiz.”

İnanması hâlâ zor geliyordu. Vaat edilen, söz verilen ama henüz yaşanmamış bir zenginlikten bahseder gibi, insanı heyecanlandıramayacak kadar uzakta bir hayaldi hâlâ dağın zirvesi. Oraya ayak basmadan varabildiklerine inanmak belli ki mümkün olmayacaktı. Hem lalenin toprağına dönmesi, birbirlerinden ayrılmaları demekti... Düşüncesi bile acı veriyordu ikisine de... Haftalardır, aylardır bunun için uğraşmışken ve şimdi elde etmeye bu kadar yaklaşımışken, kendilerini neden böyle tuhaf hissediyorlardı? Yolculuğun illa ki bir sonu vardı, olmalıydı. Neden çıkmışlarsa bu yolculuğa, onu elde ettiklerinde bitecekti elbet...

“Hadi bakalım,” dedi İda, lalenin saksısını kucağına alırken. “Yürümeye devam. Birazdan oradayız.”

Sessizce iç geçirdi lale, yanıt vermedi. Birlikte kayalıkları tırmanmaya başladılar. İda, ardına hiç bakmadan aşıyordu sarp kayalıkları. Ara vermeden, dur durak bilmeden... Sıklaşan nefesine, alnında toplaşan ter damlacıklarına aldırmandan... Dik kayaların birinden diğerine atlayarak...

Birden bastığı yer kaydı İda’nın ayaklarının altından. Birkaç çakıl taşı aşağılara yuvarlandı gitti. Ardından daha

büyük taşlar yuvarlanmaya başladı. İda, elinin altındaki kayaya tırnaklarıyla tutundu da ayaklarının dibindeki uçuruma yuvarlanmaktan son anda kurtardı kendini. Fakat yer yerinde durmak bilmiyordu, aşağıdaki boşluğa yuvarlanıp giden irili ufaklı taşlar dev bir toprak kaymasına dönüşüyordu.

Taşların gümbürtüsü kesilip ortalık sakinleşince araladı İda sımsıkı yumduğu gözlerini. Kollarında ve bacaklarındaki birkaç çizik dışında iyiydi, lalesi de kendindeydi, nefesi düzenliydi, sadece korkmuştu taşların gürültüsünden. İda taşları yerinden oynatmamaya dikkat ederek, yavaşça doğruldu. Durdukları yerin hemen önünde derin bir uçurum açılmıştı. Belli ki bastıkları yerin altı ince bir tabakayla kaplıydı ve taşlar yuvarlandığında gözler önüne serilmişti. Zirveye ulaşmak için bu derin uçurumu geçmeleri gerekiyordu. Ya da geçirdikleri dört mevsim kadar daha zaman geçirip dağın arka tarafını dolaşacaklardı... Fakat ikisi de çok iyi biliyordu, lalenin dört mevsim daha dayanamayacağını.

Az önceki gururlu hallerinden, zaferin hak edilmiş mutluluğunu yaşayan savaşçıların mağrur duruşundan eser kalmamıştı. Omuzlarında dev bir yükü uçurumun kenarında umutsuzca dikilen iki zavallıydılar şimdi. Ne yapacaklarını, uçurumu nasıl aşacaklarını bilmiyorlardı. Güneş hızla batıyor, yerini aya ve yıldızlara bırakıyordu. Sabah olmadan ilerlemeleri, yola devam etmeleri mümkün değildi. Belli ki geceyi uçurumun kenarında geçireceklerdi.

“Olaak şey değıl!” diye haykırdı İda. “Tam da bu kadar yaklaşmışken... Bu uçurumu geçmemiz mümkün değıl...”

“Bence bir yolu var,” dedi lale usulca. “Bilgenin söylediklerini anımsıyor musun?”

“Hayır!” diye haykırdı İda, öfkeyle uçu- rumdan aşağı ba- karak. Hiçbir şey düşünmek, anımsamak istemiyordu. Uçu- ruma baktıkça tüyleri ürperiyordu. Tek istediği, uyumak ve tüm bu olanları unutmaktı. Ama sabah kalktığı- nda yine aynı yerde olacağını biliyordu. Avazı çıktığı kadar bağırdı öfkeyle. Ardından sus pus oldu.

Sakinleştğinde, lale ona usulca anımsattı bilgenin söy- lediklerini. “Uçu- rumdan düştüğünde kimse gelip sana bir çift kanat vermez. Oturup kanatları kendin yapmalısın...”

“Ne yani...” diye atıldı İda, “şimdi de oturup kendimize kanat mı yapacağız? Hiç kimse, hiçbir kanat bu uçu- rumdan uçmamızı sağlamayacak!”

Bir süre öylece durdular karanlığın içinde. “Keşke Mawa gibi, Kafi ve diğerleri gibi bir yeteneğim olsaydı!” diye mı- rıldandı İda. “Belki o zaman bizi bu uçu- rumun kenarından kurtarabilirdim...”

O anda Kafi’nin marangozluk marifetleri geldi aklına. Her türlü aleti edevatı yapabiliyordu Kafi... İda’nın aklına bir fikir getirmişti bu düşünceler. Basit bir fikirdi aslında. İşe yarar mıydı emin değildi ama boş boş oturmak yerine denemek, kesinlikle daha iyi olabilirdi. Etrafına bakındı hemen, acaba dal parçaları, sopalar, sarmaşıklar bulabilir miydi... Magariba’nın sandaletlerini birkaç saatte ören bu eller, eğer doğru malzemeyi bulursa uçu- rumu aşmalarını sağlayacak bir köprü de örebilirdi. Peki nasıl koyacaklardı köprüyü uçu- rumun karşı kıyısına? Ucuna dayanıklı bir ip bağlayıp karşıdaki bodur ağaçlardan birine geçirmeyi de- neyebilirdi... Bu seçenek, dört mevsim daha geçirerek dağın öte yanına dolaşma fikrinden çok daha iyiydi. Bir çift kanat değildi belki ama basit bir köprü pekâlâ işlerini görebilirdi.

Kendilerini kurtarmak için yapabilecekleri başka bir şey de yoktu.

Gece boyu uyumadan dolaştı İda, ayın ve yıldızların ışığında köprüyü örmekte işine yarayacak malzemeleri topladı. Kuru dal parçaları, sopalar, sarmaşıklar... Bulduğu her şeyi geceledikleri yere yığıdı. Ve başladı örmeye. Gece boyunca örüp durdu, gün doğarken de ara vermedi. Uzunca köprüyü bitirdiğinde güneş tam tepelerindeydi.

Hava kararmadan uçurumun karşı kıyısına geçmek istiyordu İda. Hiç dinlenmeden köprünün ucuna takacağı halatı örmeye başladı bu defa. Günbatımından önce bitirdi halatı, ucunu sıkı bir düğümle bağladı. Artık tek yapması gereken, karşıdaki bodur bitkiye halatı geçirmesini sağlayacak iyi bir atıştı.

İlk denemeleri sonuç vermedi. Sonrakiler de... Bodur bitkiyi bir türlü tutturamıyordu. Ya çok yakınına düşüyordu halat, ya çok uzağına ya da üzerini sıyrıp teğet geçiyordu bitkiyi. Bütün gün, bütün gece uğraştı İda. Güneş tekrar battı, tekrar doğdu, bir daha battı, bir daha doğdu... İda denemekten vazgeçmiyordu. İnatla savuruyordu halatı uçurumun karşı yakasına. Pes edip dağın öte yanına doğru yürümeye başlayabilirdi ama yorgunluktan kollarının tutmadığı en karanlık anlarda bile içinden bir ses durmamasını, denemeye devam etmesini söylüyordu. Zirveyi burnunun ucunda görürken, ona böylesine yakinken, parmak uçlarıyla degecek kadar yaklaşmışken vazgeçmeyi kabullenemiyordu.

Elleri kanayana, sırtı tutulana dek devam etti denemeye. Ve sonunda, tam da alacakaranlıkta, güneşin doğmasına saniyeler kala, halatı karşı kıyıdaki bodur bitkiye geçirmeyi

başardı! Öyle bir haykırdı ki halat bitkinin boynuna geçtiğinde, sesi tüm dağı inletti. Artık bu hayatta başaramayacağı hiçbir şey yoktu, ne yapıp edip o köprüden karşıya geçecekti. Belinde görünmez bir ip olduğunu hissetti, aynı Magariba ve yıldızı arasında olan ip gibi... Kendisiyle lalesi arasında olan, o görünmez, hissedilmez ipten vardı belinde, bundan emindi. Bu ulaşılmaz, mağrur, başı dumanlı dağın zirvesiyle aralarında, çözülemez şekilde dolanmıştı o ip. Yaşanan onca şeyden, onca ölüm kalım savaşımdan sonra İda ve lalesinin bu uçurumdan aşağı düşmesine izin vermeyecekti. Bundan adı gibi emindi İda.

Durup dinlenmeye niyeti yoktu. Lalesini kaptığı gibi yerleştirdi kucağına, bir an bile tereddüt etmeden köprü-nün üstündeki ilk adımını attı. Kuru dallar çatırdadı. İda yalnızca ileriye bakıyordu, uçurumun tam karşı kıyısındaydı gözleri. Ne aşağıya bakıyordu ne de geriye... Sadece yürüyordu... Durmadan, düşünmeden... Kendinden emin adımlarla... Ve yalnızca birkaç dakika sonra, bir çayırın yumuşacık çimenlerinde yürürmüş gibi çıkıverdi karşı yaka-ya. Şaşırmadı. Sevinmedi. Sadece durup, uçurumun az önce durduğu diğer yakasına doğru bağırıverdi:

“Kimseye ihtiyacım yok benim. O kanatları oturup kendim yapabilirim!”

*Hiç kimse kahraman değil bu dünyada.
Mutlu olmanın yolu,
kahraman olmak değil bu topraklarda.*

İda ve lale bir çırpıda vardılar zirveye. Sabırsızlıkla aşağıya baktılar. İşte oradaydı köyleri! İda'nın evi, lalenin toprağı, yeşilliklerin ardına gizlenmiş patika, her şey yerli yerindeydi... Tek yapmaları gereken, kendilerini yokuş aşağı, rüzgâra bırakmaktı. Kurtulmuşlardı! Birkaç saat sonra lale toprağında, İda ise evine giden yolda olacaktı.

Tam aşağı bırakacakken kendilerini, "Emin misin?" diye sordu boğuk bir ses, dumanlı zirvenin sisleri arasından. Bir erkek sesiydi, hemen sesin geldiği yöne baktı İda. Sislerin ortasında oturmuş karaltıyı fark etti hemen. Zirvenin ucunda oturuyordu. Merakla sesin sahibinin yanına gittiler.

Kırk yaşlarında, yapılı, atletik bir adamdı bu karaltı. Üzerindeki giysilere, sırt çantasına, yanındaki halata ve fenerine bakılırsa usta bir dağcıydı. Öylece oturuyordu uçurumun kenarında, ayaklarını boşluğa sarkıtmıştı.

İda, "Ne yapıyorsun burada?" diye sordu dağcıya. "Neden aşağıya inmiyorsun?"

“Gökyüzüne basıyorum,” diye yanıt verdi adam, “bulut denizinin tam üzerindeyim...”

Daha önce hiç böyle konuşan bir yetişkin görmemişti İda, kendini tutamayıp gülüverdi.

“Başkası olsa eminim böyle demezdi... Tuhaf birisin...”

“Öyle derler,” dedi dağcı. “Zirveye çıkacağımı söyledim de ciddiye almamışlardı beni. Tuhaf biri olduğumu söylemekle yetinmişlerdi.”

“Çıkmışsın ya işte,” dedi İda heyecanla. “Aşağıya in de kutlamalar başlasın. Seni ciddiye almayanlar görsünler başardığını.”

“İnmek istediğimden emin değilim,” diye yanıtladı adam, ayaklarını bulutların içinde bir ileri bir geri sallayarak. “Hem inince ne yapacağımı bilmiyorum...”

“Neden?” diye sordu İda; dağcının yanına oturdu, o da bacaklarını uçurumun kenarından aşağı sarkıttı. Ensesinden ayak ucuna dek bir ürperti kapladı tüm bedenini. Ayaklarının ansızın yerden kesilmesi ürkütmüştü onu.

“Tek istediğim bu zirveye ulaşmaktı. Ulaştım... Ne zamandır oturuyorum burada. Başka ne yapabileceğimi düşünüyorum...”

“Başarmışsın ya işte,” dedi İda, hayretler içindeydi. “Hiç kolay değil bu, bizzat biliyorum yaşadıklarımın. Bir kahramansın sen. Bu seni mutlu etmiyor mu?”

“Kahraman değilim ben,” dedi adam umutsuzca.

“Aşağıya in, ailenin yanına git, evine dön,” dedi İda, kararlı bir sesle. “Ve onlara neler başardığını anlat.”

“Hiçbir şey başarmadım ben...”

“Ne demek başarmadım? Tabii ki başardın. Zirveye çıktın ya?”

“Evet ama asıl yapmam gerekeni yapamadım... O zamanlar tek yapmam gerekenin zirveye çıkmak olduğunu sanıyordum. Yanılmışım.”

“Nasıl yani?” diye sordu İda.

“Kurtarmam gereken biri vardı, kurtaramadım,” diye fısıldadı dağcı, oturduğu yerde öne doğru eğilebildiği kadar eğilip uçuşunun en derinlerine bakarak. Kendini boşluğa bırakıverecek gibi geldi İda’ya. Neyse ki doğruldu hemen. Tırmanırken yanında en yakın arkadaşı olduğunu, tam zirveye ulaşacakken çok büyük bir toprak kaymasıyla karşılaştığını anlattı dağcı.

“Taşlar, kayalar öyle hızla yuvarlanıyordu ki aşağıya... Görsen inanamazdın.” Donuk bir sesle devam etti sözlerine.

O anlattıkça durgunlaştı İda.

“Sanki bizim başımızdan geçenleri anlatıyor” diye fısıldadı lale, İda’nın kulağına. Haklıydı. Birkaç gün önce onların başına gelenin birebir aynıydı anlattıkları. Bu dağda hep oluyordu demek ki zirvenin eteğinde toprak kayması...

“Ne oldu peki, toprak kaymasından sonra?” diye sordu İda. Dağcının zirveye nasıl ulaştığını merak ediyordu. Uçuşunu geçmek kendisi için olduğundan daha kolay mı olmuştu acaba, yoksa daha mı zordu?

“Günlerce dört döndükten sonra devasa bir ağaç kütüğü bulduk,” diye anlatmayı sürdürdü dağcı. “Kütüğü itip yuvarlayarak buraya dek getirdik. Günler sürdü bu iş... Sonra da zar zor uçuşunun üzerinden karşı yakaya dayadık. Böylece karşıya yürüyecektik rahatlıkla. Arkadaşımin üzerinde çok fazla yük vardı, onları bırakması gerektiğini anlattım. Dinlemedi beni. Sırtında eşyaları olmadan asla gitmeyeceğini söyledi.”

“Ne yaptınız peki?” diye sordu İda. Keyfi kaçmıştı, bundan sonra olanları tahmin edebiliyordu. Eskiden sırtında ağır yüklerle yürümeye çalışırken ne kadar bitkin düştüğünü hatırlıyordu. O yükler mutlaka sorun çıkarmış olmalıydı, bundan emindi.

“Kütüğün üzerine birlikte çıktık. Birkaç adım attık. Başta her şey yolundaydı. Fakat ortalara vardığımızda arkadaşım birden dengesini kaybetti, tam uçuruma düşecekken son anda yakaladım elini, sımsıkı tuttum. Bütün gücümle yapıştım koluna. ‘Merak etme! Seni bırakmayacağım!’ dedim.”

İda başını önüne eğdi, gözleri dolmuştu. Lalesinin de titrediğini kucağında duyumsuyordu. “Sonra?” diyebilirdi sessizce...

“Saatlerce tuttum onu, canımın bedenimden çıktığını hissettim, yine de bırakmadım. Kolum yerinden çıkıp gitmedikçe de bırakmamaya kararlıyım. Çok yalvardım birinin yardıma gelmesi için. Hiç kimse gelmedi, kimse duymadı sesimi. Biraz sonra, ‘Artık dayanamayacağım!’ dedi arkadaşım, gücünün kalmadığını söyledi. Yüklerini çıkarıp boşluğa atıvermesini söyledim, bu ikimizi de rahatlatacaktı. ‘Tamam!’ dedi. Sırtındaki yükleri çıkarmaya uğraştı bir süre, yapamadı. Sonra birden bırakıverdi elimi. Ya da kaydı gitti eli, tutunamadı, bilmiyorum. Ama aşağıya, uçuruma düşerken göz gözeydik.”

Sanki hikâyeyi kendileri birebir yaşamış gibi sersemlemişti İda ve lale. Ne de olsa daha az önce geçmişlerdi o incecik köprünün üzerinden... Lalesini düşürseydi kendini asla affetmeyeceğini düşündü İda. Bunu düşününce dağcının acısını içinde hissetti.

“Sen iyi birisin,” dedi dağcıya. “Kendini kurtarmak için arkadaşını feda etmemişsin. Bu da seni iyi biri yapar. Ve iyi kalpli kişilerin mutlaka amacına ulaşacağını söylemişti Patia. O daima geleceğı bilir. ”

“Patia’yı tanımıyorum,” diye cevap verdi dağcı donuk bir sesle. “Ve amacımın ne olduğunu da bilmiyorum. Burada oturacağım biraz.”

“Ama burada yalnızsın,” dedi İda; buruktu sesi. Hiç kimse ıssız bir uçurum kenarında yalnız kalmamalıydı. Çok üzücü bir manzaraydı doğrusu. “Öylece oturup aşağıya bakıyorsun. Bizimle aşağıya insan daha iyi olmaz mı? Belki hiç beklemediğın şeyler olur...”

“Teşekkürler teklif için,” dedi dağcı. “Ama yapamam. Aşağıda beni mutlu edecek bir şey yok.”

“Nereden biliyorsun ki?” diye mırıldandı İda. Dağcıyı orada öylece bırakıp yola devam edemezdi. İçinden bir ses onu yalnız bırakmamasını söylüyordu. Yolculukları sırasında karşılarına çıkan herkes, bir şekilde yardım etmişti onlara; İda da aynısını dağcı için yapabilirdi. Kendi yolculuğunu anlattı ona. Lalesinin hasta olduğunu, onu bir an önce toprağına ulaştırıp iyileştirmesi gerektiğini söyledi. Ancak böyle sağlığına kavuşacaktı lalesi, ardından evine dönecekti. İda da pişmanlıktan ve suçluluk duygusundan böylece kurtulabilecekti. Neden o da aynısını yapmıyordu? Yüklerini bırakıp neden aşağıya inmiyordu? Burada oturarak arkadaşını geri getiremezdi. Tıpkı mağaradaki bilgenin Lea’yı geri getiremediğı gibi... Bilgeyi ve tuğlaların altında unutup gittiğı şifalı taşı anlattı ona. Dağcı da uçurumun en aşağısındaki karların, buzların altında bir şeyler unutmuş ya da kaybetmiş olabilirdi. Kıştan kalan karlar, toprak

kaymasıyla aşağıya yuvarlanmış, uçurumun en dibini kalın bir buz tabakasıyla kaplamıştı. Buzların altına gömülüp kalan o şey her neyse, dağcının mutlaka arayıp bulması gerekirdi. Beraber aramayı teklif etti İda. "Sana yardım edebilirim," dedi. "Belki de buzların altına, uçurumun en dibine bakman gerekiyordur..."

"Dediğin doğruysa bile... Oraya inmek kolay değil..." dedi dağcı karamsar bir edayla.

"Oraya inmene gerek yok," diye atıldı İda, kendinden emin bir sesle. "Karların erimesini sağlayabilirsek, buradan görebilirsin aşağıda ne olduğunu."

"Peki," dedi dağcı; yapabileceği daha iyi bir şey yoktu ne de olsa. Denemekle bir şey kaybedecek değildi.

Odunları birbirlerine sürterek ateş yaktılar, çalı çırpıyı sopalara bağlayarak ucunda ateşler yanan dev fenerler hazırladılar. Bunları sarmaşıklardan ördükleri halatlara bağlayıp uçurumdan aşağıya sarkıttılar.

Gece olmuştu, fenerler karanlığın içinde alev alev yanıyor, uçurumun en diplerine doğru kıvılcımlar saçarak ilerliyorlardı. Gün doğduğunda dipte saklanan, buzların altında donup kalmış olan ne varsa çıkacaktı ortaya...

Donmuş gölde balık yakalıyormuş gibi ellerindeydi fenerlerin ipleri. Oltalarını uçurumun içine sallamışlardı... Fener alevleri uçurumun diplerinde, ayakları boşlukta, oturup durdular. Gece boyunca lalesini bir an olsun kucağından bırakmadı İda. Böylesine vahşi bir uçurumun kenarındayken, bir an bile bırakmaya niyeti yoktu arkadaşının elini.

Gece uzundu, gün doğmak bilmedi bir türlü. Tekrar tekrar yaktılar sönüp duran fenerlerini. İda bıkmadan usanmadan yolladı fenerleri aşağıya, uçurumun en diplerine. Kalın

iplerin parmaklarını acıtmasına aldırmadan sımsıkı tuttu halatları. Bütün gece gözlerini kırpmadan kıvılcımların parıltısını izledi.

Sonunda gün doğuyordu. İda ve dağcı, yorgun argın fenerlerini topladılar. Merakla sarkıttılar başlarını bulutlardan aşağı... Uçurumun en dibindeki buzların altında ne olduğunu görmeye çalıştılar. Sis dağılmaya başladığında çıktı ortaya en diplerde saklı olan.

Dağcının bakışları dondu kaldı onu görünce. Eski bir dürbündü bu eşya! Dağcı, ta çocukluk yıllarından beri onu yanında taşımıştı. Onun var olduğunu bile unutmuştu. Dürbün, babasının hediyesiydi ona; uzakları yakın yapan bir sihri olduğunu söylemişti babası, yıllar önce ona bu dürbünü hediye ederken. Dağcı, dürbünü görünce hatırlayıverdi neden zirveye çıkmak istediğini.

“En tepeye çıkarsam oradan tüm dünyayı görebilirdim ve dürbünümle bakıp gitmek istediğim yeri seçebilirdim.”

“Harika!” dedi İda.

“İhtiyacım olan şey, o dürbün... Onu almak için aşağıya inmeliyim.”

Dağcı, lale ve İda, bunun tehlikeli olduğunu biliyorlardı. Ama o kadar iyi bildikleri diğer bir şeyse, dağcının bunu yapması gerektiği.

“Sadece şuraya çok sağlam bir kazık çakacağım. Halatımı ona sıkıca tutturup ineceğim aşağıya. Benim gibi deneyimli bir dağcı için çocuk oyuncağı...”

Öyle olmalıydı gerçekten. Bu zirveye tırmanabilmiş bir dağcı için hiçbir şey imkânsız değildi. Aksine, isteyince her şey mümkündü.

“Seninle gelmemizi ister misin?” diye sordu İda, dağcıya.

“Hayır,” dedi dağcı. “Çiçeğin bu yola dayanamaz. Hem bana yeterince yardım ettin. Gerisini kendim halletmeliyim.”

Gülümsedi İda. “Buradan nereye gideceğini merak ediyorum doğrusu.”

“Çok yakında öğreneceğim,” dedi dağcı. “İnanamadığım tek şey...” diye devam etti sözlerine, “tek amacım bu zirveye çıkmaktı, yıllarımı harcadım bunun için. Meğerse yapmam gereken, uçurumun dibine inmekmiş!” Ardından alaycı bir kakhaha patlattı. “Burada oturup kırk yıl daha düşünsem aklıma gelmezdi doğrusu.”

Haklıydı. Belki de hiçbir zaman bulamayacaktı o dürbünü, çünkü orada olduğunu bile bilmiyordu. Demek ki bazen öylece oturup beklemek yerine kalkıp bir şeyler aramaya cesaret etmek gerekiyordu.

İda, lale ve dağcı vedalaştılar, sarılıp iyi yolculuklar dilediler birbirlerine. Bir daha görüşebilecekler miydi? “*Kim bilir...*” diye düşündü İda. Tek bildiği, onu hiç unutmaya-çağıydı. Bu yolculukta karşılaştığı diğer dostları gibi, hepsi ellerinden kayıp gidiveriyor gibi görünseler de, aslında hiçbiri yok olmuyordu. Sonsuza dek dost kalacaklardı; Magariba’nın rüyasındaki görünmez iple bağlanmışlardı çünkü birbirlerine. En azından İda böyle düşünüyordu. Masalcı çoban için, ormandaki ulu ağaç için, Jal için, Patia için, bilge ve Lea için, Magariba ve çocuklar için... Ve tabii ki az ötede kazığını uçurumun kenarına çakan şu dağcı için de.

Dağcı, halatın bir ucunu kazığa geçirip uçurumdan aşağı kendini bırakırken el salladı İda ve laleye. Onlar da karşılık

verdiler. Tıpkı dağcı gibi, bu zirveye çıkabilmek için ne çok emek harcamışlardı. Artık onlar için de aşağıya inme zamanıydı.

*Giden ve dönen,
aynı kişi değildir asla.*

İda ve lale, zirveden aşağıya bıraktılar kendilerini. Hava-
da asılı bulutların, sislerin arasından aşağıya süzıldüler. İm-
kânsız gibi görünen bir yolculuğu tamamlamanın tarifsiz mut-
luluğunu duyuyorlardı. Rüzgâr dahi onları arkalarından ite-
rek hızla inmelerine yardım ediyordu. Hiç konuşmadılar yol
boyunca. Ânın büyüsunü bozmak istemiyorlardı ya da belki
birislerine ne diyeceklerini bilemiyorlardı. Henüz itiraf ede-
memiş olsalar da, eve dönüş aynı zamanda ayrılık demektir.

Sonunda vardılar topraklarına. Oradaydılar işte, saklı
patikada. Lalenin toprağı, yolun sonunda onları bekliyor-
du. Eve döndüklerine hâlâ inanamıyorlardı. Sanki bir za-
man tünelinden geçip geri gelmişlerdi bu diyara.

Lale, derin derin içine çekti köyün havasını. “Ne kadar
özlemişim!” dedi, heyecanlı ama buruk bir sesle.

“Bak şimdiden iyi geldi değil mi? Sanki daha bir açıldı
nefesin, daha iyi hissediyor musun kendini?”

“Evet,” dedi lale, toprağının havasını durmadan içine çe-
kiyordu. Etrafına, sanki buraları bir daha göremeyecekmiş

gibi, tek bir ânı dahi kaçırmak istemeyerek bakıyordu. İda'nın kucağında, koşar adım evine doğru ilerliyordu.

Az sonra vardılar lalenin evine. Ayaklarının altında hissediyorlardı bastıkları toprağı, sanki nefes alıp verişini duyumsuyorlardı. Dört mevsim önce İda'nın laleyi kopardığı yerde duruyorlardı. Kucak kucaklardılar, sımsıkı sarılmışlardı birbirlerine. İda, sonsuza dek saklamak istiyordu laleyi. Onsuz yaşayamayacağını düşünüyordu. Lalesini evine götürmeyi her şeyden çok istiyordu. Onu asla bırakamayacak kadar çok seviyordu.

Birkaç dakika olduğu yerde öylece durdu. Fakat sonra böyle davranırsa, bunun aylar önce onu koparıırken yaptığı bencillikten hiçbir farkı olmayacağını düşündü. Halbuki kar lalesini koparan ve şu an ona sımsıkı sarılan kız, aynı kişi değildi. Yapması gereken şey, onu hemen toprağına dikmekti. Bir an önce. Ancak bunu yaparsa laleyi hayata döndürebilecek, kehanetin sonunda söz edilen yeniden doğuşun gerçekleşmesini sağlayabilecekti.

Bir öpücük kondurdu lalenin narin gövdesine. Ardından toprağı kazmaya koyuldu. Lalenin rahatça yerleşip iyi beslenebileceğı bir derinliğe ulaşana dek kazdı. Sonra dikkatle yerleştirdi onu toprağına, ve zarıfçe örttü köklerinin üzerini.

Etrafına merakla bakındı lale. "Değişmiş buralar," dedi gülümseyerek. "Pek çoğunu tanımıyorum artık komşularımın, ama tanışırız elbet."

Lalenin bitkin düşüp bir deri bir kemik kalmasından, yapraklarını kaybedip kelleşmesinden olacak, çevredekiler dönüp bakmadılar bile o toprağına yerleşirken. Eski büyüleyici güzelliğı olmayınca, alışık olduğu o yakın ilginin de

yerinde yeller esiyordu tabii. Kimse tanımamıştı, eskiden baş tacı ettikleri, güzeller güzeli kar lalesini. Hatta, onun gelişinden rahatsız olanlar bile var gibiydi. Lale, rüzgârlarla kulağına taşınan fısıltıları duymazdan gelmeye karar verdi. "Zamanla alışırız birbirimize," dedi İda'ya. Onun üzülmelerini istemese de sarf ettiği her sözcükte sesinin titremesine engel olamıyordu.

"Tabii, alışırsınız birbirinize. Sakın dert etme... Hem hızla toparlanıp eski güzelliğine kavuşacaksın. Senin tamamen iyileştiğini görene dek burada, yanında kalacağım ben de."

Yanıt vermedi lale, sessizce durdu olduğu yerde. "Yorunsun sen," dedi biraz sonra. "Daha fazla gecikmeden gitmelisin. Ben iyi olurum, merak etme."

"Olmaz," diye atıldı İda. "Sakın ısrar etme, senin iyileştiğini görmeden bir yere gitmem."

Lale ne yaptıysa, ne dediyse ikna edemedi İda'yı evine dönmeye. Toprağın kenarına oturup beklemeye başladı İda. Onunla sohbet etmeye çalışıyor, onu neşelendirmek için şarkılar söylüyordu. Güneş batmak üzereydi ama lalenin görüntüsünde hiçbir iyileşme olmuyordu.

"Sana bir şey söylemeliyim," dedi lale sonunda İda'ya, ürkek bir sesle.

"Tabii," dedi İda. "Bana her şeyi söyleyebileceğini biliyorsun."

"İçimin en diplerinde..." diye söze başladı lale, durakladı bir an, sonra devam etti. "İçimin en diplerinde bir şey saklıyorum. Ve sana söylemek istemiyorum. Yani istemiyordum, ama artık söylemek zorundayım."

"Dediklerinden bir şey anlamadım," dedi İda, lale-ye dönüp. Ne demek istediğini anlamıyordu ama yine de

birazdan duyacaklarından hiç hoşlanmayacağını hissedebiliyordu. İcini tuhaf bir korku kaplamıştı yine. Bu korkuyu tanıyordu. Ormanın derinliklerinde laleyi kaybetmek üzereyken hissettiğiyle aynıydı.

“Dağcının uçurumun en dibinde sakladıkları gibi,” dedi lale boynunu bükerek, “ben de içimin en diplerinde bir şey saklıyorum.”

“Nedir o? Ne saklıyorsun?” diye sordu İda sabırsızlıkla.

“Asla eskisi gibi olamayacağım ben,” diye yanıt verdi lale, usulca.

“Nasıl?” diyebildi İda kulaklarına inanamayarak. “Nasıl eskisi gibi olamayacaksın?”

“Eskisi gibi olamayacağım işte,” dedi lale. “Eskisi gibi görkemli bir kar lalesi olamayacağım asla. Toprağıma dönssem de...”

İda, inanamadı duyduklarına. Bu nasıl olabilirdi? Lale nasıl katlanacaktı buna ve neden ona gerçeği söylememişti ki yolculuğun en başında? Kehanet olduğunu sandığı şey sadece uydurma bir öykü müydü yani, yolculuğun sonu, vaat edilen yeniden doğuş koca bir yalandan mı ibaretti? Bu yolculuğu tamamlamalarının bile bir önemi kalmış mıydı? İda, hiçbir şeyin, hiç kimsenin kendisini teselli edemeyeceğini hissediyordu. Tesellileri değil, gerçekleri duymayı istiyordu.

“Başlarda dönmek istedim eve,” diye açıkladı lale. “Kandırdım kendimi, inandırdım dönersem eskisi gibi olabileceğime. Başka ne yapabilirdim?”

İda, iki büküm oldu oturduğu yerde. Yaşadığı onca şeyden sonra gücü tükenmişti. Başını ellerinin arasına alıp dizlerine dayadı. Sımsıkı kapattı gözlerini, öylece durdu bir süre.

“Toprağıma dönersem belki her şey daha iyi olurdu gerçekten. Buna inandım başta. Ama aslında hep biliyordum asla eskisi gibi olamayacağımı.” Lale hiç susmadan konuşuyordu, ne zamandır içinde sakladıklarını boşaltmak, hafifletmek ona iyi geliyordu.

“Senin eve dönmen gerekiyordu. Dağı aşman gerekecekti ve kehanete göre, ancak beni toprağıma götürürsen evine dönebilecektin. Bense biliyordum asla eskisi gibi olamayacağımı, ama sustum, söylemedim bu basit gerçeği sana. Başka ne yapabilirdim? Ya bir yerlerde tek başıma ölüp gidecektim ya da seninle gelecektim. Seninle gelmeyi seçtim. Hem eve dönmene engel olmuyordum, hem de toprağıma tekrar görebilmenin hayalini kuruyordum...”

İda, konuşmaya çalıştı. Düğümlenen boğazından zorlukla dışarı çıkıyordu sözcükler.

“Özür dilerim,” diyebildi, “affet beni.” Gözyaşları yanaklarından aşağı ip gibi akmaya başladı.

“Ağlama ne olur,” dedi lale. “Kızgın değilim sana. Çok önce affettim ben seni. Beni Fifika’ya vermediğin geceyi hatırlıyorsun değil mi?”

“Evet,” dedi İda.

“Sen benim dostumsun,” diye fısıldadı lale, İda’yı yatıştırmaya çalışarak. “İnsan dostuna küs kalabilir mi?”

İda ne diyeceğini bilemiyordu. Asıl hayatı mahvolan laleydi ama o kalkmış İda’yı sakinleştirmeye çalışıyordu. Bunu yaparken de o her zamanki kadife sesiyle, bir şarkı mırıldanır gibi tatlı tatlı konuşuyordu. Fedakârca, İda’yı teselli ediyordu.

“Hem atlattığımız onca tehlikeye rağmen, hiç pişman değilim seninle bu yolculuğa çıktığıma. Aksine sadece

toprağında kalarak nasıl görebilirdi gözlerim bütün bu gördüklerimi? Kulaklarım nasıl duyardı Lea'nın sesini, Jal'in müziğini? Düşünsene... Bütün bunları görmeseydim, bilmeseydim, şimdi karşına geçip sana bunları söyleyebilir miydim? Eğer gözlerim, kulaklarım, kalbim şimdi bildiklerimi bilmeseydi, bu sözcüklerin hiçbiri çıkamazdı ağzımdan."

İda, defalarca özür diledi laleden, yaşadığı sürece ona yaptıkları için pişman olacağını söyledi.

"Hadi bırak beni," diye fısıldadı lale. "Git artık. Çok özlemişim buraları, toprağında dinlenmek bana iyi gelecek."

"Nereye gideceğim?" diye sordu İda, gözleri ağlamaktan kıpkırmızıydı.

"Tabii ki evine," diye yanıtladı lale. "Ait olduğun yere."

"Gideceğim yerde yalnız olacağım," dedi İda; kesik kesik nefes alıyor, her sözcükte cümlesini bitirmeye yetecek gücü toplamaya çalışıyordu. "Konuşabileceğim kimse olmayacak. Anlatsam da kimse inanmayacak yaşadıklarımıza. Yani artık orası evim mi, onu bile bilmiyor..."

"Hatırlasana," diye atıldı lale, kesti İda'nın sözünü. "Yolculuğun başında da böyle söylüyordun, kendini aynı böyle hissediyordun. Ne kadar çaresiz ve yalnızdın... Ama artık çok iyi biliyorsun böyle olmadığını. Sen de asla eskisi gibi olamazsın. Aynı benim gibi. Yani belki de kötü bir şey değil, benim eskisi gibi olamamam.. Ne sen ne de ben eskisi gibi olabiliriz artık."

Doğru söylüyordu, artık ikisinin de eskiye dönmesi mümkün değildi. Peki ev dedikleri yer, gerçekten hâlâ evleri miydi? Zirveye ulaşmış öylece oturan dağcı gibi hissetti

İda kendini. Yolun sonuna varmıştı ama şimdi ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Hissettiği, acı gibi, ıstırap gibi keskindi ve adı her neyse, gece gibi siyah bir boşluğun tam içindeydi.

*Yalnızlık,
eve dönmeyi deli gibi isteyip de
artık orada bir ev olmadığını fark etmektir.*

Gecenin güne kavuşmasına az kalmıştı. Zifiri karanlıktı her yer, göz gözü görmüyordu. İda, hâlâ lalenin başucundaydı.

Lale, artık evine dönmesi gerektiğini anımsatıyordu durmadan. Ama İda, onu bırakıp gidemiyordu. Yine kaybolmaktan, bu kez yolunu asla bulamamaktan korkuyordu. Evinin neresi olduğundan artık emin değildi. Patia'nın sözleri yankılanıp duruyordu zihninde.

"Yolculuğunun sonunda amacına ulaşacaksın, ama yolculuğun bitmeyecek..."

Patia, daha o zaman biliyordu olacakları... Jal haklıydı; Patia, kesinlikle görebiliyordu geleceği. Bunu o gün anlamış olmayı diledi İda, keşke daha ilk anda anlayabilseydi Patia'nın söylediklerini. Ama nedense dünya böyle bir yer değildi, sözcüklerle anlaşılmıyordu insanlarla. Ya da belki o

gayet anlaşılır sözler ediyordu da, insan yanı başındakini bir türlü duyup, görüp anlayamıyordu.

Lale saatlerdir derin uykudaydı. Huzurlu görünüyordu, sessizliğin içinde nefes alıp verışı duyuluyor, sanki aldığı her nefeste kökleri toprağı daha sıkı kavriyordu. İda doyamıyordu ona bakmaya, hiç yaprağı kalmasa da, çelimsiz bir dal parçasından ibaret olsa da bedeni, tanımlayamadığı şekilde ona mutluluk vermeyi başarıyordu.

İda'nın zihni bu düşüncelerle meşgulken doğdu gün. Lale güneşin ilk ışıklarıyla gözlerini araladı, her sabah yaptığı gibi derin bir nefes alıp ilk gözyaşı damlasını berrak bir su gibi toprağına bıraktı. İşte her şey o anda oldu! Gözyaşının toprağına düşmesiyle, lalenin zarif bedeni ansızın dikleşip göğ'e uzandı. Ardından dallarında dört kan kırmızısı çiçek birden açtı! Yolculuğunun her mevsimi için bir kırmızı çiçek... Hepsinin de boyunları büküktü, göğ'e değil yere bakıyorlar, eğildikleri topraktan gözlerini ayırmıyorlardı. Öyle parlak kırmızıydı ki renkleri, sanki yol boyunca yaşadıklarını anımsatır gibi kan kırmızısına boyanmışlardı. Lalenin bu hali, dünyanın o güne dek gördüğü tüm çiçeklerden farklıydı. "Dünyanın en güzel, en hüznünlü çiçeğisin sen," diye fısıldadı İda, kan kırmızısı çiçeklerine hafifçe dokunarak.

"Senin sayende," dedi lale kadife sesiyle ve gülümsemi.

Ne söyleyeceğini bilemeyip suskun kaldı İda; onu yıkıp yok eden birine borçlu olunabilir miydi ki yeniden doğuş, yeni bir hayat?

İda'nın eve dönüş vakti bu kez gerçekten gelmişti.

"Korkuyorum," dedi oturduğu yerden, sesi titreyerek.

“Düşündüğün gibi olmayacak bu kez, biliyorsun,” dedi lale sessizce. “Artık biliyorsun her şeyin sana bağlı olduğunu...”

“Her şey bana bağlı,” diye tekrarladı İda. İçinden tekrar etti unutmamak için. “*Her şey bana bağlı...*”

Lale durmadan fısıldıyordu ona, onlarca sözcük İda’nın zihninde dönüyordu. Unutmamasını fısıldayıp duruyordu sözcükler.

“Kimse engel olamaz sana. Tek başına köprüyü geçip zirveye ulaştığın ânu hatırla. Kanatların olduğunu sakın unutma.”

İda tekrarladı içinden, zirvenin kayalıklarında yankılanan sözlerini:

“*Kimseye ihtiyacım yok benim. O kanatları oturup kendim yapabilirim.*”

“Patia’nın söylediklerini anımsıyor musun?” diye devam etti lale sözlerine. “Avuçların yıldızlarla dolu.. İyi yürekli birisin sen, mutlaka ulaşacaksın amacına, elde edeceksin istediğin ne varsa...”

“Unutmam,” dedi İda, evine dönmek üzere lalenin başucundan ayrılırken. Görünmez, dokununca hissedilmez bir iple sonsuza dek birbirlerine bağlı olduklarını anımsatıp durdu kendine.

“Unutma,” diye üsteledi lale, usulca. “Hayal etmezsen eğer, hiçbir şey olmaz... Unutma.”

Gözlerini sımsıkı yumup tekrarladı İda art arda. Defalarca.

“Unutmam, unutmam, unutmam...”

İda'dan not:

*Büyüdükçe her şeyi anlayacağını sanırken,
bildiklerini de unutacaksın.
Büyümek, derin bir uykuya dalmak gibi...*

Unutmamalıydım...

Söz vermiştim kendime, laleme... Unutmayacaktım.

Asla.

Ama yapamadım.

Verdiğim sözü tutamadım. Unuttum her şeyi.

Her şeyin suçlusu benim, biliyorum. Sadece bir kişiyi suçlayıp bu günahı benimle paylaşmasını sağlayabilirim.

Şimdiki beni.

Büyüdükçe ortaya çıkan kişi, benden tamamen farklı biri. Ama benmişim gibi yapıyor. Aklımı karıştırıp en iyi bildiğim şeyleri bile unutmama neden oluyor.

Yani büyüdükçe her şeyi anlayacağım sanırken, bildiklerimi de unutuverdim.

Yolculuğumun üzerinden onca zaman geçti. Ve ben ne istediğimi, bu dünyada ne yapmam, neyi beklemem

gerektiğini bilemez halde, yapayalnız kaldım evim bildiğim topraklarda.

Neyse ki o eski, tozlu kitap çıktı da karşıma, unuttuğum öykümü hatırlattı bana. Bugün bunun için anlattım bu öyküyü. Kendim için. Unuttuğum ne varsa, hatırlamak için.

Ben İda.

Günlerden bir gün, eski bir zamanda, uzak bir diyarda, çoğunuzun inanılmaz bulacağı bir yolculuğa çıktım.

Dünyam, bir kar lalesinin peşine düşmemle, asla tahmin edemeyeceğim şekilde değişti. Bildiğim dünyanın dışında bir dünya daha olduğunu keşfettim ve hatta tam ortasına düştüm o dünyanın. Tek başıma...

Aslında tek başıma dememeliyim, çünkü bunu duysa eski dostum sevgili lale çok üzülür inanın.

Şimdi nerelerdedir, beni duyabilir mi? Bu anlattıklarım-dan haberdar olabilir mi?

Bir lale, gerçekten sesinizi duyabilir mi?

Duyabilir tabii.

Çoğunuzun bana inanmadığını biliyorum.

O zaman da, her şey sona erdiğinde, yolculuğun sonuna geldiğimde yani, kimseyi inandıramadım yaşadıklarıma. Ne söylediysem, ne yaptıysam başaramadım onları ikna etmeyi. İnsanların yüzlerinde beliren tuhaf gülümseme canımı sıkıyordu ve nedense hepsi sözleşmiş gibi bana dünyanın en saçma sorularını sorup duruyorlardı. Sürekli bir yalanı ispatlamaya çalışır gibi hissediyordum kendimi. Başlarda bıkmadan usanmadan tüm yanıtları verdim ama sonra fark ettim ki çabalamak boşuna... Ve sonunda vazgeçtim insanları inandırmaya çalışmaktan. Belki de bu yüzden, kendim de unuttum her şeyi. Hikâyenin en başında da

söylediğim gibi, unuttuğumu şimdi hatırlıyorum... O zamanlar unuttuğumun farkında bile değildim.

Laleme ne oldu dersiniz? Her yıl baharın gelişini müjdeleyerek karların içinden yeniden doğuyor. Çiçeklerinin boynu hâlâ bükük ve hâlâ her sabah gün doğumunda uyanıp berrak çiğ damlalarından gözyaşlarını toprağına döküyor. Dünyada kaybolduğunu sandığımız güzelliğın aslında hep var olduğunu, onu sonsuza dek korumamız gerektiğini bize anımsatmak için. Onu görebilen herkesin, ona sadece gözleriyle değil kalpleriyle bakmalarını diliyor. İnsanlar onu bugün Anadolu'nun ağlayan lalesi, ters lalesi, yere bakan lalesi olarak biliyor.

Bugün ne o ne de ben eskiden olduğumuz kişiyiz artık. İşte tam da bu nedenle anımsamalıydım bu öyküyü.

Düşünüp anımsayamıyorsam, düşünemiyorsam bile hatta, o kadar yoksam, o kadar kaybolmuşsam, acı çekmem doğaldır.

Ama bir kez anımsadıktan sonra unutulana, yapılması gereken şey, kaybolup gitmek değil.

Aksine... Henüz adı konmamış Sen'i bulabilirsen bir yerlerde, bu dünyada ne yapman gerektiğini de biliyorsun demektir. Ve o zaman, en çok istediğın adı sen kendin koyabilirsin kendine. Evet evet, aynı küçük Magariba gibi...

Her gün biri daha gökteki yıldızını alıp mutlu olduğunda ve sen bencilliğe boş verip en büyüleyici güzelliğı bile bırakabildiğinde toprağında, iyileşir dünya. Bu kadar basit... Hem unutma ki bir yerlerde üzgün biri varsa, üzüntüsü sana kadar gelir mutlaka...

Her şeyi anımsadığıma göre şimdi, ne yapmam gerektiğini de biliyorum demektir.

En basit gerçeklerin en bilinmeyenler olduğunu, ilk onların unutulduğunu biliyorum artık.

En yüksek dağın bile sanıldığı kadar büyük olmadığını...

Bir damla suyun orman doğurabildiğini, mümkün olduğunu her Şeyin yeryüzünde...

Gidenlerin bize eklendiğini, hiçbir Şeyin yok olmadığını...

İyinin, güzelin sonsuz olduğunu...

Ve hayal etmezsem, hiçbir Şey olmayacağını...

Ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyorum.

Bilgenin tuğlaları kaldırdığı gibi ya da indiği gibi dağcının dürbününü almak için uçurumun en dibine, lalemi yenden bulmaya gidiyorum Şimdi.

Eminim hâlâ orada, toprağında ve sessizce geri dönmemi bekliyor.

Buzul dağlarının çevrelediği, pınarların kaynadığı, puslu göğün altına gizlenmiş masalsi bir köyde yaşıyor İda. Ve dünyası, bir kar lalesinin peşine düşüp inanılmaz bir yolculuğa çıkmasıyla beklenmedik şekilde değişiyor.

Dünyanın iyilik ve güzellik dolu olduğunu anımsatan *Unutma Beni*, bir kahramanlık öyküsü değil. Hem parçası olduğumuz dünyayı hem de içimizdeki iyiliği sonsuza dek korumayı; yıkmak yerine yapmayı, bozmak yerine iyileştirmeyi ve sevmeyi öğüt veren, bu basit gerçeği asla unutmamamızı fısıldayan bir masal.

"Unutma," diye üsteledi lale, usulca.
"Hayal etmezsen eğer, hiçbir şey olmaz...
Unutma."

◊ kirmizikedi.com
f /kirmizikedikitap
v /krmzikedikitap
@ /kirmizikedi yayinevi

ISBN: 978-605-9658-52-2

